

Khai Tạ Hoa

Khuyết Danh

Mục Lục

Hồi 1

Hồi 2

Hồi 3

Hồi 4

Hồi 5

Hồi 6

Hồi 7

Hồi 8

Hồi 9

Hồi 10

Hồi 11

Hồi 12

Hồi 13

Hồi 14

Hồi 1

Ầm ầm!

Một đạo bạch quang xé nát tấm màn mưa, làm cho tấm hoành phi viết ba chữ lớn “Nhân Hòa đường” treo trên cửa tiệm thuốc sáng bừng lên.

Đúng lúc này, nam nhân trong mưa vừa hay ngẩng đầu lên nhìn tấm biển một lượt, tia điện quang vạch rách tầng mây đen, thấu qua làn nước mưa, cũng làm mặt y sáng bừng lên.

Đây là một hán tử trông có vẻ mệt mỏi, dưới cằm mọc một hàng râu rậm rạp đen rì, hai hàng lông mày cau lại, nhưng đôi mắt của y... đôi mắt của y rất sáng, trẻ, tràn đầy tiêu ý và thiện ý, còn có một vẻ thâm tình khiến các thiếu nữ xinh đẹp đều phải tim đập thình thịch mỗi khi tiếp xúc.

Trong sát na ngăn ngủi mà tia chớp lóe lên đó, hán tử đã kịp liếc nhìn tấm biển lớn trên cửa tiệm thuốc. Thần tình của y có vẻ rất trầm tư.

Chỉ thấy khóe môi y khẽ mấp máy, giống như đang đọc lại tên các vị thuốc một lượt vậy, sau đó liền ngẩng đầu bước vào bên trong.

Đúng vào lúc y sắp bước vào mái hiên của tiệm thuốc, mũi y liền ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, y có thể nhìn thấy những người trong tiệm sau màn mưa dày đặc.

Tổng cộng có bốn người.

Trước một cái tủ lớn đầy những ngăn kéo hình vuông, bên trên ngăn kéo có vòng đồng nhỏ tinh xảo là lão chương quây mặc áo dài bằng vải gai.

Ngồi bên cạnh quây hàng vừa ngáp dài vừa nghiền thuốc là người giúp việc chân đi giày cỏ.

Ngồi trước chiếc bàn nhỏ nhắm mắt sắc thuốc, thỉnh thoảng lại ho nhẹ mấy tiếng, lấy một tấm khăn lụa trắng lên lau miệng là đại phu, còn bên cạnh ông ta là một dược đồng y phục giặt tới bạc phếch, đang cầm cúi dùng dao cắt các loại dược liệu.

Tất cả đều rất bình thường. Từ khi tiệm thuốc này được khai trương đến nay, tất cả đều do bốn người này duy trì. Lão bản mặc áo dài vải gai mở tiệm thuốc, thuê dược một người giúp việc lười nhác luyện dược, một đại phu để chẩn bệnh bốc thuốc tại chỗ, còn có một dược đồng giúp việc lật vật nữa.

Tiệm thuốc không có gì không thỏa đáng, bốn người này cũng rất chính đáng, điểm không thỏa đáng là người sắp bước vào tiệm thuốc này.

Hán tử khẽ ậm ừ trong cổ họng vài tiếng, đang định nhắc chân bước vào bên trong. Đột nhiên, có ba người mặc áo toi, đầu đội mũ rộng vành che mưa từ phía góc phố bước lại. Mũ rộng vành được kéo xuống rất thấp, nhưng không thể che được đôi mắt sáng rực phát xạ thần quang, bên trong áo toi là

bộ kinh trang xanh đen bó sát người, quyền đầu lớn như miệng bát, đầy những vết chai, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Ba người điều bộ y như nhau, vừa đến trước cửa tiệm thuốc, một người liền đi vào trong, tới trước quầy thuốc, trầm giọng nói: “Bạch Tật Lê, Hắc Chi Ma, Nữ Trinh Tử, Sa Uyên Tử, mỗi thứ năm tiền”.

Chưởng quầy cười cười nói: “Dám hỏi có phải quý phủ có người bị thương lở loét hay không? Chi bằng thêm ba tiền Câu Kỷ Tử, Xích Thược Bạch Thược, Phúc Bồn Tử và Xuyên Khung, sắc với nước cho mát gan bổ thận, đảm bảo sẽ thấy hiệu quả ngay”. Người kia ậm ừ một tiếng coi như đồng ý. Hai người còn lại, một người đi đến đứng bên chỗ sắc thuốc, một người khác ngồi xuống thạch cấp để tránh mưa.

Đại hán vừa nhìn đã biết ba người này một trước, một sau, một giữa, phong bế toàn bộ đường ra của tiệm thuốc, hơi chân chừ do dự không biết có nên bước vào hay không thì chưởng quầy thấy có người bên ngoài dầm mưa, liền cao giọng gọi: “Vị đại gia ngoài kia, không mua thuốc cũng không sao, vào đây sưởi ấm tránh mưa đi, nếu không để cảm mạo phong hàn thì khổ lắm đó!”.

Hán tử “ừ” một tiếng, người mặc áo tơ ngồi trên bậc thềm ngẩng nhanh đầu lên, hai ánh mắt sáng rực như điện quang, liếc nhìn y một cái, rồi lại cúi đầu, nhìn xuống mặt đất.

Hán tử đang định bước vào tiệm thuốc thì chợt nghe tiếng lanh canh vang lên, ở góc phố xuất hiện một cỗ kiệu, hai người khiêng kiệu nhấp nhô nhấp nhô đi rất nhanh, bước chân làm nước bắn tung toé, chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước cửa tiệm thuốc.

Nữ tử ăn mặc như một a hoàn chạy bên cạnh cỗ kiệu phân phó một tiếng, cỗ kiệu liền dừng lại trước bậc cấp. Hán tử liếc nhìn thấy a hoàn này mặc y phục màu xanh nước, trên cổ tay đeo hai chiếc vòng một vàng một ngọc, mỗi khi cử động đều vang lên tiếng leng keng rất vui tai.

Chỉ nghe a hoàn bật ô đánh “phụt” một tiếng. Trong màn mưa mờ mịt, a hoàn này ước chừng mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng rất thanh lệ đáng yêu, khoe miệng thoáng nở một nụ cười, gương mặt trái xoan hồng hồng như hoa sen, khiến người đang cay đắng nhìn thấy như được ăn đường phèn, người đang đau buồn nhìn thấy cũng vui lên, người cô độc nhìn thấy thì giống như có được một nữ tử nhu thuận ở bên mình vậy.

Hán tử nhìn vào trong kiệu, có một ống tay áo màu hồng thò ra ngoài, vén một góc màn che lên. A hoàn một tay cầm ô, một tay giúp chủ nhân vén màn tấm kiệu như vén lớp mây mù che phủ đỉnh núi.

Trong kiệu từ từ chìa ra một đôi hài thêu màu hồng phấn, động tác thật u nhã nhẹ nhàng, khiến cho cơn mưa rào dường như cũng biến thành mưa bụi, nhu hòa và dịu dàng, kể đó sau tấm màn lại thò ra một cánh tay.

Cánh tay ấy nhỏ nhắn mềm mại, năm ngón tay dài móng tay sơn màu phượng tiên hoa, chủ nhân của cánh tay này ắt hẳn là một vị tiểu thư yêu kiều nhưng yếu ớt, vì thế nên phải đặt tay vào thanh ngang trước kiệu mượn lực mới bước ra ngoài được. Chỉ một động tác này thôi, tất cả những người trong tiệm thuốc đều đã muốn lao ra đỡ lấy nàng rồi.

Chỉ nghe người trong kiệu nói: “Tiểu Khứ, đã đến chưa?”.

Thanh âm dứt khoát kiên định, mang theo ba phần anh khí, giống như một thanh bảo kiếm lấp lánh rực rỡ trong nắng, nhúng xuống nước rửa sạch lại càng thêm chói lọi. Thanh âm này có thể phác họa ra một nữ tử thành thực nhưng lại mang những đường nét ngây thơ của tiểu hài tử.

A hoàn tươi cười nói: “Tiểu thư, đến rồi!”.

Lúc này lão bản của Nhân Hòa đường kêu lên một tiếng, hứng khởi chạy ra đón khách: “Ly Ly cô nương thật đúng là mưa gió không đổi... A Văn, Thập Lục còn không mau dâng trà lên!”.

Dược đồng dạ một tiếng, chạy vào hậu đường rót trà, người giúp việc lười nhác cũng trở nên nhanh nhẹn, dùng chổi phủi nhanh chiếc ghế tử đàn đã được thời gian làm cho đen bóng.

Hán tử đứng đối diện với nữ tử mới vừa từ trong kiệu bước ra này.

Trong cơn mưa tầm tã, dưới chiếc ô giấy dầu, gương mặt nàng tựa đoá phù dung, thân hình nhỏ nhắn vận một chiếc váy màu tím than, eo lưng thắt một sợi dây lụa đen. Nữ tử yếu ớt dựa vào nữ tỳ áo xanh đứng bên, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện một chút yêu kiều và kiêu ngạo, hòa lẫn với nhau, khiến nàng càng thêm đẹp hơn, giống như ngọn nến đỏ trong gian phòng tối vậy, sáng nhưng ôn hòa, không gay gắt, nhưng hấp dẫn người khác.

Nữ tử dường như cũng liếc thấy hán tử, cúi thấp đầu nói câu gì đó với Tiểu Khứ, rồi đi vào trong tiệm thuốc, bước chân nhẹ nhàng không làm nước bắn lên chút nào.

Hán tử hơi ngần người, đưa tay cầm hồ lô bên hông lên, ngửa cổ uống ừng ực mấy ngụm, sau đó cũng sải chân bước vào trong.

Lão bản của tiệm thuốc lúc này đang khom mình tiếp đón vị “Ly Ly” tiểu thư này. Trên chiếc bàn nàng đang ngồi đã đặt một chung trà xanh, mấy lá trà nhỏ nổi lên trên, một làn khói nhẹ mang theo mùi hương thanh khiết bốc lên, càng làm cho bên ngoài thêm lạnh, bên trong thêm ấm.

Hán tử vừa vào trong, người giúp việc kia liền chạy tới hỏi: “Khách quan

có gì chỉ giáo?”.

“Mượn nơi tránh mưa”.

“Khách nhân tới tránh mưa cũng là khách nhân. A Văn, mau lấy ghế cho khách ngồi”.

Lão bản không quên dặn dò.

Hán tử ngồi xuống chiếc ghế trúc, văn sĩ đang đun thuốc chỉ nhìn y một cái, sau đó cúi xuống mở nắp siêu thuốc ra, một mùi thuốc nồng nặc bốc lên xộc thẳng vào mũi, văn sĩ hít hít mấy cái rồi quay sang nói với đồng tử: “Thuốc tốt”.

Đồng tử không lộ vẻ gì, chỉ một mồm thuận miệng đáp: “Thuốc sắp xong rồi”.

Hán tử mở hồ lô, uống một ngụm rượu lớn, rượu nóng làm ấm lòng, y phục trên người cũng được lò lửa hong khô, hơi nước bốc lên. Ngọn lửa trong lò phát ra những tiếng lép bép hòa âm với những tiếng sôi sùng sục của siêu thuốc bên trên.

Ánh lửa chiếu gò má của nữ tử đỏ hồng, giống như một đoá mai khô nở muộn.

Nữ tử thủy chung vẫn không quay đầu lại nhìn hán tử lấy một lần.

Trong giờ khắc mưa tầm tã, lò lửa đơn điệu, mùi thuốc nồng đượm khắp nơi, khiến người ta bắc giác dâng lên cảm giác bi thương của những kẻ hành tẩu giang hồ, thì chợt một trận vó ngựa vang lên, phá tan không khí tịch mịch.

2.

Đến rồi!

Hán tử buộc hồ lô rượu vào hông, đôi mắt của y, sáng một cách đặc biệt.

Vó ngựa dừng lại rất gấp. Kề đó là một tiếng hí dài.

Ba người mặc áo tơ đội mũ rộng ở trong, giữa, ngoài không hẹn mà cùng giật mình một cái.

Tám bảng hiệu bằng vải của tiệm thuốc khẽ rung rinh, một người sai chân bước vào. Chỉ thấy người này thiết diện chính khí, dáng người hơi gầy, râu năm chòm dài đến ngực, nét mặt tươi cười, nhưng lại có vẻ uy nghi của người chỉ huy thiên quân vạn mã.

Người kia đi vào tiệm thuốc, cởi bỏ áo bào màu xanh lạt, mỉm cười nói: “Tù lão bản, thuốc đã xong chưa?”.

Lão bản của tiệm thuốc vội vàng chạy ra khỏi quầy, khom người nói liền một tràng dài: “Ngô đại gia, phiền ngài phải đến đây thật ngại quá... tôi vốn định sai người mang tới, nhưng lại gặp trời mưa...”.

Người kia ngắt lời: “Không sao. Ta đến lấy cũng được”.

Tù lão bản vội nói: “Không giống nhau... chuyện này... chuyện này thật ngại quá!”.

Người kia mỉm cười: “Tù lão bản, ông mở tiệm thuốc, nếu người nào cũng bắt ông phải mang thuốc đến tận nhà, vậy thì tiệm thuốc của ông chỉ bằng đổi luôn thành tiệm đưa hàng luôn đi! Ta đến mua thuốc, ông lấy thứ thuốc thượng hảo hạng ra bán, vậy là đôi bên không ai nợ ai rồi!”.

Chợt nghe một thanh âm lạnh lẽo trầm trầm cất lên: “Ngô đại nhân, ông đi theo chúng ta, đôi bên sẽ không ai nợ ai!”.

Vừa cất tiếng là người đội mũ mặc áo tơ đứng trước quầy thuốc, đôi nhãn thần sáng như điện của y, giống như hai ngọn lửa nơi hỏa ngục vậy.

Hai hàng lông mày của người thiết diện râu dài kia nhíu lại, sau lưng y lại có một thanh âm khác cất lên: “Là người nợ chúng ta, nợ chúng ta mạng, nợ chúng ta tiền!”.

Người râu dài mắt sáng như sao, cười cười nói: “Huyền lão đại? Phóng lão tam?”.

Người vừa phát thoại đứng bên cạnh hỏa lò, bàn tay chậm chậm đưa lên đặt lên mép mũi: “Ngô Thiết Dục, Ngô đại nhân, người còn chưa quên huynh đệ chúng ta chứ?”.

Người được gọi là “Ngô Thiết Dục Ngô đại nhân” vẫn cười cười nói:

“Không quên, cũng không dám quên”.

“À?”.

“Huyền lão đại và Phóng lão tam nhị vị đã từng nhiều lần lập công cho Ngô mỗ, xả thân hộ chiến, Ngô mỗ làm sao dám quên?”.

“Hả?”. Người phát thoại đầu tiên cho tay vào áo, trầm trầm giọng nói: “Lẽ nào Ngô đại nhân còn chưa quên đám vô danh tiểu tốt này?”.

Một người áo toại khác cũng bỏ mũ lại gần, biến thành một người chính diện, một người bên cạnh áp tới gần Ngô Thiết Dực.

“Chỉ sợ Ngô đại nhân không nhớ chỗ tốt của tiểu nhân, mà là sợ tiểu nhân đến làm khó dễ thôi đúng không?”.

Ngô Thiết Dực cơ hồ như không để ý, chỉ nói: “Phóng lão tam, ngươi nói bày gì vậy?”.

“Ta nói bày?”. Phóng lão tam bật cười ha hả, ngữ điệu trở nên hậm hực: “Chúng ta bán mạng cho Ngô đại nhân ngài, huyết tẩy ‘phú quý chi gia’, diệt môn ‘Lưỡng Hà bát gia’, độc sát Quách bộ đầu, đoạt quyền Tập gia trang, tất cả chỉ vì lời hứa của ngài, sau khi sự thành, Đường môn được quyền, ngài không chế thực lực, còn chúng ta có ngân lượng! Chính vì điểm này mà Đường Thất Kinh, Đường đại tổng quản mới mất mạng ở Tập Gia Trang đó!”.

“Nhưng ngài đã xui khiến chúng ta cùng Thiết Thủ và Lãnh Huyết quyết đấu ở khu rừng quyết phía trước Phi Lai Kiều, còn mình thì vợ vét tài bảo cao bay xa chạy”. Huyền lão đại gần giọng tiếp lời.

“Nhưng ngươi không thể ngờ được, Đường Thiết Tiêu tiên sinh chết rồi, Du Trấn Lan Du nhị lão gia cũng chết rồi, nhưng trong năm mươi người chúng ta, vẫn còn lại ba người”.

“Dù có đi khắp chân trời góc biển, chúng ta cũng phải bắt được ngươi, đòi lại món nợ này, bồi hoàn lại cho các huynh đệ đã hy sinh tính mạng”.

Ngô Thiết Dực nhướn mày, râu cũng rung rung theo, cười hào sảng nói: “Ừa? Giết ta? Giết ta thì làm sao lấy được kim ngân tài bảo?”.

Huyền lão đại tức giận: “Mau nói ra chỗ cất giấu bảo tàng, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng”.

“Ta hỏi ngươi một câu!”. Ngô Thiết Dực mỉm cười hỏi ngược lại.

Huyền lão đại ngây người, gằm lên nói: “Có rắc gì mau phóng ra đi!”.

Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Phóng? Đừng quên rằng huynh đệ của ngươi cũng họ Phóng đấy!”.

Phóng lão tam gằm gừ một tiếng, xoạt một tiếng, rút ra một đôi Nhật Nguyệt luân. Huyền lão đại vội đưa tay ngăn lại, nghiêng răng nói: “Ngươi

muốn hỏi gì?”.

Ngô Thiết Dực cười hì hì: “Trong lòng ngươi có phải đang tính toán, ngươi bắt nạt trước nên ta mới bắt nã, sau khi nói ra bảo tàng ở đâu, sau đó mới giết ngươi diệt khẩu, ta nói có đúng không?”.

Huyền lão đại cũng không kềm chế nổi, rút từ trong người ra một thanh kiếm mỏng dính ánh lên sắc xanh lam, đầu đao run run, chỉ vào Ngô Thiết Dực cao giọng nói: “Họ Ngô kia, ngươi nói thì sẽ được chết tử tế, không nói thì sẽ chết thảm. Ta sẽ đâm ngươi một trăm kiếm mà không chết, khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!”.

Ngô Thiết Dực đột nhiên thở dài.

Huyền lão đại cười lạnh: “Ngươi sợ rồi?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Đáng tiếc!”.

Huyền lão đại ngăn người: “Cái gì?”.

“Đáng tiếc không hiểu vì sao Lãnh Huyết lại tha mạng chó cho các ngươi không giết...”. Ngô Thiết Dực lộ vẻ tiếc rẻ: “VẬY mà các ngươi lại tự tìm lấy cái chết”.

Ngô Thiết Dực đích thực không biết tại sao Lãnh Huyết lại tha cho hai tên cận vệ này của mình, bọn chúng là “Hóa Huyết Phi Thân Táp Bát Tô Kích Thủ”, cùng với Đơn Y thập nhị kiếm đã ác đấu Lãnh Huyết, còn Đường Thiết Tiêu thì cầm chân Thiết Thủ. Sau đó Lãnh Huyết giết sạch Đơn Y thập nhị kiếm, và ba mươi lăm người trong đám Tô Kích Thủ, sức cùng lực kiệt, đành dùng lời lẽ hù dọa khiến ba tên còn lại phải bỏ chạy. Chuyện này xảy ra sau khi Ngô Thiết Dực bỏ trốn nên đương nhiên y không hiểu được.

(Xin xem lại Toái Mộng Dao và Đại Trận Trượng).

Huyền lão đại nghe vậy, nghĩ đến mấy chục huynh đệ đều vì người này mà chết trong tay Lãnh Huyết, nộ hỏa xung thiên, gầm lên quát: “Ta chém cái đầu chó của ngươi xuống ngâm rượu!”.

Lưỡi kiếm của y rung lên, hóa thành trăm điểm hàn quang, trông như có bảy tám chục thanh kiếm cùng lúc chém vào mặt Ngô Thiết Dực vậy.

Hàng râu năm chòm của Ngô Thiết Dực rung rung, áo bào phát động, lướt vào phía trong.

Chợt thấy một đạo ánh sáng trắng lóe lên, kèm theo tiếng kinh phong vù vù, chém tới đại động mạch sau gáy Ngô Thiết Dực.

Phóng lão tam cũng đã xuất thủ.

Thần sắc Ngô Thiết Dực vẫn hết sức ung dung, đột nhiên khựng người lại, thoải mái thông dong như một vị tể tướng đang ngồi trong thư phòng đọc hết trang sách này lật sang trang khác vậy, tự nhiên, chân trầm xuống, cước

đạp lỏi thất tinh, lướt ra phía cửa tiệm thuốc.

Chỉ tiếc là dường như y không biết bên ngoài còn có một người nữa.

Ngoài cửa vẫn còn một người vận áo tơ.

Người khoác áo tơ này đã rút ra một cây trủy thủ từ ống chân, hai người còn lại bên trong cũng vùng Nhật Nguyệt luân và kiếm lao ra truy sát.

Hồi 2

Keng!

Hàn quang lóe lên, người mặc áo toi ngồi ngoài cửa đã xuất thủ!

Sau tiếng kêu đó, tất cả thanh âm đột nhiên im bật. Đây là tiếng binh khí cuối cùng của trận phục kích này, sau đó chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích trên mái hiên.

Một lúc lâu sau, mới nghe Ngô Thiết Dực điềm điềm cất tiếng: “Thật có lỗi, ta không biết cả Tiêu lão bát cũng đã đến rồi! Ba người đều đến đủ cả, vậy thì ta không còn lý do gì để tha cho các ngươi nữa rồi!”.

“Rầm!”.

Phóng lão tam hai tay ôm ngực, gã gục xuống đất, lăn mấy vòng trên bậc cấp bằng đá, nhuộm những bậc thang màu trắng xám bằng dòng máu đỏ tươi, sau đó lại bị nước mưa cuốn trôi đi tất cả.

Cổ họng Tiêu lão bát phát ra những tiếng khục khục, y muốn lên tiếng, nhưng máu đã không ngừng chảy ra từ một lỗ lớn giữa cổ họng, khiến y chỉ có thể dùng ánh mắt đầy cừ hận và oán độc của mình nhìn Ngô Thiết Dực, thân hình lắc lư loạng choạng rồi đổ vật xuống, để lại trên cột nhà bằng gỗ một vệt máu dài.

Trên tay Ngô Thiết Dực cầm một thanh kiếm.

Nhuyễn kiếm.

Thanh kiếm này y đoạt từ trên tay Huyền lão đại.

Trong sát na lướt ra khỏi cửa ấy, y đã đoạt kiếm trong tay Huyền lão đại, đâm trúng bụng dưới của họ Huyền, sau đó lại đâm thủng tim Phóng lão tam, cuối cùng là xuyên qua cổ họng Tiêu lão bát.

Vì vậy nên Huyền lão đại không chết ngay tại chỗ.

Bụng dưới không quan trọng như tim và cổ họng, hơn nữa Ngô Thiết Dực đoạt kiếm sau đó đâm trúng y, là một chuyện khó hơn rất nhiều so với giết hai người kia.

Huyền lão đại đau đớn kêu lên: “Ngô Thiết Dực...! Lão thất phu! Ngươi... giết hết chúng ta... nhưng... chúng ta đã báo cho... Phương... Phương Giác Hiểu...”.

Ngô Thiết Dực từ lúc xuất hiện đến giờ vẫn luôn mỉm cười.

Nhưng khi y vừa nghe thấy ba chữ “Phương Giác Hiểu”, sắc mặt lập tức bạnh ra, khuôn trương như cây thiết cung đã kéo hết cỡ, thần tình giống như vừa bị người ta đánh cho một chưởng rất nặng vậy.

Y lướt tới nắm lấy cổ áo Huyền lão đại, ha mắt sáng rực lên như mắt sói trong đêm, nghe hai hàm răng trắng ớn ra rít giọng nói: “Là Đại Mộng Phương

Giác Hiểu - Phương Giác Hiểu?”.

Máu tươi ứa ra từ khoe miệng Huyền lão đại. Y ọc ra một búng máu tanh rồi thốt lên câu nói cuối cùng: “Chính là... Đại Mộng... Phương Giác Hiểu”.

Nói dứt lời, Huyền lão đại liền đoạn khí, ngoẹo đầu xuống. Ngô Thiết Dực vẫn nắm chặt lấy cổ áo họ Huyền, sắc mặt đánh lại như sắt.

Ngô Thiết Dực chậm rãi buông cánh tay nắm chặt ra, để thi thể Huyền lão đại rơi xuống, đứng bần thần một lúc rồi dậm chân lẫm lẫm nói: “Phương Giác Hiểu! Phương Giác Hiểu! Đại Mộng Phương Giác Hiểu! Để y biết chuyện này thì phiền phức còn gấp trăm lần!”.

Chợt nghe một giọng nói lạ cất lên: “Người ta nói phàm là chuyện gì bất bình thì Đại Mộng Phương Giác Hiểu đều thích nhúng tay vào, không hành sự theo quy tắc thông thường, nhưng làm việc lại theo luân thường đạo lý: giết kẻ bất nghĩa, quản chuyện bất nghĩa, lấy tiền bất nghĩa, lưu danh bất nghĩa. Người nào đụng đến y, e rằng còn phiền phức hơn cả tiều phu đi rừng dẫm phải đuôi hổ đó”.

Người vừa phát thoại chính là hán tử lưng đeo chiếc hồ lô.

Ngô Thiết Dực thoáng biến sắc.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt của y lại trở lại trấn định hòa nhã.

“Dây vào Phương Giác Hiểu ta đã đủ đau đầu rồi, không ngờ cả Truy Mệnh tam gia trong Tứ Đại Danh Bộ cũng ở đây, xem ra Ngô mỗ đúng là đang gặp vận rủi rồi”.

Hán tử nheo nheo mắt, mỉm cười nói: “Ta còn khó chịu hơn Phương Giác Hiểu sao?”.

Ngô Thiết Dực cũng mỉm cười đáp lại: “Đại Mộng Phương Giác Hiểu ít nhất còn bị mấy quy củ thú ỉa của y làm vướng bận”.

Truy Mệnh cười cười: “Vậy sao?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Khi Phương Giác Hiểu giết người, chỉ cần đối phương có thể cầm cự được đến khi y ngâm hết mười hai chữ “Thế sự nhất trường đại mộng, nhân sinh kỷ độ thu sâu” [1], thì sẽ mở một góc lưới, tha mạng cho người đó, coi như vừa qua một giấc mộng, trở lại làm con người mới”.

Truy Mệnh nói: “Đáng tiếc là võ công Phương Giác Hiểu quá cao, rất ít người có thể đứng vững sau khi y ngâm dứt mười hai chữ đó”.

Ngô Thiết Dực nhếch mép cười: “Y ngâm cũng không quá chậm”.

Truy Mệnh nói: “Đại Mộng thần công của y cũng rất nhanh”.

Ngô Thiết Dực đáp: “Võ công của ta cũng không chậm”.

Truy Mệnh lại nói: “Y xuất thủ càng không chậm”.

Ngô Thiết Dực bật cười khanh khách: “Đáng tiếc là truy tung thuật của người càng nhanh hơn. Kẻ nào đã bị người bám lấy, thì có vậy cũng không vậy ra được”.

Truy Mệnh cười cười đáp lại: “Có lẽ là vậy, giống như bị con ba ba cắn chặt vậy”.

Ngô Thiết Dực nhìn mưa lớn bên ngoài, chợt nói: “Nghe người ta nói, khi có sấm chớp, ba ba hay rùa đen đều cũng rứt đầu lại hết”.

Truy Mệnh ngửa cổ uống một ngụm rượu, quệt tay lau vết rượu còn vương lại trên môi rồi đáp: “Cho dù có rứt đầu lại, cũng không rứt tay chân”.

Ngô Thiết Dực tỏ vẻ nghiêm túc: “Ta quên mất, Truy Mệnh huynh nổi danh thiên hạ với thoái pháp vô song”.

Truy Mệnh cười nhạt: “Vì vậy nếu luận lấy miệng cắn người, ta hơn được ai chứ cũng không hơn được Ngô đại nhân”.

Ngô Thiết Dực chợt nói: “Truy Mệnh huynh, nếu bây giờ ta dẫn người đi đến nơi cất sổ kim ngân tài bảo ấy, chia cho người ba phần, đảm bảo người có tiêu cả đời cả kiếp này cũng không hết, người có tin ta không?”.

Truy Mệnh lắc đầu: “Không phải ta không tin, mà là ta không đáp ứng”.

Ngô Thiết Dực nhìn Truy Mệnh chăm chăm: “Truy Mệnh huynh, làm bộ khoái, cho dù có nổi danh thế nào, cũng vẫn là sống những ngày tháng không bằng cả một viên quan nhỏ. Hiện giờ người chỉ toàn lãnh mệnh hành sự, quan lớn quan nhỏ ô sa ngọc đá dần dần lên cao, còn người thì vẫn ở trong nha phòng chịu rét, ở đầu đường xó chợ chịu lạnh, lẽ nào người không hề động lòng?”.

Truy Mệnh lạnh lùng đáp: “Ngô đại nhân, người đừng cố thuyết phục ta nữa. Người theo đuổi danh lợi quyền vị, còn ta thì không”.

Ngô Thiết Dực cười khẩy: “Người còn biết gạt người hơn cả ta đây”.

Truy Mệnh chậm rãi đáp: “Người đừng ngạc nhiên tại sao ta không động tâm trước danh lợi. Ta cũng là người, sao không có ham muốn được nhàn hạ cơ chứ? Nhưng chính vì nhìn thấy bao nhiêu kẻ vì lợi ích của mình mà làm cho sinh linh phải đồ thân, khoái lạc của những kẻ ấy từ đâu ra? Vì vậy, vạch trần những kẻ dùng thủ đoạn bỉ ổi mưu cầu tư lợi, mới chính là khoái lạc của ta”.

Chàng cười cười nói tiếp: “Bắt người chính là khoái lạc của ta. Người muốn dùng ‘lợi’ để bảo ta vứt bỏ niềm vui, đó là một chuyện không thể nào”.

Ngô Thiết Dực trầm ngâm một lúc rồi thở dài: “Xem ra, người không bắt ta không được rồi”.

Truy Mệnh lắc lắc đầu.

Ngô Thiết Dực lộ vẻ mừng vui: “Lẽ nào chúng ta còn có thể thương lượng?”.

Truy Mệnh lại lắc đầu: “Không phải. Ta không nhất định phải bắt sống ngươi về quy án. Bởi vì ngươi đã phạm trọng tội, thượng cấp có lệnh, nếu ngươi chống cự, có thể giết ngay tại chỗ”.

Sắc mặt Ngô Thiết Dực trầm xuống. Bên ngoài lóe lên một ánh chớp, làm cả con phố dài sáng bừng lên trong nháy mắt. Mưa như những sợi tơ nhện, dệt thành một tấm màn thê lương nơi góc phố.

Ngô Thiết Dực gượng gạo cười hỏi: “Truy Mệnh huynh, không lưu tình hay sao?”.

Truy Mệnh đáp: “Bộ khoái lưu tình, sẽ làm vô số bá tánh thêm khổ”.

Ngô Thiết Dực cười khẩy: “Bộ khoái không lưu tình, chỉ sợ không thể làm đến già”.

Truy Mệnh nói: “Cho dù nể tình, cũng phải xem người đó là ai mới được”.

Chàng nhìn thẳng vào Ngô Thiết Dực, gằn giọng nói: “Ngươi đã tội ác ngập đầu, vừa rồi còn ra tay giết chết ba người đã từng bán mạng cho mình, tội giờ lại chồng thêm tội”.

Ngô Thiết Dực đột nhiên ngửa mặt cười ha hả, làm năm chòm râu cũng rung rung lên: “Cuộc đời này xưa nay chỉ có kẻ tiểu nhân lòng lang dạ sói mới được toại nguyện thôi, ngươi muốn phục ma vậy thì đêm nay đừng để hồn thể ma vương này phục ngươi trước đó!”.

Toàn thân y đột nhiên căng phồng lên, y phục chứa đầy khí, thanh kiếm trên tay rung lên phát ra những tiếng ong ong.

Truy Mệnh nhìn đối phương không chớp mắt, nghiêm nghị nói: “Người ta nói tri châu sự Ngô Thiết Dực Ngô đại nhân văn võ song toàn, võ công lợi hại nhất gọi là Lưu Tá Kinh, mượn ý Lưu Bị mượn Kinh Châu, chuyên mượn vũ khí của đối phương để đánh ngược lại đối phương. Vừa rồi ba người Huyền, Phóng, Tiêu đã chết dưới binh khí của chính mình chỉ trong có một chiêu duy nhất”.

Chàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Ta rất muốn xem thử Ngô đại nhân sẽ mượn thứ vũ khí vốn mọc trên người ta đây như thế nào?”.

Chàng nói tới câu cuối cùng, tiếng gió rít bên ngoài cũng lên đến cực điểm, đột nhiên, sau lưng chợt có một đạo kinh phong lao tới.

Ngô Thiết Dực ở trước mặt chàng.

Truy Mệnh đối diện với Ngô Thiết Dực, toàn thân giới bị nghênh chiến với tuyệt kỹ Lưu Bị Mượn Kinh Châu.

Sau lưng không ngờ lại có người tập kích, hơn nữa còn nhanh như điện xẹt.

“Rầm rầm!”.

Hai gót chân chàng đã bị một chiếc áo dài cuốn chặt.

“Đình đình!”.

Một chiếc dùi sắt, một chiếc búa đồng, cùng lúc gõ vào đầu gối bên trái, bắp chân bên phải của chàng.

“Vù vù...”.

Búa đồng dùi sắt cùng lúc bị chấn bật ra, cơ hồ như muốn rời khỏi tay bay đi. Tấm áo dài cuốn vào chân, định giữ chặt Truy Mệnh lại, nhưng lại phát ra những tiếng “soạt soạt” như bị xé rách.

Truy Mệnh vẫn không hề di động.

Ánh kiếm lóe lên như một đạo lưu tinh chợt bắn thẳng vào mặt Truy Mệnh.

Chỉ nghe chàng hét lớn một tiếng, há miệng phun ra một vòi rượu, đánh bật lưỡi kiếm.

Ngô Thiết Dục một chiêu không trúng, chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy nhân ảnh thấp thoáng trước mắt. Thì ra bạch y văn sĩ kia đã xuất thủ, thứ thuốc đen sì như mực trong siêu bắn về phía Truy Mệnh.

Truy Mệnh ngả người ra sau theo thế thiết bản kiêu, gáy chạm xuống đất, hồ lô đeo ở hông đột nhiên bay lên, đập trúng ngực văn sĩ kia.

“Bịch!”.

Văn sĩ như bị trọng vật đánh trúng, ôm ngực hự lên một tiếng, cả người cong xuống, lão đảo thối lui cả trượng.

Nước thuốc bắn vào khoảng không, rải xuống đất.

Truy Mệnh ngả người sát đất, vạt áo phía trước hất lên bảo vệ mặt. Có ba bốn giọt nước thuốc bắn trúng tấm áo, phát ra những tiếng xèo xèo, kể đó là một làn khói xám nhẹ mang theo mùi khen khét.

Lão chương quây dùng áo dài quấn lấy hai chân Truy Mệnh và tên giúp việc dùng búa đục đánh lên chân chàng ở phía sau, sợ bị nước thuốc bắn trúng, nên cũng vội vàng nhảy lui.

Hai kẻ này vừa nhảy lại, Truy Mệnh đã bật người lên theo thế “Lý Ngư Đảo Đỉnh”.

Giữa không trung chợt lóe lên một đạo kim quang, bắn về phía chàng.

Truy Mệnh liền xuất cước, đá vào đạo kim quang. Chỉ thấy nó kêu “đình” một tiếng, chuyển hướng bay lên trên mái, sau đó là năm tiếng “đình đình đình đình đình” liên tiếp, trên mái ngói lộ ra năm mảnh kiếm vàng lấp lánh.

Chắc một kiếm này đã bị một cước của Truy Mệnh đá trúng, vỡ ra làm năm mảnh, khảm vào trần nhà.

2.

Người bắn ra đạo kim quang này chính là được đồng đụn thuốc.

Truy Mệnh ở trên không đạp mạnh chân vào xà nhà.

Một mảnh gỗ lớn rơi xuống, một kiếm từ phía sau của Ngô Thiết Dực cắm phập vào xà ngang.

Ngô Thiết Dực lập tức buông kiếm, tung người bỏ chạy.

Kiếm vốn không phải của y, y không cần mạo hiểm rút nó ra làm gì.

Truy Mệnh lại mượn lực, bổ xuống trước mặt được đồng.

Tất cả chỉ diễn ra trong một cái nháy mắt, tiểu đồng ứng biến không kịp, đành cổ trảm người xuống đỡ lấy một cước tạt ngang của Truy Mệnh.

“Rầm!”.

Tiểu Đồng phá văng vách tường bay ra ngoài, rơi vào giữa màn mưa dày đặc.

Truy Mệnh hít sâu một hơi, thân hình mau chóng trầm xuống, nhưng chân còn chưa chạm đất thì đã bị hai lá cờ lớn cuộn chặt.

Chưởng quầy vứt bỏ chiếc áo dài rách nát, đổi lấy hai lá cờ lớn, cuộn chặt vào chân Truy Mệnh.

Cùng lúc đó, tên giúp việc lại vung búa đồng dùi sắt công tới, lần này không đánh vào chân chàng, mà là hai huyết thái dương.

Nhưng thân hình Truy Mệnh lúc này bất ngờ bắn vọt lên như một viên đạn.

Tên giúp việc không thể ngờ được.

Lão chưởng quầy cũng càng không tưởng tượng được chuyện này.

Y vốn đã dùng toàn lực giữ chặt hai chân Truy Mệnh, vì vừa rồi khi y đã dùng áo dài cuộn lấy hạ bàn của chàng, Truy Mệnh không cần động đậy đã chấn rách tả tơi, y đã biết căn cơ hạ bàn của chàng vững thế nào, thế nên đã thi triển toàn lực, ngỡ hầu cho tên giúp việc một cơ hội tập kích. Chẳng ngờ Truy Mệnh lại vọt lên như phi tiễn rồi cung, bắn ngược trở lại như vậy!

Truy Mệnh xuất cước ra như điện, tên giúp việc không kịp tránh né, đành miễn cưỡng đưa búa và dùi lên đỡ lấy.

“Rầm!”.

Cả người y bị hất bay vào trong tiệm, phá vỡ bếp lò làm lửa bám lên khắp người, đau đớn đến độ rú lên như heo bị chọc tiết.

Truy Mệnh dư lực chưa hết, quay người đá vào lão chưởng quầy.

Lão chưởng quầy hồn phi phách tán, “vù”, trường bào trên người y lập

tức phòng lên, cuốn chặt lấy người. Truy Mệnh đá trúng, chỉ cảm thấy chân mình như bị một sức mạnh hút chặt, hai người phá vỡ vách tường lao ra ngoài!

Truy Mệnh vừa ra bên ngoài, lăn một vòng rồi lập tức đứng dậy. Lão chương quỳ cũng mở tấm áo ra, nôn ra một búng máu, mưa lớn làm cho chiếc áo của y như biến thành một đóa hoa hồng đỏ.

Đúng lúc này, Ngô Thiết Dực a lên một tiếng: “Người?”.

Chỉ thấy trước quỳ lóe lên một đạo kim quang, trong chớp mắt đã sáng rực, bên trong là một thân hình nhỏ nhắn của nữ tử, vừa xoay tròn vừa phát ra ngàn vạn đóa kim tinh, cuốn về phía Ngô Thiết Dực.

Cùng với đó là tiếng thét lạnh lạnh: “Trả mạng cho gia gia ta!”.

Ngô Thiết Dực lắc mình né tránh, trường bào trên người cuộn cuộn hất lên.

Truy Mệnh biết Ngô Thiết Dực vừa rồi còn chưa gỡ hết Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công của y, mà đã hai lần ép xuống. Bây giờ nếu cô nương kia tấn công, nhất định khó tránh khỏi y toàn lực xuất thủ, đang định lao tới ứng cứu thì chợt thấy văn sĩ và tên giúp việc bước ra từ trong nhà. Dưới mưa, tiểu đồng và lão chương quỳ cũng từ từ đứng dậy.

Bốn người lại bao vây lấy chàng.

Chàng quay đầu nhìn qua, thấy thân hình nhỏ nhắn ấy mang theo đạo kim quang rực rỡ như thân long đảo chuyển, vây lấy Ngô Thiết Dực không một kẽ hở, biết rằng võ công vị cô nương này không phải tầm thường, mới cảm thấy yên tâm phần nào.

Bốn người kia đứng ở bốn phía, nhìn chàng chằm chằm như thú đói nhìn mồi.

Trước ngực chương quỳ có một vết máu lớn.

Trên người tên giúp việc có vô số vết cháy xém, thảm hại vô cùng.

Trán tên tiểu đồng rỉ máu, hai tay run rẩy, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Văn sĩ một tay ôm chặt ngực, đôi mày nhíu chặt như đang cố nhịn đau.

Bốn người đã ám toán Truy Mệnh trong lúc chàng đang tập trung tinh thần chuẩn bị quyết chiến với Ngô Thiết Dực, nhưng chỉ trong một chiêu, cả bốn đều đã thọ thương.

Hơn nữa còn bị thương không nhẹ.

Truy Mệnh nhìn bốn người, lại giống như đang nhìn vào màn mưa vô tận, chậm rãi lên tiếng: “Phong, Vũ, Lôi, Điện?”.

Bốn người trầm mặt, không nói tiếng nào.

Song mục Truy Mệnh sáng rực, nhìn vào vũ khí trên tay tên giúp việc nói: “Người chính là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh Vu Thất Thập? Đáng tiếc vừa rồi không đánh trúng được đôi chân ta”.

Tên giúp việc hừ nhẹ: “Lần sau ta sẽ đánh đầu ngươi!”.

Truy Mệnh cười cười với chưởng quầy: “Đại Kỳ Quyền Phong thật lợi hại! Các hạ hẳn là Dư Cầu Bệnh đúng không? Một cước vừa rồi, có đủ để hoàn thành tâm nguyện ấy của các hạ không?”.

Chưởng quầy cười lạnh lùng: “Không đã ngứa, còn ngươi thì sắp bệnh tật khắp người rồi đó!”.

Truy Mệnh quay sang nói với tiểu đồng: “Tiểu huynh đệ chắc họ Đường phải không? Hôm nay cuối cùng ta cũng được biết ám khí Tử Điện Xuyên Vân của Đường Hựu là thế nào rồi!”.

Tiểu đồng hừ một tiếng: “Còn nữa đó, ngươi có muốn biết không?”.

Cuối cùng Truy Mệnh mới quay sang phía văn sĩ thở dài: “Có điều vẫn là Vũ Đả Hà Hoa của Văn Thần Đán tiên sinh lợi hại nhất, khiến tại hạ không thể không thán phục”.

Văn sĩ chỉ hừ lên một tiếng, chứ không trả lời.

Truy Mệnh lại nói: “Ta nghe dưới trướng Ngô đại nhân có tứ đại tướng Phong Vũ Lôi Điện, không ngờ Ngô Thiết Dực trầm luân ma chướng, bốn vị cũng vẫn đi theo y như vậy”.

Đại Kỳ Quyền Phong Dư Cầu Bệnh nói: “Có thể được đi theo Ngô đại nhân là phúc khí của chúng ta”.

Truy Mệnh lập tức nói: “Hắn ta thấy lợi quên nghĩa, tàn sát bộ hạ, không thể đảm bảo sau này hắn không làm vậy đối với các người”.

Vũ Đả Hà Hoa Văn Thần Đán cười khẩy: “Chúng ta làm sao giống bọn chúng chứ? Đơn Y thập nhị kiếm và bọn Tô Kích Thủ bất quá chỉ là lũ tham tài, thấy Ngô đại nhân ở ngôi cao thì mới đến đầu nhập, đáng chết từ lâu rồi. Chúng ta là những huynh đệ thủ túc năm xưa cùng đại nhân xông pha giang hồ, phúc cùng hưởng, họa cùng gánh, đương nhiên là không giống bọn chúng!”.

Truy Mệnh hỏi ngược lại: “Chim hết, cung bị xếp xó, thỏ hết, chó bị làm thịt. Y giết được Đơn Y thập nhị kiếm, giết được Tô Kích Thủ, thì các người...”.

Tử Điện Xuyên Vân Đường Hựu tức giận quát vang: “Ngươi đừng hòng ly gián”.

Truy Mệnh nhìn thẳng vào y hỏi: “Tại sao mỗi vụ đại án, đều có người của Đường môn các ngươi nhúng tay vào?”.

Ngũ Lôi Oanh Đỉnh Dur Thất Thập gầm lên: “Đừng hòng biết được điều gì từ chúng ta”.

Truy Mệnh gằn giọng: “Trước khi các ngươi ra tay cản trở ta bắt Ngô Thiết Dực, cần phải nghĩ kỹ đã”.

Chàng nói từng chữ một: “Bốn người các ngươi, hợp lại vẫn không phải đối thủ của ta”.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, từ từ rút vũ khí, quyết tâm thà làm ngọc nát, chứ không làm ngói lành, đồng quy ư tận cùng với Truy Mệnh.

Truy Mệnh thăm thở dài một tiếng: Ngô Thiết Dực đích thực có khả năng thâm phục nhân tâm, chỉ tiếc là khả năng này của y đã làm không biết bao nhiêu giang hồ hảo hán phải uổng mạng.

Đúng lúc này, bên tai vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Nữ tử múa kiếm tấn công Ngô Thiết Dực đột nhiên bị một luồng sức mạnh chấn bay ra, Ngô Thiết Dực lao tới như chim ưng vồ mồi. Trong màn mưa mờ mịt, chỉ thấy một đạo kim quang như sao băng rơi xuống, theo sát phía sau là một cơn lốc màu đen cuộn cuộn.

Truy Mệnh gầm lên một tiếng, song cước dậm mạnh, cả người bắn tới đỡ lấy nữ tử.

Nữ tử kia đã tận lực, kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người ngã vào lòng chàng. Cùng lúc đó, thanh y nữ tử và hai kiệu phu rút vũ khí cũng xông lên chặn lấy Ngô Thiết Dực.

Hồi 3

Truy Mệnh đỡ lấy nữ tử trong lòng, vị cô nương này hẳn là sau khi kịch chiến với Ngô Thiết Dực, chân lực bị thần công Lưu Bị Mượn Kinh Châu của họ Ngô mượn lực hoàn kích, nguyên khí hao tổn, nên cứ ngã vào lòng Truy Mệnh, nhất thời không gượng dậy được.

Truy Mệnh chỉ cảm thấy một mùi hương ngan ngát như hoa lan phả vào mũi, thân thể nữ tử mềm mại như không xương. Mưa làm y phục hai người ướt đầm, dính sát vào nhau. Truy Mệnh chỉ cảm thấy những chỗ tiếp xúc với nữ tử nóng bừng lên như có lửa, tâm thần xao động, vội vàng lắc người lùi về sau.

Chàng lùi lại, hai tay vẫn đỡ lấy nữ tử. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, bộ y phục màu đỏ dính sát thân mình, lồng ngực không ngừng phập phồng phập phồng.

Truy Mệnh xông pha giang hồ, tung hoành tứ phương, kinh lịch nhiều năm, gặp không ít nữ nhân, nhưng chàng chưa bao giờ gặp một nữ tử nào yếu điệu thế này, xinh đẹp thế này, lại có vẻ mệt mỏi đến mức thế này.

Mưa rơi trên người nàng, làm người ta dâng lên một cảm giác xót thương buồn bã.

Truy Mệnh cố trấn định tinh thần, hít liên ba hơi thanh khí. Ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy hai kiểu phu và thanh y nữ tử đã cùng bị đánh bật ra, ngã xuống đất bùn.

Nhìn lại lần nữa thì không thấy Ngô Thiết Dực đâu.

Trong tiếng mưa rơi vang lên tiếng cười cuồng ngạo của họ Ngô: “Truy Mệnh, ngươi đừng tốn tâm cơ nữa. Cho dù Đại Mộng Phương Giác Hiểu đến, ta cũng có Thần Kiếm Tiêu Lượng chống đỡ. Đừng quên khắc tinh của Đại Mộng Phương Giác Hiểu chính là Thần Kiếm Tiêu Lượng, hơn nữa Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều không làm gì được ta, ngươi cũng đừng hòng!”.

Thanh âm như vang lên ở nơi góc phố, nhưng Truy Mệnh biết Ngô Thiết Dực đã đi xa rồi.

CHàng không hề dừng lại, lập tức đảo người lao về phía bốn người “Phong, Vũ, Lôi, Điện”.

Chỉ cần bắt được bốn người này, có lẽ có thể bức ra được hướng đi hay chỗ ẩn thân của Ngô Thiết Dực. Đây là suy nghĩ trong khoảnh khắc đó của Truy Mệnh.

Ly Ly cô nương bị đẩy lui, Truy Mệnh phá vây đỡ lấy, kiểu phu và tiểu tỷ xông lên tấn công Ngô Thiết Dực, tất cả đều chỉ diễn ra trong chớp mắt. Ngô Thiết Dực đã biến mất, Văn Thần Đán, Vu Thất Thập, Đường Hựu, Từ Cầu

Bệnh đã chạy vào trong tiệm thuốc.

Phía sau tiệm thuốc nhất định còn lối thoát.

Song cước Truy Mệnh đạp mạnh, toàn lực đuổi theo.

Tuyệt đối không thể để bốn người này vào trong.

Đúng lúc chàng bật người lao lên, “Lôi” Vu Thất Thập và “Phong” Dư Cầu Bệnh đã tung người biến mất trong địa đạo. Khi Truy Mệnh bỏ người vào trong tiệm thuốc, Đường Hựu và Văn Thần Đán đã cùng lúc vỗ mạnh vào hai vách tường.

Chỉ thấy mấy trăm học thuốc ở hai bên vách cùng lúc bật ra, nhất thời tiếng “cách cách” vang lên không ngớt, “dược liệu” bên trong bắn ra như mưa về phía Truy Mệnh.

Truy Mệnh hít sâu một hơi, bất ngờ dậm hai chân vào nhau, phá mái ngói bay lên.

“Dược liệu”bắn vào khoảng không, tất cả đều rơi xuống đất.

Vào khoảnh khắc mà dược liệu bắn ra đó, Truy Mệnh cần phải quyết định một chuyện: chàng vốn có thể dựa vào đôi thân cước bách độc bất xâm của mình xông thẳng vào trận ám khí, tấn công “Điện” Đường Hựu và “Vũ” Văn Thần Đán đoạn hậu, nhưng trong lòng chàng còn có một người nữa!

Cho dù chàng tránh được trận ám khí như mưa, nàng cũng không thể nào tránh nổi.

Vì vậy, chàng đành phải thoái lui một bước.

Có điều chàng cũng biết một bước thoái lui này, sẽ khiến chàng không thể kịp bắt bốn người Phong, Vũ, Lôi, Điện nữa.

Sự thực đúng như vậy.

Văn Thần Đán và Đường Hựu đã biến mất bên trong mật đạo. Bên dưới tiệm thuốc có một mật đạo, thông thẳng ra đầu phố. Đợi đến lúc Truy Mệnh hạ thân xuống mái nhà, bốn người đã biến mất không tăm không tích rồi.

2.

Truy Mệnh thở dài một tiếng, từ trên mái nhà nhảy xuống. Lúc này tiệm thuốc đã trở nên tan nát, nhưng mưa cũng đã từ từ ngớt dần. Góc phố đen thui, chỉ có ánh đèn trong tiệm thuốc hắt ra những tia sáng yếu ớt.

Nữ tử trong lòng chàng đã bắt đầu khôi phục tri giác, đột nhiên giật mình, song thủ chống vào người chàng, mượn lực đứng dậy, lao ra phía trước được ba bốn bước, rồi lại lảo đảo dừng lại, hai má ửng hồng.

Truy Mệnh thở dài: “Cô nương...”.

Nữ tử kia trở nên bình tĩnh, không quay đầu lại, hồi lâu sau mới cất giọng nhỏ nhẹ như tiếng mưa rơi lất phất hỏi: “Ngô Thiết Dực...”.

Truy Mệnh cười khỏ: “Để hẩn thoát mất rồi”.

Nữ tử u uất hỏi tiếp: “Ngài, đã cứu ta?”.

Truy Mệnh nhất thời không biết trả lời thế nào. Đây là lần đầu tiên từ khi chàng đi khắp giang hồ đến giờ bị một nữ tử hỏi một câu cực kỳ đơn giản mà không biết trả lời thế nào.

Nữ tử không thấy chàng liên tiếng, lại nói: “Ta đã cản trở ngài, nên mới không thể bắt được Ngô Thiết Dực...”.

Truy Mệnh khẽ liềm môi, vội vàng nói: “Không phải...”.

Nhưng rồi chàng lại cảm thấy không thỏa đáng, đổi lại: “Dù sao hung đồ sớm muộn cũng có ngày phải đền tội”.

Nữ tử trầm mặc nói: “Vẫn là ta đã cản trở ngài”.

Truy Mệnh nhìn mái tóc xõa dài thướt tha, bờ eo nhỏ nhắn của nữ tử, cảm thấy nàng giống như một bông hoa yếu ớt không chịu được mưa gió, mềm mại yêu kiều - không hiểu tại sao lại tới nơi này?

Nghĩ đoạn, chàng liền hỏi: “Cô nương...”.

“Ta tên Ly Ly”.

“Ly Ly cô nương...”.

“Gọi là Ly Ly được rồi...”.

“Ly Ly...”.

Truy Mệnh ngưng lại giây lát, cảm thấy mình cũng nên báo danh: “Ta tên là Thôi Lược Thương...”.

“Ta biết, ngài là danh bộ Truy Mệnh đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ”.

Nói đoạn, nữ tử quay người lại, nhoẻn miệng cười, khom người thi lễ.

Nụ cười này làm cho ánh đèn leo lắt trong tiệm thuốc cũng như sáng bừng lên. Chỉ thấy nụ cười của nàng như hoa nở, mắt sáng như sao, răng đều

như ngọc, môi đỏ như som, má trắng như tuyết, có một vẻ thanh lệ yêu kiều, thướt tha yếu điệu lạ thường.

Truy Mệnh nhìn nàng, nhất thời quên cả lên tiếng. Ly Ly thấy dáng vẻ si dại của chàng, gương mặt ngọc bất giác ửng hồng, lấy bàn tay nhỏ nhắn che miệng cười cười:

“Ngài... ngài gọi người ta là gì vậy?”.

Truy Mệnh ngậy người, như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mê: “Ta... ta có gọi nàng đâu?”.

Ly Ly cuối cùng cũng không nhịn được, bật cười khúc khích.

Truy Mệnh giờ mới sức tỉnh, thăm mắng mình một tiếng: “Thật chẳng ra sao!”, rồi nói: “Ta... ta chỉ muốn hỏi Ly Ly cô nương... sao lại đến đây? Tại sao lại muốn giết Ngô Thiết Dục?”.

Nói ra được suy nghĩ của mình, dòng suy nghĩ của Truy Mệnh lập tức trở nên rõ nét hơn rất nhiều.

“Võ công của cô nương rất cao, đó có phải Diệp Y kiếm pháp hay không? Ai đã truyền thụ kiếm pháp này cho cô nương? Cô nương có cừ hận gì với Ngô Thiết Dục?”.

Ly Ly mỉm cười, phụng thoa cài trên mái tóc khẽ phát ra một tiếng đình đàng: “Quả không hổ danh thần bộ. Võ công của Ly Ly chính là Diệp Y kiếm pháp do người sáng lập Diệp Dục kiếm pháp Phương Lan Quân truyền thụ. Gia phụ là thanh quan trong triều, bị bọn Ngô Thiết Dục, Du Trấn Lan vu hãm nên đã bị bắt oan, cuối cùng chết trong đại lao. Tôi chỉ hận không thể băm vằm hắn ra thành muôn ngàn mảnh vụn để báo mối phụ cừ”.

Truy Mệnh nói: “Ồ, thì ra là vậy”.

Kế đó lại nói: “Kiếm pháp ‘Hồ Diệp Nhị Y, Kiếm Tại Ý Tiên’ do Phương Lan Quân sáng tạo, được cô nương sử ra nhìn như tiên nữ đang múa vậy”.

Ly Ly đỏ mặt: “Lúc gia sư thi triển thì mới thực sự gọi là đẹp”.

Lúc này hai kiêu phu và thanh y nữ tỳ cũng đã đỡ nhau bước vào, rõ ràng đều đã thọ nội thương không nhẹ.

“Cô nương...”.

Ly Ly ngắt lời: “Đừng nói nữa, các người đã tận lực rồi. Để hắn thoát không phải là lỗi của các người”.

Rồi nàng lại quay sang nói với Truy Mệnh: “Đây là a hoàn thân thiết của tôi, thị tên là Tiểu Khứ, hai vị này đều là danh tướng nơi sa trường, Hồ Diên Ngũ Thập và Hồ Niên Dã, đều là bộ thuộc cũ của cha tôi”.

Truy Mệnh cung tay nói: “Thì ra là Hồ Diên, Hồ Niên hai vị tiên bối!”.

Hồ Diên Ngũ Thập, đầu báo mắt to, dáng người uy vũ: “Tam gia, vạn lần

không được, hai chữ tiền bối này tại hạ vạ lần không dám nhận”.

Hô Niên Dã mũi cáo miệng lớn, cười lên ha hả nói: “Không dám, không dám, tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng thần bộ Truy Mệnh Thôi tam gia rồi!”.

Ly Ly trầm ngâm giây lát, mày liễu khẽ cau lại. Truy Mệnh thấy vậy bèn hỏi: “Hòa thượng đi nhưng vẫn còn miếu ở lại, thế nào cũng có cách tìm ra bọn chúng”.

Hai mắt Ly Ly sáng lên, như cười mà không phải cười nói: “Nghe nói thuật truy tung của Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bộ thiên hạ vô song, không biết ngài có cách nào truy bắt được Ngô Thiết Dực không?”.

Truy Mệnh nói: “Ngô Thiết Dực ít nhất đã để lại hai đầu mối và một nơi để đi”.

Ly Ly ngạc nhiên hỏi: “Sao lại nói vậy?”.

Truy Mệnh nói: “Thứ nhất, Ngô Thiết Dực có nói lại một câu: y sẽ nhờ Thần Kiếm Tiêu Lượng để khắc chế Đại Mộng Phương Giác Hiểu. Kiếm pháp của Thần Kiếm Tiêu Lượng này xuất thần nhập hóa, con người cũng cổ quái tuyệt đỉnh, ở giữa chính và tà. Chỉ cần tìm được Kiếm Thần thì sẽ tìm được Đại Mộng. Còn thuật truy tung của Đại Mộng Phương Giác Hiểu thì còn cao hơn ta một bậc, nếu họ Phương muốn truy bắt Ngô Thiết Dực, cho dù y có mọc cánh cũng khó mà thoát được”.

Truy Mệnh cười cười nói tiếp: “Còn nữa, gần đây Ngô Thiết Dực thường đến các tiệm thuốc lớn mua một số dược liệu đặc biệt. Y mua số lượng dược thảo lớn như vậy làm gì? Ta cũng không biết. Nhưng y đã đến tiệm thuốc, như vậy thì phải có một nơi để giao dịch... thế nên ta đã ở đây để ôm cây đợi thỏ, không ngờ y đã sớm liệu trước, đổi hết người của Nhân Hòa thành người của mình”.

Ly Ly lộ ra vẻ trầm tư, lúc này y phục trên người nàng đã được hong gần khô, chỉ còn lại một phần nhỏ vẫn còn dính chặt vào người, càng làm cho nàng thêm có vẻ yếu ớt. Nhưng lúc nàng trầm tư, lại có một vẻ đẹp hết sức lạ lùng mà Truy Mệnh chưa từng nhìn thấy ở bất cứ nữ tử nào khác.

“Ngoài ra, chính là nơi y sẽ đi... Ly Ly cô nương có nghe đến câu chuyện ‘Đại Văn Lý’ chưa?”.

Ly Ly không ngờ Truy Mệnh lại đột nhiên hỏi vậy, nhất thời ngây người. Tiểu Khử thì đã nhanh miệng đáp thay: “Đại Văn Lý? Chúng tôi đều đã nghe kể rồi, nghe đồn là muỗi ở đó có thể cắn chết người. Có một tú tài đi qua đó, bị muỗi cắn một cái, về đến nhà liền phát cuồng, cắn cả người nhà, hơn nữa nước dãi còn có độc, cả nhà đều chết sạch... ôi da, thật thảm quá...”.

Tiểu Khứ càng nói càng đồng tình, cơ hồ như muốn bật khóc. Truy Mệnh vội nói: “Về sau, thôn dân ở gần Đại Văn Lý đều đã dọn nhà đi cả. Đó vốn là một thôn làng ở gần Tế Nam thành, ba mặt giáp núi, địa lý đặc biệt... đột nhiên xảy ra những chuyện như vậy, Ngô Thiết Dực lại xuất hiện ở vùng phụ cận, nói không chừng có quan hệ gì đó”.

Ly Ly khẽ cắn môi, ngẩng đầu lên nhìn Truy Mệnh, trong mắt lộ vẻ kính phục, trong lúc ngẩng đầu lên ấy, nàng phát hiện Truy Mệnh đang nhìn mình chăm chú. Ánh mắt ấy khiến nàng vội vàng cúi thấp đầu nhìn xuống chân mình.

Truy Mệnh lại hỏi: “Cô nương... có muốn đi?”.

Ly Ly vẫn cắn môi, cuối cùng cũng không nén được, nhoẻn miệng nở một nụ cười. Truy Mệnh thấy vậy, trong lòng cũng cảm thấy hơi lúng túng, nhưng lại không thể dịch chuyển ánh mắt đi nơi khác, biết là thất lễ, cũng sợ nàng nhìn thấy, trong lòng quỳnh quáng, bèn vội nói: “Vậy ta đi trước một bước”.

Nói đoạn liền cung tay, cất bước định đi.

Ly Ly thoát nghe Truy Mệnh nói vậy, trong lòng hốt hoảng, vội nói: “Tam gia định đi đâu?”.

Truy Mệnh không biết tại sao, cũng rất muốn nói cho nàng biết mình đi đâu, bèn đáp ngay: “Ta đi Tế Nam thành”.

Hô Diên Thập Ngũ hỏi: “Tam gia cảm thấy Ngô Thiết Dực sẽ đến Tế Nam ư?”.

Truy Mệnh nói: “Y còn cần mua thuốc, trong Tế Nam thành có được liệu thượng hảo hạng! Hơn nữa...”.

Chàng đưa mắt nhìn ra phía ngoài: “Tất cả việc buôn bán dược liệu ở Tế Nam thành đều nằm trong tay một người, y là vương tôn công tử, mà cũng là cự phú trong thành, hơn nữa, người này còn có đến năm mươi bốn người sư phụ, Kiếm Thần Tiêu Lượng cũng là tri giao của y...”.

Hô Niên Dã giật mình: “Tam gia muốn nói...”.

Truy Mệnh nhìn ra góc phố đầy sương mù, gật đầu nói từng chữ một: “Chính là y. Tế Nam Triệu công tử, Triệu Yên Hiệp”.

Chúng nhân đều im lặng. Trên mặt đất đầy những dược liệu lẫn ám khí sáng lấp lánh.

Mưa vẫn rơi tí tách bên ngoài, nước mưa từ trên mái hiên rơi xuống phát ra những tiếng vui tai.

Truy Mệnh đột nhiên chợt nghĩ nếu mình có một ngôi nhà... Nghĩ đến đây thì chàng lập tức không nghĩ đến nữa. Lãng tử giang hồ chỉ toàn những ngày tháng lưu lãng, đột nhiên lại nghĩ đến “nhà”, cảm giác của Truy Mệnh

lúc này vô cùng sâu sắc, vô cùng đặc biệt.

Nhưng chàng lại nói: “Các vị, hậu hội hữu kỳ”.

Nói xong liền quay người bước ra màn mưa lâm thâm.

Trận mưa lớn lúc nãy đã đi, chỉ còn lại cơn mưa nhỏ lâm thâm, giống như cánh tay đang dịu dàng xoa lên gương mặt chàng, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm hất tung bột phấn lên rồi ngửa mặt hứng những hạt phấn nhỏ li ti bay xuống vậy.

Truy Mệnh bước ra đến ngoài hiên, chợt nghe Ly Ly gọi: “Tam gia!”.

Truy Mệnh lập tức dừng bước, quay đầu. Ly Ly đưa cho chàng một cây dù: “Tôi có kiệu rồi, ngài dùng đi”.

Truy Mệnh im lặng nhận lấy. Ly Ly lại u uất nói: “Giang hồ nguy hiểm, tam gia phải bảo trọng”.

Truy Mệnh cũng không biết mình đã nói cảm ơn nàng hay chưa, nhận lấy chiếc dù, bước xuống bậc cấp, mở ra rồi bước đi. Chàng vừa đi vừa nghe tiếng những hạt mưa gõ trên mặt dù. Chàng vừa cất bước thì đã cảm thấy mình đang nhớ nhung Ly Ly, nhưng chàng vẫn không quay đầu, bước đi, không hề quay đầu.

Hồi 4

Tế Nam là một thành lớn - trong thành lớn thì thú hoan lạc gì cũng có, tự nhiên là phần hoa đô hội hơn thị tập của tiểu thôn trang gấp trăm gấp nghìn lần.

Tiết mục long trọng nhất của ngày hôm nay là Triệu công tử đến Hóa Điệp lâu ở thành Nam xem hạc múa.

Hóa Điệp lâu kỳ thực là thanh lâu cao quý nhất trong thành, đa phần các nữ tử trong đó đều chỉ mãi nghệ không mãi mãi tiểu, hiển sắc không hiển thân, là một nơi tiêu tiền cao cấp, cũng là thắng địa nổi tiếng trong vùng.

Chuyện khác không nói, chỉ riêng một màn Hóa Điệp Vũ nổi tiếng của Hóa Điệp lâu, các nữ tử hoạt sắc sinh hương, ôn nhu mỹ lệ như những con bướm rực rỡ sắc màu bay lượn giữa vườn hoa, có thể nhìn mà không thể chạm vào đã đủ để người ta không tiếc ngàn vàng, xem một lần rồi lại muốn xem lần nữa, trăm lần cũng không thấy chán.

Hôm nay Hóa Điệp lâu có một đôi bạch hạc, cổ dài chân nhỏ, mào đỏ mắt xanh, sải cánh nhẹ nhàng, cứ ở đấy múa lượn mà không chịu bay đi, trở thành kỳ quan.

Chuyện này đã làm kinh động đến Triệu Yên Hiệp Triệu công tử.

Triệu Yên Hiệp dẫn theo năm mươi tư vị sư phụ của y, đi xem hạc múa.

Ý của túy ông không ở rượu, ý của Triệu công tử không ở hạc, mà là ở vũ.

“Hóa Điệp Vũ”.

2.

Kỳ thực ý của Triệu công tử cũng không phải “vũ” mà là ở “điệp”.

Nghe nói mới đến một mỹ nhân, dung nhan tuyệt thế, làm tất cả giai lệ ở Hóa Điệp lâu phải lu mờ.

Vì vậy Triệu Yên Hiệp nhất định phải đi xem thử. Cách nghĩ và cách làm này của y, so với đa phần các công tử tiêu tiền như rác thật không khác nhau là mấy.

Vì vậy hai con hạc kia múa hay không múa, không hề liên quan gì đến y. Khi y nhìn thấy đôi chân cao lêu nghêu như cành trúc của hai con hạc, liền nghĩ đến đôi chân đều đặn mềm mại của mỹ nhân, thật hận không thể rút cung tên ra bắn chết cả hai.

Nhưng y sẽ không làm vậy.

Y cười cười nhìn hạc múa. Xem xong còn làm một bài thơ, đề trên tường, khiến người người đều tán thưởng không ngớt.

“Thơ hay, thơ hay!”.

“Thật kinh thế hãi tục, tài năng tuyệt thế!”.

“Triệu công tử văn võ song toàn, khiến ta không thể không viết một chữ ‘phục’ trong lòng mình”.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười, nhấp một ngụm rượu. Y biết những kẻ này nhìn thơ không bằng mắt, mà bằng miệng. Y cũng biết chỉ cần người người đều nói Triệu công tử đến đây xem “Hạc Vũ” là đủ rồi. Lúc này, chợt nghe một thanh âm thánh thót vang lên, đôi mắt Triệu Yên Hiệp liền sáng rực lên như có chút tửu ý, bởi vì y biết “Điệp Vũ” mà y mong đợi sắp diễn ra.

Y nheo nheo đôi mắt đẹp của mình, tự chúc rượu tự uống rồi tự nói với mình: “Té Nam Triệu công tử, sắp xem hồ điệp múa rồi”.

Không ngờ hồ điệp chưa tung cánh thì đã có một người xuất hiện.

Người này mặt lớn tai to, râu dài áo rộng, mặt đầy chính khí, khỏe miệng mỉm cười, không phải Ngô Thiết Dực thì còn ai vào đây được nữa.

Y đành phải đứng dậy.

Bên cạnh y có năm mươi bốn người kỳ hình quái trạng, có người buộc tóc ngang hông, có người lồng ngực vừa to vừa rộng, có người lưng gù, có người già nua mệt mỏi.. tất cả đều là sư phụ của y, tất cả cũng đều hoảng loạn đứng dậy.

Quản sự, quản gia, tú bà của Hóa Điệp lâu cũng vội vàng đứng lên nghênh tiếp.

Một thanh niên ăn vận như bậc nhân trong Hóa Điệp lâu không nhận được
bật lên hắt xì hơi hai tiếng.

3.

Tiếng hắt hơi này, đã làm cho bao nhiêu quân sự lớn nhỏ, quy nô, tú bà đều giật mình đánh thót, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một tên quy nô chạy tới tát cho tên bộc nhân kia mấy cái tát, làm cho mặt y cúi gằm xuống, miệng mắng chửi: “Đồ đáng chết, đồ đáng chết, Triệu công tử ở đây, Ngô đại nhân tới, vậy mà người cũng dám hắt hơi...”.

Lời còn chưa dứt, một tên lão quy nô khác đã đập cho y một cái vào đầu: “Ngô đại nhân vừa mới giá lâm, người đã nói chết chết chết cái gì hả...”.

Tên tiểu quy nô há hốc miệng, vốn định nói: “Không phải ông cũng vừa nói ba chữ “chết” hay sao, còn nhiều hơn cả tôi nữa!”.

Nhưng sờ sờ vết đau trên đầu, y lại không dám lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, lại có người há miệng ngáp.

Cái ngáp này, hết sức từ từ, hết sức chậm chậm, những người có mặt ở đây, bao gồm Trương công tử, Lý công tử, Trần công tử, còn có cả Triệu công tử nữa, tất cả đều cửa từng thấy người nào ngáp vừa dài vừa chậm chạp lười nhác như vậy.

Người vừa ngáp kia dường như đã ngủ một giấc năm trăm năm, chậm chạp mở mắt, vừa hé ra một chút nhìn xung quanh, khóe mắt lại khép xuống như đang treo quả tạ nặng ngàn cân vậy. Nhìn dáng vẻ của y, phảng phất như còn muốn ngủ thêm năm trăm nữa.

Quy nô không ai dám đánh y.

Trong trường hợp như vậy, có thể khiến bọn quy nô không dám phát tác, chỉ có một loại người.

Khách nhân.

Vị công tử lười nhác này tốt xấu gì cũng là một khách nhân.

Người đến xem “Hóa Điệp”, ít nhất cũng phải tốn mười lăm lạng bạc... đương nhiên, đối với Triệu công tử, mười lăm lạng bạc chỉ là một chút bạc vụn thưởng cho bọn quy nô - nhưng có thể bỏ ra mười lăm lạng để xem một màn múa, đối với quy nô lớn nhỏ trong Hóa Điệp lâu, thì thà đi về đắc tội với lão tử của mình thì chúng cũng không đi đắc tội với người đó.

Vì vậy vị công tử này ngáp dài, nhắm mắt như muốn ngủ, không người nào dám đi thưởng cho y mấy bạt tai.

Sự xuất hiện của Ngô Thiết Dục, màn Điệp Vũ sắp khai diễn, đối với y, đều không bằng một giấc mộng.

Nhưng Ngô Thiết Dục là đại quan ở địa phương, chuyện y cướp của giết

người, đến giờ vẫn còn chưa được chính thức công bố, vì vậy những công tử tài tử ngồi đây đều cố tận hết tài a dua xu nịnh của mình, để hòng mong Ngô Thiết Dực chú ý đến, ngõ hầu sau này làm bàn đạp để dễ dàng bình bộ thanh vân.

Ngô Thiết Dực mỉm cười, gật gật đầu thị ý, rồi bước lại gần Triệu Yên Hiệp. Hai người cười lên ha hả, ôm chặt lấy nhau, dụng lực vỗ vỗ vào lưng đối phương, biểu thị thân tình.

“Triệu công tử!”.

“Ngô đại nhân!”.

Lúc này những tiếng nịnh hót bắt đầu vang lên xung quanh hai người: “Triệu công tử và Ngô đại nhân, một văn một võ, phong lưu hào phóng, thật không thể nào tìm ra được người thứ ba nữa!”

“Nói bừa, Ngô đại nhân cũng văn thái phong lưu, Triệu công tử lại càng võ nghệ siêu quần, lẽ nào chỉ là một văn một võ không thôi?”

“Phải đó, phải là văn võ song toàn, một thân phú quý, còn là lương đồng của quốc gia nữa”.

“Thật tài tình, thật tài tình!”.

“Hay quá, hay quá!”.

Trong lúc mọi người đang xúm lại xun xoe nịnh hót, thì một hán tử trông có vẻ mệt mỏi nhưng đôi mắt đặc biệt sáng lại lặng lẽ lấy ra một hồ lô rượu, ngửa miệng uống liền mấy ngụm lớn, sau đó dùng ống tay áo bằng tơ lụa đắt tiền mới mua lau lau khóe miệng, rồi lại cất hồ lô trở lại tay áo.

Chúng nhân đều đang bận bịu xun xoe với hai nhân vật quan trọng, không ai chú ý đến cử động này của hán tử.

Cũng không ai chú ý xem Ngô Thiết Dực đang thì thầm với Triệu Yên Hiệp: “Tình hình không cho phép ta lộ diện quá lâu, hay là đi trước đi?”.

Triệu Yên Hiệp vẫn giữ nụ cười ôn nhu vẫn nhả, thấp giọng đáp lại: “Xem xong Điệp Vũ rồi đi cũng chưa muộn, ở đây không ai có thể động tới ngài được, sau này cũng không có ai biết ngài đã tới đây, cứ yên tâm!”.

Ngô Thiết Dực không nói gì.

Tiếng sáo tiếng đàn tấu lên, bát âm tề hường, tiếng tiêu tiếng đàn như rót vào tất cả chúng nhân, đầu tiên là nhỏ như tiếng tơ, sau đó lại giống như hồng chung đại cổ, long ngâm hổ tiểu, sau rồi âm vận lại đột nhiên biến chuyển mềm mại - một màn múa tuyệt thế, chuẩn bị bắt đầu.

Chúng nhân lần lượt trở lại chỗ ngồi.

Hán tử đã nhanh nhẹn vượt qua mười bảy mười tám người, từ vị trí của chàng chỉ cách Ngô Thiết Dực chưa đầy mười thước.

Chỉ cần lại gần lại thêm ba thước nữa, chàng sẽ lập tức xuất thủ.

“Lần này, bất luận thế nào, cũng không thể để hấn trốn thoát lần nữa”.

Chàng thầm nghĩ: “Lần này nếu để Ngô Thiết Dực thoát mất, vậy thì sẽ không dễ tìm được hành tung của hấn nữa!”.

Vì vậy, chàng chuẩn bị khi đến được khoảng cách vạn vô nhất thất, thì mới bắt ngờ xuất thủ bắt giữ đối phương.

Do dung mạo tuyệt thế cùng vóc dáng yếu diệu thướt tha của các vũ nương, nên người người đều chen chúc lên nhìn, lọt thỏm giữa đám đông, nên chàng rất dễ tiến dần về phía mục tiêu!

Trong lòng chàng không ngừng nhắc nhở bản thân: “Cẩn thận, cẩn trọng, trấn định, Truy Mệnh à Truy Mệnh... lần này ngươi không thể để tên lão hồ ly này trốn thoát nữa!”.

Vì vậy chàng cứ tiến dần, nhích dần về phía đối phương, thần tình trên mặt như kẻ đang say sưa trong tiếng ca điệu nhạc.

Vào lúc chàng lại gần đối phương thêm bốn thước, đang định xuất thủ thì tiếng nhạc đột nhiên lớn dần, tựa như cuời gió cuời mây, lạnh canh vui tai, vừa ngọt ngào lại vừa lả lướt, một thân hình nhỏ nhắn thướt tha lướt ra như cánh bướm lượn giữa vườn hoa đang khoe sắc.

Nữ tử này đôi mắt đẹp long lanh, gò má ngọc tràn đầy sức sống, mềm mại như người không có xương, vẻ đẹp của nàng làm lu mờ mọi vẻ đẹp khác. Khi nàng múa lên, mỗi một bước, mỗi một cái vặn người đều khiến người ta rung động, chỉ muốn lao lên đỡ lấy thân hình mềm nhũn đó, nhưng lại thấy nàng như cây liễu đứng đưa trước gió, ổn định và vững chãi, múa lượn tung bay, chỉ thấy nàng vừa xoay tròn, đai lưng, dải váy và các mảnh y phục đều bay lên, cả người nàng giống như một đóa hoa đang nở rộ vậy. Hai má mỹ nhân cũng giống như vầng mây lúc rán chiều, toát lên một vẻ mảnh mai yếu diệu, nhưng cũng không mất đi vẻ hiên ngang mạnh mẽ.

Đám công tử hào hoa cứ ngây người ra nhìn, cho đến khi nàng dứt điệu múa, từ từ lùi lại như một đám mây thì tiếng vỗ tay như sấm mới vang lên.

Tiếng vỗ tay vừa ngừng lại, nữ tử kia lại bắt đầu múa, lúc đầu thì những đồ trang sức nhỏ trên người nàng va vào nhau kêu leng keng, hết sức vui tai, đến lúc điệu múa vào nhịp nhanh, trông nàng giống như một làn khói bốc lên từ lòng đất, uyển chuyển dịu dàng. Đến đoạn cao trào, đột nhiên hóa thành một luồng sáng chói mắt, lao thẳng về phía Ngô Thiết Dực.

Màn múa Hóa Điệp này, khi “Hóa Điệp”, chính là thời khắc bắt đầu của một trường chém giết.

4.

Nữ tử kia vừa xuất hiện cùng với tiếng nhạc, Truy Mệnh đã ngây người, hoàn toàn ngây ra.

Bởi vì nữ tử ấy chính là Ly Ly.

Ly Ly đã đến đây.

Tại sao Ly Ly lại tới Hóa Điệp lâu?

Ly Ly đương nhiên không thể là nữ tử phong trần trong Hóa Điệp lâu này được, nàng tới đây, chắc chắn là có dụng ý.

Đợi một người.

Cừu nhân sát phụ.

Giờ đây Ngô Thiết Dục đã tới rồi.

Ngô Thiết Dục đã tới, Ly Ly nhất định sẽ động thủ.

Thời khắc động thủ thích hợp nhất, đương nhiên chính là lúc màn Hóa Điệp Vũ kết thúc.

Truy Mệnh vừa nghĩ tới điểm này, Ly Ly đã xuất thủ rồi.

Truy Mệnh thậm chí không kịp tranh lên xuất thủ trước, cũng không kịp lên tiếng ngăn cản... Ly Ly đã hóa thành một đạo kiếm quang rực sáng, đâm thẳng tới tâm khẩu Ngô Thiết Dục.

Ngô Thiết Dục hiển nhiên cũng bị bất ngờ. y đã gặp Ly Ly một lần trong mưa. Nhưng Ly Ly trên vũ đài ngày hôm nay và Ly Ly trong mưa trước đó, một người giống như đoá mai khô dưới ánh mặt trời rực rỡ, một người giống như đoá phù dung trong mưa, có sự khác biệt rất lớn.

Chúng nhân chỉ kịp hét lên một tiếng kinh hãi, thì đạo cầu vòng rực rỡ đã đến sát người Ngô Thiết Dục.

5.

Mắt thấy đạo cầu vòng sắp bắn thẳng vào ngực Ngô Thiết Dực, chúng nhân chợt thấy một đạo bạch quang lóe lên, phát sau mà đến trước.

“Cách!”.

Đạo cầu vòng rực rỡ bắn ngược lên nóc nhà, y phục rực rỡ tung bay, hạ xuống cách đó hơn trượng.

Ly Ly sắc mặt trắng bệch, thanh kim kiếm trên tay chỉ còn lại một đoạn.

Trước mặt Ngô Thiết Dực đã có một người đứng chắn.

Thì ra đó là tên bộc nhân nhìn có vẻ ngốc nghếch khi nãy.

Hiện giờ tên bộc nhân ấy đó hoàn toàn không còn có vẻ ngốc nghếch nữa, y đứng ở đó, thần tình lãnh mạc đến cực đoan, giống như một đám mây trắng, cao quý và lãnh mạc.

Trên tay y có kiếm.

Một thanh đoạn kiếm dài một thước bảy thốn.

Đồng tử của Truy Mệnh như thu lại: Chàng biết người này là ai.

Tên bộc nhân vừa bị người ta đánh cho mấy bạt tai vì tội hất hơi không đúng lúc này, chính là Kiếm Thần Tiêu Lượng.

Trên tay Tiêu Lượng tuy chỉ là một thanh đoạn kiếm, nhưng nó đã từng đánh bại cửu đại danh kiếm. Chiết Kiếm - dù chỉ là một thanh kiếm rỉ sét, nhưng có thể đánh bại cửu đại danh kiếm thì cũng đủ để trở thành thần binh lợi khí trong truyền thuyết rồi, huống hồ thanh Chiết Kiếm trong tay Tiêu Lượng lại là thanh kiếm danh động thiên hạ của Chiết Kiếm Môn. Vì vậy, cũng có người gọi thanh đoạn kiếm trên tay Tiêu Lượng là Chiết Kiếm Tiên Sư.

Kiểm pháp của Tiêu Lượng có cao như vậy không? Truy Mệnh không biết, nhưng chàng đã thấy vừa rồi Tiêu Lượng chỉ một kiếm đã đánh bại Ly Ly.

Chàng nhảy vọt tới, chặn trước mặt Ly Ly.

Chàng vừa nhảy lên, Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đã cảnh giác: Nếu đã có một tên thích khách, không thể đảm bảo là không có kẻ ám toán thứ hai.

Truy Mệnh vừa bỏ tới, Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đã đánh mắt ra hiệu cho nhau, phá mái ngói nhảy lên.

Truy Mệnh muốn đuổi theo, nhưng chàng không thể bỏ lại Ly Ly ở đây một mình: chàng phải bảo vệ cho nàng.

Chỉ là nếu chàng muốn bảo hộ cho Ly Ly, thì sẽ không thể chặn Ngô Thiết Dực lại!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hàng trăm suy nghĩ đã lướt qua đầu Truy Mệnh. Trong năm mươi tư vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp, ít nhất cũng có ba mươi hai người bỏ tới bao vây lấy họ vào giữa.

Kiểm Thần Tiêu Lượng ngẩng đầu lên, mục quang sáng rực lên nhìn chàng.

Truy Mệnh chỉ thấy ánh mắt y, sắc bén như hai thanh kiếm.

Đúng lúc này, có một người sai chân bước ra, đứng chặn trước mặt chàng.

Người này không quay đầu lại, chỉ thấp giọng nói một câu: “Huynh đi! Chỗ này để cho đệ!”.

Câu này chỉ có mình Truy Mệnh nghe thấy.

Chỉ nhìn thấy bóng lưng đó, chàng đã như muốn bật kêu thành tiếng, nghe được thanh âm đó, chàng lại càng khẳng định, buột miệng thốt: “Tứ sư đệ!”.

Người này lưng hùm eo gấu, mũi thẳng má cao, mắt hổ sáng ngời. Chỉ thấy chàng quay đầu lại cười cười đáp: “Tam sư huynh, là đệ!”.

Chỉ nghe chàng nói: “Đệ muốn thử kiếm, hay giao Tiêu Lượng cho đệ!”.

Truy Mệnh thoáng chần chừ, Lãnh Huyết lại nói: “Truy tung thuật đệ không bằng huynh, việc truy đuổi để huynh phụ trách”.

Hai hàng lông mày của Truy Mệnh hơi giãn ra, rồi nói nhanh: “Giúp ta bảo vệ Ly Ly!”.

Dứt lời thì liền tung mình đuổi theo hướng Ngô Thiết Dực, Triệu Yên Hiệp vừa bỏ chạy!

Mười mấy vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp cũng gầm lên tức giận đuổi theo, muốn giữ chân chàng lại. Người thanh niên lưu lại Hóa Điệp lâu ngược lại rất yên tâm, bởi vì chàng biết khinh công của tam sư huynh mình. Ngoại trừ đại sư huynh, không ai có thể đuổi kịp y được. Chỉ cần chàng có thể chế ngự được Tiêu Lượng là được.

Tuy chàng biết nơi này chỉ có mình chàng chiến đấu với địch nhân. Nhưng chàng không hề sợ hãi.

Một chút cũng không.

Bởi vì chàng là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bộ.

Hồi 5

Kỳ thực Lãnh Huyết xuất hiện ở đây vào lúc này, nói ra cũng chẳng hề có chút ngẫu nhiên bởi vì sau khi chàng cùng Thiết Thủ phá vụ án “Đại Trận Trưng”, Thiết Thủ và Tiểu Chân chuẩn bị đi điều tra chuyện chuyện trên bờ và thuyền cá dưới sông dùng ám hiệu liên lạc, còn Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng thì lại có hứng thú với chuyện muỗi ở Đại Văn Lý cắn người, làm cho người ta phát cuồng.

Vì vậy chàng đã cùng Tập Mai Hồng đến Đại Văn Lý.

Ở đó, người dân sớm đã dọn đi hết, khung cảnh tiêu điều hoang lương. Lãnh Huyết cũng không điều tra được gì.

Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng nam nữ hữu biệt, qua đêm ở Đại Văn Lý tự nhiên là không tiện lắm, vì vậy hai người mới đến tòa thành gần đó nhất - Tế Nam thành.

Sau khi đến Tế Nam, Tập tam tiểu thư nghĩ ra đủ thứ trò hoa dạng, khiến cho nam tử chất phác thật thà như Lãnh Huyết giờ khóc giờ cười, một trong những chuyện đó chính là Tập Mai Hồng từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng đến kỹ viện, nàng nhất định đòi “kiến thức, kiến thức” một phen, coi thử thanh lâu là cái thứ gì.

Bởi vì bên trong “thanh lâu” không phải “thứ gì”, lại có rất nhiều “thứ” không thể nói cho người khác được, thế nên Lãnh Huyết đương nhiên không muốn nàng đi.

Nhưng khi bị nàng vặn vẹo một câu: “Tại sao nam nhân có thể đi, nữ nhân lại không thể đi? Ta cứ muốn đi xem đấy, huynh không đi cùng, thì ta đi một mình!”.

Kết quả là Lãnh Huyết đành phải cùng đi với nàng.

Hóa Điệp lâu là do Lãnh Huyết chọn, bởi vì Hóa Điệp lâu dù sao cũng cao cấp hơn các thanh lâu khác, tuy rằng cũng là nơi dung ô nạp uest, nhưng so với những nơi bóc lột da của con người, thì dù sao cũng tốt hơn nhiều lắm rồi.

Tập Mai Hồng không tin.

Chẳng những không tin, nàng còn hoài nghi nữa.

Nàng còn hoài nghi tại sao Lãnh Huyết lại biết nhiều chuyện về nơi đó như vậy, thế nên nàng đã suy luận, Lãnh Huyết nhất định đã từng đến những nơi ấy, hơn nữa còn rất thường lui tới nữa.

“Thường lui tới!” Ý nghĩ này cứ lần quần trong đầu, làm cho nàng một mực không chịu mở miệng nói tiếng nào trong cả đoạn đường tới đây.

Lãnh Huyết đương nhiên cũng không biết làm gì, cũng không biết nên

giải thích thế nào cho nàng hiểu. Kỳ thực những chuyện này, phàm là nam nhân thì đều biết cả, nữ nhân cũng không hiếm người hiểu rõ, có điều vị tam tiểu thư này đã không biết, muốn giải thích cũng không thể giải thích được.

Kỳ thực Tập Mai Hồng cũng không phải là hoàn toàn không hiểu biết gì.

Nàng cũng lơ mờ biết được rằng: đó là một nơi hạ lưu, người có giáo dưỡng tuyệt đối không nên đến đó. Mẹ nàng lúc sinh tiền chưa từng đi tới đó bao giờ, nhưng còn người cha hay say rượu của nàng thì đến rồi... còn có một lần, khi nàng còn rất nhỏ, đã nghe thấy mẹ nàng vừa chửi mắng vừa hùng hùng hổ hổ bê cả chậu hoa định ném về phía cha nàng, rồi buột miệng thốt ra mấy câu nữa.

Nàng rất muốn nghe tiếp, nhưng cha và mẹ đã phát hiện nàng có ở đấy, nên đã bèn lên đặt chậu hoa xuống, bước tới đỡ nàng đi chỗ khác. Sau khi nàng ra ngoài, cửa phòng đóng lại, bên trong mới vang lên tiếng đồ vật bị vỡ.

Tập Mai Hồng thầm nghĩ: “Cha cũng tới những nơi ấy! Cha là người xấu! Nếu cha là người xấu, thì mẹ cũng phải đi cho cha biết mặt! Nếu không, thì không công bằng!” Hơn nữa, mẹ không phải thường nói với nàng rằng lấy gà theo gà, lấy chó theo chó hay sao? Nếu đã là xuất giá tòng phu, cha đi, mẹ đương nhiên là cũng phải đi theo rồi!

Vì thế, Lãnh Huyết đã đi, nàng cũng nhất định phải đi.

Hơn nữa, nàng còn định sẵn chủ ý: “Lãnh Huyết làm gì, nàng sẽ làm đó, thử xem ai xấu hơn ai”.

Vì vậy, nàng quyết định theo Lãnh Huyết đến Hóa Điệp lâu.

Nàng thấy cùng chẳng có gì lạ, chỉ là một đám nam nhân đang xem người ta khiêu vũ. Tuy nàng không biết múa, nhưng cũng đã từng học múa. Nàng còn nhớ lần đầu tiên học múa đã làm vỡ ba bát ba bình hoa quý, ba mươi quả trứng gà và làm rách chiếc váy yêu thích nhất, thế nên cha đã lắc đầu tuyệt vọng rồi chuyển qua dạy võ công cho nàng. Nàng biết rất rõ, nữ tử khiêu vũ không phải là chuyện gì xấu.

Vậy tại sao mẹ lại bảo nơi này là “nơi xấu xa”.

Đúng lúc này, nàng chợt thấy mắt Lãnh Huyết sáng rực lên.

Lúc bắt đầu, nàng còn tưởng rằng Lãnh Huyết đang nhìn mình, thế nên có chút ngại ngùng cúi thấp đầu, nhìn đôi giày vải lạ lẫm dưới chân. Về sau nàng mới phát giác, Lãnh Huyết không phải đang nhìn nàng.

Lẽ nào chàng đang nhìn những nữ tử đang khiêu vũ kia.

Một ngọn lửa vô danh nhen nhúm lên trong lòng Tập Mai Hồng, giờ thì nàng đã hiểu tại sao nơi này lại là “nơi xấu xa” rồi, thế nhưng nàng lại phát hiện Lãnh Huyết không phải đang nhìn những nữ tử kia.

Lãnh Huyết nhìn một nam nhân.

Thì ra là Ngô Thiết Dực.

Vì thế nàng liền lập tức rút ra một kết luận: “Thì ra thanh lâu kỹ viện bị gọi là ‘nơi xấu xa’ là vì ở đây có người xấu, hơn nữa còn là nam nhân xấu”.

2.

Tập Mai Hồng đang nghĩ gì và đang nghĩ thế nào, Lãnh Huyết đương nhiên không thể biết được. Vì kế an toàn, trước tiên chàng giục Tập Mai Hồng đi đuổi Ngô Thiết Dực, sau đó lại đoạn hậu cho Truy Mệnh, còn chàng thì một mình đối mặt với đại địch - Thần Kiếm Tiêu Lượm.

Chàng hỏi Tiêu Lượm: “Ta không hiểu”.

Tiêu Lượm mỉm cười, giữa hai hàng lông mày thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi: “Trước khi kiếm của người hoặc kiếm của ta nhuộm máu, có chuyện gì không hiểu đều có thể hỏi”.

Lãnh Huyết liền hỏi: “Với thanh danh của người trên võ lâm, muốn đại triển quyền cước trên giang hồ đâu phải chuyện khó, tại sao lại phải bán mạng cho Ngô Thiết Dực?”.

Tiêu Lượm cười cười: “Ta không bán mạng cho Ngô Thiết Dực”.

Hai mắt Lãnh Huyết sáng lên: “Ồ?”.

Tiêu Lượm tiếp lời: “Ta bán mạng cho Triệu Yên Hiệp, y bảo ta bảo vệ cho Triệu Yên Hiệp, nên ta đành phải giữ lại mạng chó của hắn thôi”.

Lãnh Huyết không hiểu: “Lẽ nào Triệu Yên Hiệp đáng để cho người bán mạng?”.

Tiêu Lượm đột nhiên nói: “Kiếm pháp của người rất cao, ta biết điều đó”.

Lãnh Huyết không hiểu sao đối phương lại đột nhiên thay đổi chủ đề, nhưng chàng vẫn đáp lời: “Kỳ thực ta không có kiếm pháp”.

Tiêu Lượm nghiêm mặt nói: “Ta biết, người chỉ có bốn mươi chín kiếm, kiếm nào cũng lấy mạng người như chớp, vì vậy là kiếm, không phải kiếm pháp. Nhưng trong mắt ta, phương pháp dùng kiếm để lấy mạng kẻ khác, chính là kiếm pháp rồi”.

Lãnh Huyết gật đầu nói: “Vì vậy, ta chú trọng kiếm, còn người thì coi trọng kiếm pháp”.

Tiêu Lượm lắc đầu: “Ta cũng không coi trọng kiếm pháp, ta coi trọng kiếm ý và kiếm thế”.

Lãnh Huyết nhắc lại: “Kiếm ý và kiếm thế?”.

“Phải!”.

Tiêu Lượm nhìn chăm chăm vào thanh kiếm gãy trên tay, ánh mắt rực lên sát ý: “Nếu kiếm thế của ta có thể thắng, thì sẽ khiến đối phương bại, kiếm ý của ta nếu phát huy, thì sẽ khiến đối phương chết”.

Lãnh Huyết lạnh lùng: “Ta còn chưa bại, cũng chưa chết”.

Tiêu Lượng lại nói tiếp: “Người người đều biết rằng người sử kiếm giỏi, nhưng không ai biết rằng phải trải qua bao nhiêu ngày đêm miệt mài khổ luyện, mới có thể ngự kiếm được như vậy, bằng không, chỉ có thể bị kiếm chế ngự, trở thành kiếm nô mà thôi”.

Đạo lý này Lãnh Huyết tự nhiên rất hiểu, mỗi ngày khổ luyện, mồ hôi và máu cộng lại chắc cũng có thể chứa đầy một ang lớn. Sáng sớm khi lữ côn trùng còn chưa thức dậy đã phải luyện kiếm, luyện đến mức chém đứt cánh ruồi nhặng mà không làm chúng bị thương; đến nửa đêm, đang nghĩ lại chợt tỉnh, bất ngờ xuất kiếm để khảo nghiệm xem khi mình bị ám toán có thể xuất kiếm nhanh như vậy hay chăng.

Vì vậy Lãnh Huyết rất đồng ý với câu nói này của Tiêu Lượng.

“Chúng ta không phải vừa sinh ra là đã biết võ công”.

Tiêu Lượng bổ sung: “Trước khi luyện thành võ công, có rất nhiều cơ hội để chết...”.

Lãnh Huyết ngắt lời: “Sau khi luyện thành lại càng nhiều hơn”.

“Nhưng dù sao cũng đã luyện thành rồi”.

Tiêu Lượng cười châm biếm: “Trước khi luyện thành, ta đã phải nhịn đói chịu rét, nếu không có Triệu Yên Hiệp tiếp tế, ta sớm đã chết từ lâu rồi”.

Lãnh Huyết nhìn y, thở dài một tiếng: “Người vì một chút ân tình ấy?”.

Tiêu Lượng cười, nụ cười cô tịch: “Vậy còn chưa đủ lý do hay sao?”.

Y nhìn xuống đoạn kiếm, cúi đầu hồi lâu rồi mới tiếp lời: “Lúc ấy, y còn giúp cho lão mẫu bị bệnh của ta...”.

Nói tới đây thì y ngừng lại, ngẩng đầu hỏi Lãnh Huyết: “Người có biết khi một người có chí khí nhưng chưa thành danh đang ở trong cảnh khó khăn, hai bàn tay trắng, còn bị giam trong ngục tù nhận được tiếp tế sẽ cảm kích thế nào chăng?”.

Lãnh Huyết không nói gì, chàng nghĩ tới Gia Cát tiên sinh.

Nụ cười của Tiêu Lượng có một nỗi khổ không thể nói thành lời, y vừa nhìn thanh kiếm gãy, vừa cười cười: “Vì vậy mới nói, nếu người muốn giúp một người, thì hãy nhân lúc y đang gặp nạn mà ra tay. Hồ lạc bình dương bị chó khinh, một người trong lúc khốn khó, dù chỉ một chút quan hoài cũng còn hơn gấp vạn lần lựa tư gấm vóc, bạc vàng châu báu lúc y công đã thành, danh đã toại”.

Lãnh Huyết vẫn đang nghĩ đến Gia Cát tiên sinh. Gia Cát tiên sinh tuy đã ra tay thu nhận chàng và các sư huynh trong lúc họ đang cô khổ lênh đênh, hơn nữa còn truyền thụ cho một thân tuyệt nghệ, nhưng ngoại trừ công sự,

Gia Cát tiên sinh tuyệt đối không hề yêu cầu bọn họ làm gì cho bản thân mình cả.

Tiêu Lượng lại cười cười nói tiếp: “Chúng ta hãy giao thủ thôi! Nếu người vẫn còn muốn bắt Ngô Thiết Dục và Triệu công tử vẫn muốn giữ mạng hần lại!”.

Lãnh Huyết thở dài: “Nhưng chuyện này... từ đầu tới cuối, vốn chẳng liên quan gì tới người”.

Tiêu Lượng điềm đàm nói: “Quân vương hai nước khai chiến với nhau, người chết không phải toàn là những người dân, những binh sĩ vô tội hay sao? Từ xưa tới nay, đều là như vậy”.

Lãnh Huyết rất bội phục Truy Mệnh, bởi vì ngoại trừ một đôi thần cước, tuyệt kỹ phun rượu và thuật truy tung quán tuyệt thiên hạ ra, chàng còn có một cái miệng, một cái miệng có thể khiến địch nhân trở giáo quy hàng, giống như nhị sư huynh Thiết Thủ cũng có thể khuyên phục đối phương hóa can qua thành bạch ngọc vậy, tuy có khác biệt nhưng lại có cùng tác dụng. Nhưng chàng thì không được. Hiện giờ chàng không thể khuyên phục được Tiêu Lượng.

Chỉ nghe Tiêu Lượng nói: “Người xuất thủ đi, nếu không, người ta sẽ nói: ‘Vô lâm cao thủ cái gì chứ, trước khi giao thủ còn nói lua xua một tràng tôn nước bọt, cũng không biết là dùng kiếm hay dùng răng cắn nhau nữa đây!’ đó!”.

Lãnh Huyết muốn cười, nhưng chàng không cười nổi.

Lúc này, đám “khán giả” đứng bên ngoài vòng vây đã bắt đầu reo hò.

“Giết hần đi!”.

“Con bà nó! Tên tiểu tử này phá cả hảo mộng của lão tử!”.

“Sao nói nhiều thế? Không dám động thủ hả? Sợ rồi hả?”.

“Giết! Giết hần cho ta! Cứ nói mãi thế sao được, kẻ nào thắng ta thưởng tiền!”.

Đám người này quá nửa là công tử phú quý, gia tộc có thể lực, bình thường cũng đã giết một hai người, hưởng thụ khoái cảm khi giết người, thế nên giết người đối với chúng mà nói, là một trò chơi đầy kích thích.

Huống hồ bọn chúng không biết thanh niên này là Lãnh Huyết. Danh bộ Lãnh Huyết.

Bọn chúng chỉ biết quạt gió thêm lửa, thấy Thần Kiếm Tiêu Lượng xuất thủ cứu Ngô Thiết Dục, thì nghĩ y nhất định sẽ thắng, cho dù là kẻ cầm Chiết Kiếm kia không thắng được đối phương, Triệu công tử hãy còn hơn ba mươi vị sư phụ lưu lại đây, đánh không chết thì cũng đè chết được đối phương.

Vì thế đám phá gia chi tử này lại càng đắc ý, thậm chí đặt cược một ăn mười, đánh cá xem Tiêu Lượng và Lãnh Huyết ai thắng ai bại.

Hơn ba mươi người còn lại chỉ đứng vây ở phía đằng xa, không thốt tiếng nào.

Nhiệm vụ của họ là không để Lãnh Huyết sống, nhưng nếu không cần đích thân xuất thủ vẫn là tốt nhất.

Họ rất muốn xem trận chiến này, tuy rằng không ai biết thanh niên kiếm thủ lưng hùm eo gấu kia là ai.

Ly Ly sắc mặt trắng bệch, dựa lưng vào cột đứng dần lên. Tiểu Khử, Hồ Diên Ngũ Thập và Hồ Niên Dĩ đều chạy đến bên cạnh nàng.

Tiêu Lượng chột nói: “Chúng ta không đánh ở đây”.

Lãnh Huyết vốn đã đưa kiếm lên, nghe y nói vậy, mũi kiếm liền chúc xuống: “Ồ?”.

Tiêu Lượng nói: “Bởi vì chúng ta không phải gà, không phải ngựa, lại càng không phải chó đại cắn nhau. Chúng ta không để bất cứ kẻ nào lấy ra để đặt cược”.

Y lạnh lùng nói thêm một câu: “Bọn chúng không xứng!”.

Sáu bảy mươi tên hào môn công tử và gia đình cận thân nghe vậy, đều bừng bừng tức giận, tranh nhau mắng chửi: “Hừ! Dám chửi xéo bọn đại gia hả!”

“Tên tiểu tử này thật không muốn sống nữa rồi hay sao!”

“Con bà nó...”.

Chợt thấy kiếm quang lóe lên.

Mọi âm thanh đều im bật.

Mấy tên vừa lên tiếng chửi mắng, cũng không nhìn rõ gì, chỉ cùng lúc thấy kiếm quang lóe lên, trước mắt hoa lên một cái, trên đầu cảm thấy mát rượi. đưa tay lên sờ thử thì thấy sột soạt rất không tự tại, đưa mắt nhìn nhau, suýt chút nữa là bật kêu thành tiếng.

Thì ra trên đầu mỗi người đều trổng một khoảng lớn, mũ bay tít ra xa.

Chiết kiếm vừa vạch ra một đường, tóc đã bay xuống lả tả.

Đám công tử quý tộc, đều không dám lên tiếng.

Lúc này có hai người lên tiếng.

Một lão giả mặt như cái chậu lớn, mũi vừa to vừa vênh lên quát lớn: “Hừ! Họ Tiêu kia! Người muốn làm phản phải không? Định nhân ở trước mắt thì không giết, còn làm trò gì đó!”.

Một người khác mặt lớn sâu hoắm, tóc vàng như nghệ, miệng rộng tới tận mang tai: “Hừ! Triệu công tử bảo người giết người, không phải bảo người

đứng đây nói chuyện phiếm đâu!”.

Hai người này đều là hai vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp.

Có thể làm được sư phụ của Triệu Yên Hiệp, trên tay đương nhiên cũng phải có chút công phu.

Trước khi lên tiếng, cả hai người này đều đã chuẩn bị, nói xong đều lưu tâm đề phòng, không chỉ là bọn họ, mà cả ba vị “sư phụ” còn lại cũng đều như vậy: Tất cả đều cùng ăn cơm chung một chỗ, thế nào cũng phải đồng tâm hợp lực để giữ lấy bát cơm này.

Không ngờ Tiêu Lượng chỉ chậm rãi nói với Lãnh Huyết: “Chúng ta tìm một nơi nào đó không có người rồi giao thủ”.

Lãnh Huyết nói: “Không được!”.

Tiêu Lượng hỏi: “Tại sao?”.

Lãnh Huyết đáp: “Vừa rồi tam sư huynh có nhờ ta chiêu cô cho vị cô nương này, ta cùng người đi chỗ khác xuất thủ thì sẽ không thể bảo vệ nàng”.

Tiêu Lượng cười cười nói: “Vậy thì để nàng cùng đi”.

Lãnh Huyết cũng cười: “Người không sợ chúng ta lấy hai địch một sao?”.

Tiêu Lượng cười ha hả: “Ta sợ cái gì? Lãnh Huyết là loại người ấy sao?”.

Lãnh Huyết cũng cười lớn: “Được! Có thể đấu với người một trận, ta thấy rất thống khoái!”.

Đám người vây quanh giờ mới biết thanh niên này là danh bộ Lãnh Huyết, đều lấy làm ngạc nhiên.

Lãnh Huyết và Tiêu Lượng rẽ dòng người đi ra, chợt thấy kiếm quang lóe lên, hai vị lão sư phụ kia vội hoảng hốt nhảy ra phía sau, chỉ thấy trên mặt mình mát rượi, nhưng không có gì dị dạng, trong lòng bèn thầm nghĩ: “Nguy hiểm quá! May mà mình lui nhanh!”.

Chỉ nghe Tiêu Lượng lạnh lùng thốt: “Ta và Lãnh huynh quyết tử chiến, ngoại trừ vị cô nương kia, kẻ nào đi theo, sẽ là kẻ thù của ta!”.

Nói đoạn liền thu kiếm, sải chân bước ra khỏi Hóa Điệp lâu.

Lãnh Huyết cũng thu kiếm, hai đạo kiếm quang vừa rồi, một đạo là do chàng phát ra, một đạo là do Tiêu Lượng phát ra. Chàng biết rất rõ kiếm pháp của Tiêu Lượng, cũng hiểu rất rõ chuyên đi này hung hiểm thế nào.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn Ly Ly ra hiệu. Chỉ thấy nàng gật đầu, rồi đi theo sau.

Cho đến khi bóng ba người khuất hẳn, Hóa Điệp lâu mới từ một quỹ vực không một tiếng động trở lại ồn ào náo nhiệt. Hai lão sư phụ tóc vàng miêng rộng và mũi lớn đang định khoe khoang khoác lác về chuyện mình vừa tránh được hai đạo kiếm quang hung hiểm của Tiêu Lượng và Lãnh Huyết, thì chợt

thấy trước mắt rải xuống một trận mưa đen. Trong tiếng cười châm biếm của chúng nhân, cả hai mới hoang mang nhận ra rằng cả bốn hàng lông mày đều đã bị cạo sạch, đến giờ mới rơi xuống.

Thế nhưng, hai đạo kiếm quang, sao có thể gọt được bốn hàng lông mày.

Kiểm pháp như vậy, có nằm mộng hai người này cũng không thể nào nghĩ ra được.

3.

Nhưng lúc này Tiêu Lượng và Lãnh Huyết, không chỉ muốn nghĩ ra được kiếm pháp của đối phương, mà còn muốn phá kiếm pháp của đối phương nữa.

Nếu kiếm của Lãnh Huyết không phải là kiếm không vỏ, Tiêu Lượng còn có cách phá đi kiếm pháp của chàng.

Đó là giết Lãnh Huyết trước khi chàng kịp xuất kiếm.

Chỉ là kiếm của Lãnh Huyết không có vỏ, cũng có nghĩa là, chàng cần bản không cần phải bạt kiếm khỏi vỏ, hơn nữa, Tiêu Lượng cũng không muốn hạ sát thủ với một kiếm thủ chưa xuất kiếm.

Như vậy là làm nhục kiếm của y.

Lãnh Huyết cũng có một cách có thể phá giải kiếm pháp của Tiêu Lượng.

Tiêu Lượng đã xuất thủ ba lần, một lần đánh ngã Ly Ly, một lần dọa kiếp đám phá gia chi tử của mấy nhà quyền quý, một lần là giáo huấn cho hai người trong đám sư phụ của Triệu Yên Hiệp.

Ba lần này Lãnh Huyết đều nhìn rất rõ ràng.

Vì thế chàng khẳng định kiếm của Tiêu Lượng chỉ có một cách phá.

Tránh khỏi thế công của y, rồi vọt lên phía trước, lấy mạng đổi mạng.

Thế nhưng Lãnh Huyết lập tức phủ quyết sách lược này.

Thứ nhất, chàng không muốn lấy mạng Tiêu Lượng.

Thứ hai, cho dù chàng muốn lấy mạng Tiêu Lượng, cũng chưa chắc đã tránh được thế công của y.

Thứ ba, nếu Tiêu Lượng không dùng thanh đoạn kiếm đó, phương pháp này, may ra còn có hy vọng thành công.

Nhưng Tiêu Lượng lại dùng thanh đoạn kiếm của y.

Kiếm đã gãy, có thể coi là đoản binh khí. Lãnh Huyết áp sát liều mạng, lại vừa hay giúp kiếm pháp của đối phương phát huy, lối đánh liều mạng như vậy, rất dễ mất mạng trước khi lấy được mạng đối phương.

Lãnh Huyết chưa từng gặp qua một địch nhân sử kiếm nào giống như Tiêu Lượng, không có một sơ hở nào để công kích. Tiêu Lượng cũng nghĩ về Lãnh Huyết y như vậy.

Đáng tiếc cả hai đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Kiếm của ai nhuộm máu đối phương, người ấy sẽ có thể sống trở về.

Tiêu Lượng là vì ân tình của Triệu Yên Hiệp mà quyết đấu, còn Lãnh Huyết?

Chàng vì cái gì?

Nếu như nói là vì chính nghĩa, vậy thì chính nghĩa đã làm gì cho chàng?
Nếu như nói là vì giang hồ, vậy giang hồ đã cho chàng được gì?

Có lẽ, có một số người cho dù cuộc sống có bao nhiêu dày vò, đả kích đi chăng nữa, cũng không thể làm họ thay đổi mục tiêu ban đầu của mình, cũng không thể làm họ phụ ước nguyện, phụ mục tiêu đó.

Tiêu Lượng đứng yên bất động.

Dãy núi dài màu xanh thẳm yên bình, nhấp nhô nhấp nhô, ở phía xa xa một làn khói nhạt lơ lửng bốc lên. Một tán hoa tươi, điểm xuyên thêm cho cho khung cảnh hoang vắng chút sắc màu tươi sáng.

Vàng và xanh, màu sắc thật sáng, phụ họa với những cánh bướm rục rờ sắc màu đang lượn xung quanh, làm cảnh vật tràn đầy vẻ thoát tục, tựa như chốn tiên cảnh giữa nhân gian vậy. Giữa đám hoa có một cây khô, trên cây khô có một nụ hoa non mơn mớn.

Lãnh Huyết hít sâu một hơi, không khí được thấm đẫm mùi thơm càng làm tăng thêm vẻ rạng rỡ của nơi đây.

Khung cảnh thật đẹp!

Hoa thật đẹp!

Tiêu Lượng chậm rãi quay người lại: “Chúng ta quyết đầu ở đây đi!”.

Hồi 6

Nơi này, lá xanh hoa vàng, cảnh hoa ngẩng cao, mềm mại thanh tú, khiến cho cả gió cũng trở nên ngọt ngào.

Gió nhẹ có lẽ từ trên phía núi cao thổi tới.

Dãy núi nhấp nhô mềm mại, những điểm ánh sáng chiếu xuống mặt đất làm tán phát những màn sương vụ mờ mờ, cảnh núi nhàn nhạt, có lẽ là vì khoảng cách ở quá xa.

Ánh mặt trời như một tấm lụa sa vàng, nhẹ nhàng rải trên hoa.

Xa xa có một căn nhà nhỏ, có một nông dân đang khom người cuốc đất.

Nhìn thấy cảnh vật xinh đẹp nhường này, Ly Ly không khỏi ồ lên một tiếng... nhưng nàng lại nghĩ đến chuyện hai kiếm thủ kinh thế hãi tục sắp quyết chiến một trận sinh tử, thì không còn tâm trạng nào mà ngắm cảnh nữa.

Một trận gió nhẹ thổi tới, những đóa hoa vàng nhỏ khẽ rung rung trong gió, giống như đang có người cười khúc khích, chạm vào những tán lá xanh nhỏ, phát ra những tiếng xào xạc xào xạc.

Trong gió còn pha tạp tiếng người nông dân đang bỏ cuốc xuống đất, còn có một con chuột đồng, đang từ dưới đất len lén thò đầu lên, đảo mắt một vòng rồi lại chui xuống, lộ một khúc đuôi ra ngoài.

Gió cũng làm lay động y phục của Tiêu Lượng và Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết bạt kiếm, động tác tự nhiên như gió nhẹ làm hoa lá phát phơ.

2.

Kiểm của Lãnh Huyết tuốt ra, Thần Kiếm Tiêu Lượng liền lùi về phía sau.

Lãnh Huyết giống như một con báo, mỗi một cơ thịt khắp toàn thân đều tràn đầy đầu chí hừng hực, chàng bắn người lao tới như một viên đạn. Nhưng Tiêu Lượng lại giống như lãng ba tiên tử ngự phong, giống như một đóa hoa bị gió thổi tung bay, y bay lên những đóa hoa cao ngang tầm ngực.

Nhưng không một cánh hoa nào rơi xuống đất.

Y giống như một dải lụa, vắt trên hoa, có lúc khẽ chạm nhẹ vào đài hoa, cuống hoa.

Lãnh Huyết vùng kiếm phóng tới, phần thân trên như mũi tên rời cung, hạ bàn đạp trên cánh hoa như đạp trên mặt nước, cũng không làm gãy một cành hoa.

Thần Kiếm Tiêu Lượng thoái lui.

Lãnh Huyết tiến tới.

Hai người một tiến, một thoái, trong thoáng chốc đã đến trước cây khô.

Tiêu Lượng đã không còn chỗ nào có thể lùi được nữa, đột nhiên kiếm quang lóe lên.

Lãnh Huyết hừ nhẹ một tiếng: “Xem đây!”

Trường kiếm bất ngờ đâm vọt tới.

Thân hình Tiêu Lượng chột như đóa hoa vàng mềm mại bị gió thổi lắc lư va vào những đóa hoa bên cạnh, sau đó lại bật ngược trở lại tư thế cũ. Trong nháy mắt, Tiêu Lượng đã vòng ra sau Lãnh Huyết, tự nhiên khinh khoái như gió thổi vậy.

Lãnh Huyết đâm vào khoảng không.

Nơi Tiêu Lượng vừa đứng, biến thành cây khô.

Kiểm của Lãnh Huyết đâm vào thân cây, chỉ điểm khẽ vào, thân kiếm đã oằn lại chứ không đâm ngập vào trong.

Một chiêu này, khiến kiếm của chàng bật ngược trở lại.

Đồng thời chàng cũng đột ngột buông tay, lúc bắt lại, thì đã nắm lấy mũi kiếm.

Chuôi kiếm bắn ngược vào địch nhân phía sau.

Người sau lưng chàng là Tiêu Lượng.

Chuôi kiếm nhằm thẳng lồng ngực Tiêu Lượng phóng tới.

Tiêu Lượng vốn đã áp sát sau lưng Lãnh Huyết, nhưng một chiêu mượn

lực điểm vào thân cây chuyển hướng tấn công ngược về phía sau này của chàng quá xảo diệu, nếu như không phải chuôi kiếm, thì sớm đã xuyên qua lồng ngực y rồi.

Cho dù là chuôi kiếm, nếu như Lãnh Huyết phát lực, Tiêu Lượng không chết thì cũng bị thương.

3.

Tiêu Lượng bật cười.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, cả cánh đồng hoa khê rung rinh như muôn ngàn cánh tay đang vẫy vẫy.

Y nói: “Hảo kiếm pháp! Trong bốn mươi chín kiếm của ngươi không có chiêu này!”.

Nói xong liền liền ngửa mặt hát hơi hai tiếng, miệng khê lảm bảm một bài ca, quay người lướt đi như một cơn gió.

Lãnh Huyết không biết đó là bài ca gì, nhưng ca điệu rất thân thiết, giống như ruộng đồng ở xung quanh chàng vậy, nhưng trong đó lại có mấy phần buồn thảm của kẻ giang hồ lạc phách.

Chàng chậm chậm thu kiếm.

Lúc này, một trận gió nhẹ thổi tới.

“Rắc rắc!”.

Một cành cây sau lưng đã rơi xuống.

Lãnh Huyết quay người lại, nhìn vết cắt rất đều, hẳn là do một kiếm chặt đứt.

Lãnh Huyết cúi đầu dắt kiếm vào thắt lưng, rồi thắt chặt dây lưng lại, ngửa mặt đón gió, thấp giọng lảm bảm: “Kiếm Thần Tiêu Lượng, mong ngươi được vui vẻ!”.

Chàng nhìn khung cảnh trải dài tưởng chừng như vô tận trước mắt, ruộng đồng này là bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước mắt của người nông dân. Chỉ có những người nông dân cần cù mới có thu hoạch - chàng luyện kiếm cũng như vậy.

Điều khác biệt chỉ là: chàng luyện kiếm, sát nhân, trừ gian, nông dân gieo cấy, chăm bón, thu hoạch. Nhưng cũng có ngoại lệ, giống như chàng gặp phải Tiêu Lượng vậy, không phải chàng không giết Tiêu Lượng mà là Tiêu Lượng không giết chàng.

Trước khi chàng kịp mượn lực phản kích Tiêu Lượng, y đã xuất kiếm.

Kiếm vượt qua chàng, chém vào cành cây.

Kiếm chém trúng cành cây, sát ý đã tận. Tiêu Lượng không giết Lãnh Huyết.

Y vốn không có ý giết Lãnh Huyết.

Y chỉ muốn hát một bài ca, hưởng thụ cái thống khoái khi được hát hơi liền mấy cái, rồi nhẹ bước rời khỏi nơi tuyệt đẹp này.

Lãnh Huyết biết những điều này, chàng cũng cảm thấy tiếc thay cho kiếm thủ tài ba nhưng lại bị xiềng xích vô hình là tình nghĩa kềm chế, mong y được vui vẻ khoái lạc.

Ngoại trừ chàng và Tiêu Lượng, cả Ly Ly đứng đó cũng không nhìn ra trận chiến này ai thắng ai bại.

Người mù mờ nhất là nông phu kia.

Y đang canh tác thì đột nhiên nghe thấy tiếng cây gãy, nhìn thấy một nam tử lạnh lùng đập trên ngọn hoa mà lướt đi như gió, sau đó lại thấy một đôi nam nữ đẹp tựa thiên tiên bước ra từ trong cánh đồng hoa vàng.

Y dùng ống tay áo lấm tấm bùn lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm nghĩ: năm nay hoa nở đẹp quá, thần tiên cũng tới đây chơi nữa.

4.

Khi Lãnh Huyết và Tiêu Lượng đang đứng đối mặt nhau trong Hóa Điệp lâu, Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đã phá mái ngói bay lên, chạy trên mái hiên, nháp nhô vài cái đã ra tới căn nhà cuối cùng ở góc phố. Triệu Yên Hiệp đưa tay ra hiệu, hai người liền tung mình nhảy xuống con ngõ vắng bên dưới.

Triệu Yên Hiệp ung dung tiếp đất, khễ huýt lên một tiếng.

Ngô Thiết Dực vội nói: “Ta nói rồi mà, ta đã có chuyện, không tiện lộ mặt”.

Triệu Yên Hiệp trả lời: “Ai biết được đám quý bộ đầu đó đến nhanh như thế chứ?”.

Hai người vừa nói với nhau được một câu, hai cánh cửa gỗ của tòa trạch viện bên cạnh đã bật mở, theo đó là một cỗ xe ngựa phóng vút ra.

Xe ngựa dừng lại trước mặt hai người trong thoáng chốc, chỉ thoáng chốc, rồi lại nghe thấy tiếng roi ngựa quất lên, xe ngựa lao vút đi!

Xe ngựa đi về đâu, không cần phải biết.

Bởi vì Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp không lên xe.

Trong khoảnh khắc xe ngựa dừng lại đó, hai người đã nhân lúc có sự che chắn, lướt vào trong trạch viện.

Hai người vừa vào bên trong, cửa đã lập tức đóng lại.

Trạch viện này mới nhìn thì tưởng không lớn, nhưng vừa sâu lại vừa dài, Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đi qua những hành lang dài, mỗi một lần rẽ ngoặt, lại có người bước lên trước mở cửa sẵn.

Đến cánh cửa cuối cùng, chợt nghe có tiếng người huyên náo ồn ào, thì ra bên ngoài đã là khu chợ.

Bên cạnh là một gian phòng chứa hàng, đang vận chuyển hai mươi chiếc ang lớn đến Bắc thành.

Hai mươi ang lớn này chia lên năm cỗ xe lừa, một trong năm cỗ xe khi đến Lạc Phụng Cương thì liền nối vào một đoàn xe đưa linh cữu.

Hai người trong ang, một biến thành “tử thi” nằm trong quan tài, một kẻ biến thành hiệu tử, rống rần đi tới Thập Tự Pha, thì gặp một đoàn tiêu xa, trên kỳ hiệu viết chữ “Thảm” lớn.

Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp chui vào hai trong bốn mươi tám chiếc rương của tiêu cục, đi thẳng tới gần Bạch Tê Đàm thì gặp một cỗ xe ngựa khác chạy lướt qua.

Xe ngựa không dừng lại, nhưng Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đã nhảy vào trong xe.

Ngô Thiết Dực vào bên trong thùng xe, chỉ thấy bên trong rất rộng rãi, ôn hương sực nức, trên bàn bày đủ thứ sơn trân hải vị. Đến giờ Ngô Thiết Dực mới thở dài than:

“Thì ra công tử đã chuẩn bị kỹ càng, ta phục rồi!”.

Triệu Yên Hiệp cười ha hả: “Trong năm mươi bốn vị sư phụ của ta, có hai ba người không có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng mấy thứ kỳ môn độn giáp với trò lẩn trốn thì thuộc hàng nhất lưu”.

Hai người nhìn nhau mà cười.

Có điều cả hai nằm mộng cũng không ngờ được, câu nói đó còn có người thứ ba nghe được.

Không chỉ có người thứ ba, mà cả người thứ tư nữa.

Người thứ ba nằm dưới gầm xe, bám chặt càng xe, tai áp sát đáy xe.

Người này đương nhiên chính là Truy Mệnh.

Còn người thứ tư, tự nhiên chính là Tập Mai Hồng.

Đương nhiên là Tập Mai Hồng được Truy Mệnh “kẹp” tới đây. Nếu không, giờ chắc nàng còn đang bận đuổi theo cỗ xe ngựa đầu tiên, đi thẳng tới Lạc Dương rồi.

Còn cỗ xe ngựa này thì đi tới Đại Văn Lý.

5.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cốc, tổng cộng đã đi qua tám trạm canh, có điều cũng không ai kiểm tra qua cỗ xe này.

Bởi vì trong xe là Triệu Yên Hiệp, Triệu Yên Hiệp chính là chủ nhân của đám người này.

Không ai dám kiểm tra xe của chính chủ nhân mình, cho dù là vì an toàn, nhưng cũng không ai ngu ngốc đến mức vì an toàn của chủ nhân mà khiến mình cực kỳ bất an toàn.

Xe ngựa vừa dừng lại, phía trên trầm xuống một chút rồi trở lại bình thường. Hai người Triệu, Ngô đã xuống xe, Truy Mệnh nhìn theo bước chân hai người đi xa dần.

Hai người nằm dưới gầm xe bị bụi đất bám đầy, nhưng lúc này chột người thấy một mùi thơm sực nức lọt vào mũi, không nhịn được bèn hít thêm mấy hơi nữa.

Tập Mai Hồng vừa hít vào hơi mạnh, nên hít cả bụi đất vào, há miệng định hắt hơi, nhưng Truy Mệnh đã kịp vỗ nhẹ lên vai nàng, một đạo kinh lực liền cuộn cuộn đẩy vào, ép cơn hắt hơi của nàng xuống.

Tập Mai Hồng muốn hắt hơi mà không được, tức giận lườm chàng một cái, cảm thấy trên cả đoạn đường dài người ta được ngồi trên xe vừa ấm vừa êm, còn nàng thì phải khó chịu nằm dưới gầm xe vừa mệt vừa mỏi. Bình thường mỗi khi nàng ra ngoài cũng ngồi xe như vậy, đã bao giờ nghĩ đến phải nằm dưới gầm xe như thế này bao giờ đâu. Tập Mai Hồng muốn cầu nhàu mấy câu, nhưng lại bị Truy Mệnh ngăn lại. Nàng thấy vậy thì bức tức lắm, thầm nghĩ: nếu không phải nể mặt người là tam sư huynh của Lãnh Huyết thì đã không thềm để ý đến người nữa rồi.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy trong các sư huynh của Lãnh Huyết, tên tửu quỷ này là đáng ghét nhất.

Nàng chỉ cảm thấy uất ức, người còn chưa đi xa, đã buông hai tay ra, định hạ xuống đất để giãn gân giãn cốt, chẳng ngờ sau lưng chột có người thò tay ra đỡ lấy, không để nàng rơi xuống. Nàng dù sao cũng là nữ nhi, nhất thời cũng đỏ bừng cả mặt, nếu không phải là mặt nàng đang bám đầy bụi, tuyệt đối sẽ không dấu được người khác.

Nàng lập tức muốn mắng: “Làm cái gì...”.

Chẳng ngờ còn chưa thốt nên lời, đã bị người ta dùng ngón tay đặt lên môi “sù” khẽ một tiếng.

Nàng không được hắt hơi, muốn thả mình xuống đất cũng không được, lại càng không thể nói được tiếng nào, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Đến khi Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đi xa hẳn, xe ngựa lại hơi động dậy, Truy Mệnh mới thấp giọng nói: “Được rồi!”.

Dứt lời, bèn buông tay.

Tập Mai Hồng không kịp ứng biến, rơi “bịch” một cái xuống đất. Tuy khoảng cách không cao lắm, mặt đất lại rất mềm, chẳng hề cảm thấy đau đớn gì, nhưng cũng khiến nàng tức đến chẳng muốn động dậy. Truy Mệnh thấy tình thế không hay, đợi cho xe ngựa đi khỏi, không phải hai người đã lộ rõ nguyên hình hay sao? Thế nên chàng vội kéo Tập Mai Hồng lăn ra phía sau một ngọn đồi.

Tập Mai Hồng vừa ngồi dậy, liền giằng tay Lãnh Huyết ra, miệng quát: “Người muốn chết hả...”.

“Bách!”.

Truy Mệnh ngây người, vội vàng thu tay lại.

Tập Mai Hồng còn định mắng chửi tiếp, Truy Mệnh lại “sù” một tiếng, vị tam tiểu thư này lại đành phải nuốt lại lời vào trong bụng, tâm trạng rất là khó chịu.

Truy Mệnh thò đầu lên khỏi đỉnh đồi, kiểm tra xem có bị người ta phát hiện không, chẳng ngờ vừa mới thò lên, cổ đã bị bám chặt, không rút xuống được.

Tập Mai Hồng tự nhiên hiếu kỳ, cũng thò đầu lên phía sau lưng Truy Mệnh, vừa nhìn nàng đã “oa” lên... nhưng mới được nửa tiếng đã bị Truy Mệnh dùng tay bịt chặt miệng lại.

Nếu không phải Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đã đi xa chỗ hai người ẩn nấp, và gió đang thổi mạnh, hai người sớm đã bị phát hiện rồi.

Hồi lâu sau, Truy Mệnh nhìn sang Tập Mai Hồng với ánh mắt quả trách, trong lòng thầm nghĩ: “Làm sao tứ sư đệ lại dây vào một nữ tử khó chịu thế này...?”.

Nhìn kỹ lại mới thấy nữ tử này mắt phụng mày ngài, những chỗ không bị dính bùn đất, làn da trắng như tuyết, hai bên chiếc mũ vẫn sãi rủ xuống hai lọn tóc xanh, tú lệ dị thường, lại vừa khả ái đáng yêu. Nghĩ tới đây, Truy Mệnh cũng cảm thấy nam nữ hữu biệt, nên vội vàng buông tay.

Chẳng ngờ Truy Mệnh vừa buông tay, Tập Mai Hồng đã tròn tròn mắt lên, rồi buột miệng thốt ra nửa câu còn lại: “Đẹp quá đi...”.

Truy Mệnh quỳnh lên, vội vàng nói: “Cầu xin cô đấy, tiểu cô nương... đừng có kêu lên như vậy được không...”.

Tập Mai Hồng vì thấy được cảnh đẹp bình sinh chưa bao giờ được thấy, nên cũng quên cả việc tính toán với chàng, chợt nghĩ đến mình rõ ràng đang cải dạng nam trang, còn cùng đôi phương nằm dưới gầm xe cả đoạn đường dài, không thể tiết lộ thân phận cho y cười nhạo được vội vàng nghiêm mặt nói: “Cô nương cái gì, ta là đại hiệp nổi danh trên giang hồ...”.

Nàng lại nghĩ đến vừa rồi Truy Mệnh lấy cánh tay đầy bùn đất bịt miệng mình, vội vàng lấy ống tay áo lau lau, rồi mắng: “Tay chết toi, tay thối, tay bẩn!...”.

Truy Mệnh vội vàng xuống nước: “Đúng đúng, tiểu đại hiệp, lần sau cùng lắm là ta rửa tay trước rồi mới bịt miệng người chứ gì. Nơi này là long đàm hổ huyết, đừng có làm náo lên được không?”.

“Còn có lần sau sao?”.

Tập Mai Hồng vội vàng bịt miệng mình lại, thấp giọng nói: “Lần sau nói cho ta, ta tự bịt miệng mình được rồi”.

Truy Mệnh liền gật gật đầu nói luôn: “Được, được, có điều đây là hiểm địa, tiểu cô nương... tiểu đại hiệp tốt nhất đừng kêu lên là được”.

Tập Mai Hồng nghe vậy liền cười cười, lộ ra hai chiếc răng thỏ: “Sợ cái gì chứ? Hắc! Không sợ, có ta ở đây...”.

Truy Mệnh chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, vội vàng đáp: “Được, được, được, có điều...”.

Chẳng ngờ còn chưa nói hết câu thì Tập Mai Hồng đã đặt tay lên môi, “sùy” nhẹ một tiếng. Lần này ngắt lời được Truy Mệnh, nàng cảm thấy đã phục được cừu, lại chiếm được thượng phong, sau đó lại hứng khởi ấn tay vào lưng Truy Mệnh thò đầu lên nhìn trộm cảnh vật trong cốc.

Tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng nàng vẫn cơ hồ không thể nén được, chỉ muốn thốt lên một tiếng.

“Đẹp quá đi!”.

6.

Gió thổi rì rào bên trong sơn cốc.

Làn khói lam nhàn nhạt theo gió tản dần, lững lờ lan ra trong cốc. Cốc núi này được năm vách đá cheo leo lởm chởm vây lấy, không gian thập phần u tĩnh.

Khoảng không rộng gần ngàn mẫu bên trong toàn những hoa là hoa, cả một biển hoa.

Hoa có sắc vàng rực rỡ, lá xanh mon morn, cao như cây hướng dương, lá cây rẽ về hai bên, các đường gân nhỏ trên lá trông giống như những con rắn nhỏ màu vàng nhạt, lại mỏng như cánh ve. Hiếm có là các bông hoa đều lớn nhỏ như nhau, lá cũng dài ngắn tương đương, cả chiều cao của cây cũng gần gần bằng nhau, tầng tầng lớp lớp. Biển hoa mênh mông dưới ánh mặt trời, toát lên một vẻ đẹp cơ hồ như thoát tục, một vẻ đẹp không thuộc về nhân thế.

Hoa vàng rực rỡ, điểm xuyên lá xanh, mỗi khi có gió thổi, cả biển hoa như gợn lên những cơn sóng vàng tuyệt mỹ, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc trước sự thần kỳ của tạo hóa, còn khi gió lặng, thì lại giống một tấm thảm đoạn khổng lồ, kim hoa điểm điểm, cảnh đẹp như tranh.

Tập Mai Hồng chưa từng nhìn thấy loại hoa này, nàng cũng chưa từng thấy nhiều hoa như vậy bao giờ.

Hơn nữa những bông hoa này lại giống hệt như nhau, cao thấp lớn nhỏ hầu như không sai biệt.

Nàng không biết loại hoa này có tên là gì, nhưng dù đang ngây người trước cái đẹp, trong đầu nàng vẫn có một thắc mắc: “Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đi cả đoạn đường xa như vậy lẽ nào để ngắm hoa?”.

Hồi 7

Tiếng Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp nói chuyện theo gió truyền tới, lơ mờ có thể nghe thấy.

Họ Triệu nói: “Thứ hoa ngài bảo ta trồng, đã trồng xong rồi, ngài thấy thế nào?”.

Họ Ngô đáp: “Tốt lắm, còn tốt hơn là ta nghĩ nữa. Nếu không phải là Triệu công tử, thì ai có thể trồng được thế này chứ?”.

Họ Triệu nói: “Bá Vương Hoa đã trồng xong rồi, thuốc cũng có thể bắt đầu luyện, bước sau này thế nào, đành phải nhờ Ngô đại nhân thôi”.

Ngô Thiết Dực nói: “Chuyện này đương nhiên. Có điều, tất cả còn phải nhờ Triệu công tử giúp đỡ nhiều mới được”.

Triệu Yên Hiệp cười lớn: “Chuyện này vốn là chuyện chung của cả hai chúng ta.

Ta đã đặt cược rất lớn vào đây rồi, không thể thua được. Nhân thủ thì ta có nhiều, nhưng còn tiền đặt cược, thì nhờ Ngô đại nhân giúp vậy”.

Ngô Thiết Dực cũng cười cười: “Nếu chúng ta thắng được ván này, không chỉ là thắng được tài phú, mà cả thiên hạ này sẽ là của chúng ta đó”.

Truy Mệnh nghe tới đây thì giật mình đánh thót.

Từ lời của Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dực, Truy Mệnh biết được mấy chuyện. Một là Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp hợp tác trồng ra cánh đồng hoa này. Hai là Ngô Thiết Dực muốn lợi dụng nhân thủ của Triệu Yên Hiệp còn Triệu Yên Hiệp thì muốn lợi dụng tài sản bất nghĩa của Ngô Thiết Dực. Ba là cánh đồng hoa này chính là vật mà bọn Triệu Yên Hiệp, Ngô Thiết Dực cần để đoạt lấy cả “thiên hạ”. Bốn, hoa này có tên là Bá Vương Hoa.

Nhưng làm sao có thể dùng hoa để “đoạt lấy thiên hạ”?

Chàng đang vò đầu suy nghĩ mà vẫn chưa hiểu, thì Tập Mai Hồng lại kêu lên, thanh âm đầy sự phấn khích: “Xem kìa, xem kìa, thật đẹp quá đi...”.

Truy Mệnh tuy không nỡ chặn thanh âm ngọt ngào đó lại, nhưng chàng vẫn lật tay lên... có điều, Tập Mai Hồng cũng kịp thời phát giác, nghĩ đến cánh tay đầy bùn đất của Truy Mệnh, nàng vội vàng tự động ngậm miệng, chỉ le le lưỡi ra mà thôi.

“Thật hiếm quá, chút nữa thì bị y dùng cánh tay bẩn đó bịt miệng rồi”.

Thì ra Tập Mai Hồng từ nãy giờ đều chăm chú ngắm hoa, hoàn toàn không nghe thấy hai người nói chuyện.

Lúc này mặt trời đã ngả bóng về Tây, những tia sáng còn sót lại làm cả không gian thêm rực rỡ. Phía trên cao, bầy chim về tổ đang quần lượn, bốn phía núi cao chọc xuyên qua mây, vách núi dựng đứng. Đẹp nhất là thác nước

ở phía xa xa, hơi nước và hơi sương mù mịt, nhưng không hề nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm. Có lẽ là do băng ở trên núi tới đây thì tan ra thành dòng thác, thế nên đặc biệt thân cận.

Chỉ thấy ánh tà dương chiếu lên biển hoa, làm thành một biển vàng rực rỡ, thêm vào tiếng chim, tiếng côn trùng rả rích, khiến người ta có cảm giác như lạc vào giữa cõi tiên.

Đúng lúc này, những đóa hoa vàng kia, đột nhiên giống như cánh tay tiểu đồng khum lại vậy, cánh hoa cup vào trong, do quá trình này tương đối nhanh, nên mắt thường chỉ thấy như tất cả các bông hoa cùng tàn úa một lượt vậy.

Loại hoa này lúc nở thì đẹp tới độ khiến người ta phải nín thở, sắc màu rực rỡ, lúc tàn thì tất cả cùng tàn một lượt, phảng phất như có thể nghe thấy cả tiếng tàn hoa rơi lệ vậy.

Tập Mai Hồng lại thất thanh kêu lên một tiếng.

Cũng may là Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dực đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho mê hoặc, không lưu ý đến thanh âm của nàng.

Tập Mai Hồng thầm nghĩ trong lòng: “Thật đen đủi! Sao ta lại ở một nơi giống tiên cảnh nhân gian cùng với một kẻ chẳng có gì thú vị thế này, nếu là Lãnh Huyết thì tốt biết bao...” nghĩ đến Lãnh Huyết, lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, quên cả mình đang ở nơi hiểm địa, cũng quên luôn lúc bình thường nàng đã bao nhiêu lần mắng Lãnh Huyết là kẻ không hiểu biết chuyện, là kẻ vô vị.

Tập Mai Hồng nghĩ đến cánh đồng hoa, tiếc thương thay cho những đóa hoa rực rỡ: sao vừa mới nở đã tàn tạ héo úa nhanh như vậy... đám người kia gọi đó là Bá Vương Hoa - đâu có thấy chút “vương giả” gì đâu chứ, phải gọi là...: “Đúng, Khai Tạ Hoa!”.

Nàng như phát hiện ra điều gì đó, lẩm bẩm nói một mình.

“Gọi là Khai Tạ Hoa đi!”.

Truyện Mệnh không hiểu gì hết.

2.

Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dực vẫn đang nói chuyện.

Trong tiếng gió vi vu, giọng nói của Triệu Yên Hiệp có mấy phần đặc ý: “Ngô đại nhân, ngài xem, hoa đều nở đúng giờ, cụp đúng giờ, việc trồng cây đã hoàn toàn thành công”.

Ngô Thiết Dực cũng tán thưởng: “Hảo, hảo... thật tốt đến không ngờ... chỉ không biết công hiệu thế nào, Triệu công tử đã thử nghiệm qua chưa?”.

Triệu Yên Hiệp đáp: “Tuyệt đối không có vấn đề. Nước ép từ cánh hoa tuyệt đối có thể khiến người ta mất hết thần trí. Chỉ cần một giọt nước này cũng đã đủ làm cả một giếng nước lớn trúng độc rồi... chỉ cần chà nước sắc lá Bá Vương Hoa lên người, tự nhiên sẽ có một mùi đặc biệt, người trúng độc sẽ si si dại dại, toàn bộ đều nghe theo người nào có mùi này phân phó, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, cũng quyết không kháng lệnh”.

Ngô Thiết Dực cười lớn, hỏi tiếp: “Vậy thì cảnh hoa và rễ hoa...”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Cũng như vậy, cảnh hoa độc chết người, rễ hoa là thuốc giải”.

Ngô Thiết Dực lại nói: “Xem ra dược phương mà Dư Cầu Bệnh nghiên cứu ra quả là thần diệu... cũng may mà Triệu công tử có thể cầu được hạt giống Bá Vương Hoa ở Thiên Trúc”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Có điều loại hoa này cũng khó mà thu hoạch được thêm một lần nữa... thứ hoa này dễ chết khó trồng, chỗ này là tâm huyết bảy năm của ta đó”.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Nếu không phải vậy, ta cũng đâu bỏ cả chức quan lớn không làm mà đi khắp nơi cướp của giết người, làm chuyện thương thiên hại lý làm gì chứ?... đáng buồn cười là Đường môn còn muốn lợi dụng ta để tranh đoạt quyền lực giang hồ. Ta có cả thanh đao tốt không cầm, cầm thương của chúng đưa cho làm gì chứ? Hà hà...”

Triệu Yên Hiệp cũng cười lớn nói: “Kỳ thực sau khi thu hoạch Bá Vương Hoa, chế luyện thành các loại dược vật rồi thì Ngô đại nhân chỉ cần không chế được nguồn nước và thực phẩm nữa, vậy thì không phải đến cả Thục Trung Đường môn cũng thành cá nằm trong rọ hay sao?”.

Hai người không hẹn mà cùng bật cười khanh khách. Nhưng cũng cùng lúc nghĩ đến một chuyện: nếu như đối phương dùng thứ độc dược vừa chế luyện kia không chế bản thân, vậy thì hỏng rồi. Hai người đều vì đoán ra đối phương đang nghĩ như vậy nên đều có chút không tự nhiên.

Cả hai liền dịch ánh mắt nhìn ra nơi khác.

Ngô Thiết Dực nói: “Các loại dược vật cần thêm, ta đã thu mua không ít, có lẽ là đủ dùng”.

Triệu Yên Hiệp tiếp lời: “Lò luyện thuốc cũng đã đắp xong cả, luyện hoa, sắc lá, nấu canh, đun rề đều dùng lò đá, đặt ở những nơi khác nhau, tổng cộng có mười mấy lò, đại khái có lẽ cũng tạm đủ dùng trong thời gian tới”.

Ngô Thiết Dực đảo mắt nhìn quanh, thấy trên dốc núi đúng là có các lò đá do nhân công đắp nên, cao chừng hơn trượng, rộng chừng sải tay, tổng cộng có hơn mười lò, nhìn lướt vào trong thấy cũng tương đối sâu. Chỉ nghe Triệu Yên Hiệp hỏi: “Không biết kim ngân tài bảo của Ngô đại nhân bao giờ mới tới? Phải biết rằng có tiền thì có thể sai thần khiến quỷ. Thiếu đi thứ này thì thuốc khó mà luyện thành được đó!”.

“Huống hồ...”. Triệu Yên Hiệp tiếp tục giải thích: “Các công cụ luyện thuốc của chúng ta, vẫn còn chưa đủ...”.

Ngô Thiết Dực không trả lời câu hỏi của y mà hỏi ngược lại: “Công tử kêu người tới đây đào đất đắp lò, trồng cả cánh đồng hoa đó, hao tài tốn của chắc hẳn đã không ít, chỉ là không biết những người đắp lò trồng hoa đã đi đâu hết cả rồi?”.

Song mục Triệu Yên Hiệp sáng rực: “Ngô đại nhân nói thử xem?”.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Người xưa có câu: ‘Chim hết, cất cung. Thỏ hết, thịt chó...’”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Vì thế tôi đã đem cát bọ chúng đi hết cả rồi”.

Vừa nói y vừa chỉ xuống đất: “Thịt rồi!”.

Ngô Thiết Dực cười ha hả: “Thật đúng ý ta, Triệu công tử làm việc thật dứt khoát, thật là sáng khoái!”.

Triệu Yên Hiệp đặt tay lên vai Ngô Thiết Dực, cười cười: “Mọi người đều như nhau cả thôi mà, lượng hẹp phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Muốn thành đại sự, sao thể câu nệ tiểu tiết chứ?”.

Truy Mệnh nghe được đoạn đối thoại này, đại khái cũng đã hiểu được bảy tám phần. Xem ra nhiệm vụ trước mắt của chàng, không còn chỉ là bắt Ngô Thiết Dực về quy án, hơn nữa còn phải hủy đi số hoa này và các công cụ chế luyện độc dược, ngoài ra còn phải bắt cả Triệu Yên Hiệp nữa.

Nhưng võ công của Triệu Yên Hiệp thế nào, chàng còn chưa biết. Huống hồ tên đồng đảng Ngô Thiết Dực của y đã tương đối khó đối phó, công phu Lưu Bị Mượn Kinh Châu của y vô cùng độc đáo và hiểm độc. Hơn nữa còn có năm mươi tư vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp và bốn tên thủ hạ Phong Vũ

Lôi Điện của Ngô Thiết Dục, thanh thế cực lớn, với sức lực của mình chàng, tuyệt đối không thể thoát khỏi nơi đây.

Đang trầm tính toán cân nhắc thì chợt nghe tiếng nữ tử bên mình mắng: “Chết đi! Chết đi!”.

Truy Mệnh giật mình, chỉ thấy Tập Mai Hồng đang nhú mặt mày lại, không ngừng đập tay ra sau gáy, vừa đập vừa mắng: “Đồ muỗi chết toi! Đồ muỗi thôi! Dám cắn... a...”.

Truy Mệnh chợt nhớ nơi này chỉ các Đại Văn Lý chừng mười dặm đường, mà ở Đại Văn Lý đã từng có câu chuyện muỗi cắn người làm người ấy phát cuồng, cắn chết cả nhà rồi cũng lăn ra chết. Trong lòng thầm hốt hoảng, vội nói: “Đừng đập, đừng đập, để ta xem thử”.

Tập Mai Hồng cuống cuống không biết làm sao, cứ chỉ tay ra sau gáy nói: “Ở đây, ở đây, con muỗi chết tiệt đốt ta ở đây...”.

Truy Mệnh nghiêng đầu qua nhìn, chỉ thấy sau gáy nàng có dính chút bùn đất, bèn thổi phụt một hơi cho bùn đất rớt xuống hết. Trên vùng gáy trắng muốt như ngọc ấy lộ ra một điểm đỏ nhỏ rất rõ ràng. Chàng vừa nhìn màu sắc đã biết là không có độc, hòn đá đè nặng trong lòng cũng rơi xuống: “Không sao cả, chỉ là muỗi đốt thôi...”.

Nói tới đây, chàng đột nhiên im bặt.

Truy Mệnh đột nhiên khựng lại, không phải vì nguyên nhân gì đặc biệt, mà vì lúc này ánh tà dương chiếu lên sau gáy Tập Mai Hồng, làm làn da trắng như ngọc của nàng càng thêm nổi bật, bên trên còn có một nốt ruồi đen nhỏ, vô cùng khả ái. Mấy lọn tóc rối khẽ cuộn lên, tung bay theo gió, một mùi hương thoang thoảng từ trong y phục toát lên... tất cả làm cho một nam tử đã kinh lịch phong trần, định lực vững tựa Thái Sơn như Truy Mệnh nhất thời cũng không tránh khỏi tâm thần dao động.

Nhưng dù sao chàng cũng kịp thời trấn định tinh thần, lập tức quay mặt ra phía sau. Lúc chàng quay mặt đi, Tập Mai Hồng Tập Mai Hồng lại ngây thơ lẳng mạn, hoàn toàn không biết trong lòng Truy Mệnh đang nổi sóng, còn lâu lâu nói tiếp: “Đương nhiên là muỗi đốt rồi, con muỗi đáng chết... nếu để muỗi cắn... thì không xong rồi...”.

Nói đến đây thì đột nhiên nàng im bặt.

Tập Mai Hồng từ nhỏ đã sống trong Tập Gia Trang, rất ít khi ra ngoài, tuy tính khí hào sảng, nhưng vẫn còn rất thuần chân. Nàng ở nhà, phàm gặp chuyện gì uất ức là phải đem ra kể hết với người nhà, cho dù là đập chết một ếch nhỏ, nàng cũng cảm thấy khó chịu hết cả nửa ngày trời. Nếu không may bị loài trùng kiến gì đó chạm phải, là nàng sẽ kêu la ầm ĩ, chạy đi khóc lóc

làm nũng với đại ca Tập Tiểu Phong và nhị ca Tập Thu Nhai một hồi mới cam lòng. Còn hôm nay đi cùng Truy Mệnh, nàng nghĩ tam sư huynh của Lãnh Huyết cũng là người một nhà với mình, nên liền làm nũng với chàng, hoàn toàn không để ý đến chuyện nam nữ hữu biệt.

Truy Mệnh không khỏi thâm thở dài tự nhủ: “Tứ sư đệ huyết khí phương cương, tiểu cô nương này lạ hơi có chút phóng túng, hai người ở lâu với nhau, chỉ sợ khó mà tránh khỏi...”.

Có điều chàng không biết tại sao Tập Mai Hồng lại đột nhiên im bật như thế.

Tập Mai Hồng đột nhiên khựng lại không nói tiếp, là vì đột nhiên nghe thấy có tiếng vo ve trước mặt. Nàng quyết định im lặng đợi con muỗi đó đậu xuống hút máu, thì mới cho nó một chưởng, báo mối thù vừa rồi.

Ai bảo người dám hút máu ta?

Truy Mệnh lại chú ý ngưng thần lắng nghe Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dực nói chuyện. Vừa hay, hai người này đang nói đến chuyện ở Đại Văn Lý.

Ngô Thiết Dực: “Nghe nói ở Đại Văn Lý gần đây từng phát sinh ra vụ việc muỗi cắn chết người, không biết có phải là diệu kế của Triệu công tử không vậy?”.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười: “Đại Văn Lý cách đây không xa, mà nơi này lại là nơi thế ngoại được núi non bao bọc, vô cùng thích hợp để trồng Bá Vương Hoa, bỏ đi thì chỉ sợ không thể tìm được nơi nào hoàn mỹ hơn nữa. Chỉ có điều là đám nông phu liệp hộ ở Đại Văn Lý, có lúc cũng lạc đường mà đi nhầm tới đây, nếu không giở chút kế mọn, dọa cho bọn chúng sợ dạn đi thì chỉ sợ sau này sẽ rắc rối”.

Ngô Thiết Dực nói: “Thôn dân nơi hoang dã, tự nhiên là rất mê tín quỷ thần, chỉ cần tạo ra chút bệnh dịch kỳ lạ thì không sợ chúng không đi”.

Triệu Yên Hiệp gật đầu: “Chính thị. Ta đã lấy chất nước khiến người ta điên cuồng của Bá Vương Hoa cho muỗi hút lấy, rồi thả đi, đốt phải mấy người, thế là toàn thôn lập tức dọn đi sạch sẽ”.

Ngô Thiết Dực nói: “Nơi này muỗi nhiều như vậy, Triệu công tử không sợ những con muỗi có độc quay lại đốt mình hay sao?”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Những con muỗi có độc đó là do chúng ta cưỡng ép chúng hút độc dịch thôi, bình thường, bọn chúng tuy có rất nhiều bên dưới các tán lá Bá Vương Hoa, nhưng chưa từng hút độc dịch bao giờ”.

Ngô Thiết Dực nói: “Ồ? Muỗi hút độc dịch không chết, mà người lại...”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Loại hoa này kỳ quái vậy đó”.

Ngô Thiết Dực gật đầu: “Kỳ lạ là lũ muỗi không ngờ có thể kháng được

loại kịch độc này”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Chuyện này thì có gì ly kỳ, giống như có con người nhìn không thấy, chớ lại nhìn thấy, con người không cảm nhận được điềm báo trước, còn lũ kiến lại cảm nhận được, độc xà có kịch độc ở trong người vậy mà không hề nhiễm độc, ong vàng có kim chích, nhưng không bao giờ chích phải bản thân mình, hay cả những đóa hoa này nữa, bên trong có kịch độc, nhưng khi nở lại đẹp vô cùng. Người ngoài nhìn thấy nếu không nghiên cứu thật kỹ, làm sao mà biết được?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Vậy mấy con muỗi kia...?”.

Triệu Yên Hiệp bật cười: “Ngô đại nhân sợ bọn chúng cắn phải mình?”.

Ngô Thiết Dực gật đầu: “Chuyện gì cũng nên đề phòng”.

Triệu Yên Hiệp cười lớn: “Thiên hạ rộng lớn thế này, ai biết mấy con muỗi đó sau khi bay qua Đại Văn Lý sẽ bay tới đâu chứ? Huống hồ, thọ mệnh của một con muỗi thì được bao lâu? Thiên hạ rộng lớn như vậy, Ngô đại nhân còn sợ gì nữa?”.

Ngô Thiết Dực cũng miễn cưỡng mỉm cười, nhưng không ai ngờ được rằng, lúc này chợt có một tiếng “bốp” vang lên.

Tiếng động này không phải ai khác, mà chính do Tập Mai Hồng gây ra. Con muỗi kia bay qua bay lại một vòng, rồi cuối cùng cũng đậu lên mu bàn tay của nàng.

Tập Mai Hồng liền đập mạnh tay kia xuống.

“Bốp”.

Nàng thào reo lên một tiếng: “Hừ! Lần này ngươi còn không chết sao?”.

Nhưng nàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được, lần này “chết” không phải là con muỗi, mà là chính nàng.

Tiếng động vừa vang lên, chẳng những Truy Mệnh ngậy người ra, mà cả Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp cũng đồng thời sinh cảnh giác.

Hồi 8

Ngô Thiết Dực quay phắt người lại quát lớn: “Ai?”.

Truy Mệnh vội nói nhanh vào tai Tập Mai Hồng: “Mau chạy đi, ta đoạn hậu!”.

“Ngô Thiết Dực, Triệu Yên Hiệp còn có năm mươi tư vị sư phụ của y và bọn Phong Vũ Lôi Điện, chỉ e mình khó mà địch lại!”.

“Bất kể thế nào, cũng phải để tiểu cô nương này thoát được, như vậy mới không cảm thấy áy náy với tứ sư đệ Lãnh Huyết”.

Chẳng ngờ Tập Mai Hồng lại nhướng đôi mày liễu lên, mắt hạnh tròn tròn: “Ta không đi!”.

Truy Mệnh vội nói: “Tiểu cô nương, mau đi, đi gọi viện binh tới đây cứu ta”.

Tập Mai Hồng vẫn lắc đầu: “VẬY huynh đi gọi viện binh, ta ở đây đoạn hậu”.

Lúc này Ngô Thiết Dực lại cao giọng quát lớn: “Bằng hữu còn không bước ra thì ta phải động thủ mời ra đó”.

Một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu Truy Mệnh, chàng liền gấp giọng nói: “Lãnh Huyết đấu với Kiếm Thần Tiêu Lượng ở Hóa Điện lâu có thể đang ngộ hiểm, chỉ có cô nương mới có thể cứu đệ ấy, hơn nữa sau khi cứu Lãnh Huyết rồi, cả hai lại quay về đây cứu ta. Như vậy là cứu được hai mạng người rồi, có được không?”.

Tập Mai Hồng nghe vậy thì trở nên hưng phấn, nghĩ đến lần nào cũng là Lãnh Huyết cứu nàng, bây giờ có thể oai phong với y một lần rồi, bèn gật đầu nói: “Được!”.

Truy Mệnh vội nói: “VẬY còn không mau đi đi!”.

Dứt lời bèn đưa tay đẩy mạnh cho Tập Mai Hồng lăn xuống dốc. Vị tam tiểu thư này cũng rất thông minh, nhân lúc sắc trời hôn ám, mượn địa thế lướt đi không để ai phát hiện.

Nhưng Tập Mai Hồng vừa động, Ngô Thiết Dực đã hú lên một tiếng tức giận bỏ tới.

Truy Mệnh đang định bật người đứng dậy, khiến Ngô Thiết Dực thay đổi mục tiêu, để Tập Mai Hồng có cơ hội xông ra.

Không ngờ chợt nghe một thanh âm mịt mội vang lên: “Ngô lão, lúc người bay trên cao, có nghĩ đến lúc rớt xuống sẽ thế nào không?”.

Ngô Thiết Dực vừa nghe câu nói này, cả người như bị đóng đinh chặt xuống đất, lập tức ngây người như phỗng đá, song mục nhìn chăm chăm lên trên đôi mắt.

Truy Mệnh ở bên dưới cũng ngẩng mặt nhìn lên.
Trăng sáng đang lơ lửng giữa tầng không.

2.

Chỉ thấy một bóng nhân ảnh, chậm rãi, lười nhác vươn vai, ngáp dài một tiếng, dài thật là dài, chính là vị công tử lười nhác đã ngáp ở Hóa Điệp lâu.

Trong bóng tối mờ mờ của buổi chiều chạng vạng, đôi mắt Ngô Thiết Dực giống như hai đốm lửa xanh, gần giọng nói từng chữ một: “Phương Giác Hiểu?”.

Người đứng trên đỉnh đồi lại ngáp một cái nữa: “Nhân sinh không phải là một giấc mộng hay sao? Ngô lão, ta nằm mộng thấy người, tài bảo sắp bay hết thì là ác mộng. Nếu ta mộng thấy người, tiền tài đều thu cả về tay, vậy là hảo mộng rồi. Rốt cuộc là người mộng thấy ta? Hay là ta mộng thấy người đây?”.

Chòm râu dài của Ngô Thiết Dực tự dưng rung rung, hiển nhiên là đang cố kìm nén sự phẫn nộ trong lòng: “Phương Giác Hiểu, người làm sao đến đây được?”.

Truy Mệnh cũng thâm hiểu kỳ, chàng cũng rất muốn biết được đáp án.

Chẳng ngờ Phương Giác Hiểu lại đáp: “Ta nằm mơ, lúc tỉnh lại thì đã ở nơi hoang sơn này, đang nằm ngắm hoa, thưởng trăng thì gặp tên ác nhân nhà người tới đây”.

Cả trường bảo của Ngô Thiết Dực cũng bắt đầu rung lên: “Người đánh rắm thôi lắm!”.

Phương Giác Hiểu cười cười: “Trong mơ ta không nghe thấy câu này”.

Ngô Thiết Dực tức giận quát: “Đi mà nằm mơ tiếp giấc mộng xuân thu của người đi”.

Phương Giác Hiểu thở dài: “Đúng, đúng! Nho tử khả giáo, Xuân Thu Chiến Quốc, đều chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi”.

Ngô Thiết Dực gần giọng: “Hôm nay ta cho người nằm mộng không bao giờ tỉnh được nữa!”.

Phương Giác Hiểu chậm rãi nói: “Vậy sao? Ta nằm mộng hóa thành hồ điệp, lúc tỉnh lại thì không còn dấu vết gì nữa! Thật chẳng muốn tỉnh chút nào!”.

Ngô Thiết Dực tức đến không thốt nên lời: “Người...!”.

Triệu Yên Hiệp chột lên tiếng: “Phương công tử...”.

Phương Giác Hiểu nói: “Ta không phải công tử, công tử không phải ta”.

Triệu Yên Hiệp liền đổi lại: “Phương hiệp sĩ...”.

Phương Giác Hiểu ngắt lời: “Người trong mộng không phân thiện ác, làm

sao mà hành hiệp?”.

Triệu Yên Hiệp cũng không lấy đó làm tức giận: “Phương tiên sinh...”.

Phương Giác Hiểu vẫn không để ý nói tiếp: “Tiên sinh tiên tử, phương sinh phương tử, có phân biệt gì chứ?”.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười, không chút nản lòng: “Đại Mộng Phương Giác Hiểu...”.

Phương Giác Hiểu giờ mới gật đầu: “Thế mới đúng chứ, bớt đi xưng hô, mơ thêm một giấc, vậy là tốt nhất”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Phương Giác Hiểu nằm mộng, không biết nằm ở nơi nào?”.

Phương Giác Hiểu đáp: “Ta nằm mộng trên nóc xe của hai người”.

Truy Mệnh thâm giật mình, chàng kẹp Tập Mai Hồng nấp bên dưới gầm xe đến đây, thật không ngờ còn có một Phương Giác Hiểu ở trên nóc xe nữa, hơn nữa sau khi đến đây y còn nấp trên đỉnh đầu, vậy mà mình không hề phát hiện. Cho dù là Phương Giác Hiểu có phát hiện được chàng hay không, phần công lực này đã không phải tầm thường rồi.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Phương đại mộng nằm mộng thật đúng chỗ rồi đó”.

Phương Giác Hiểu thoáng ngạc nhiên: “Ồ?”.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười: “Đại nghiệp của chúng ta đang mong được Đại Mộng Phương Giác Hiểu giúp đỡ, nếu được người tương trợ, thật đúng là như hổ thêm cánh, như rồng thêm vây”.

Phương Giác Hiểu lắc lắc đầu, đi đi lại lại dưới ánh trăng, tựa hồ như đang suy nghĩ.

Truy Mệnh nghe mà lòng bàn tay nắm chặt lại thành quyền.

“Nếu Phương Giác Hiểu gia nhập đám tà ma này, Ngô Thiết Dục cộng thêm Triệu Yên Hiệp, Phương Giác Hiểu, còn có cả Thần Kiếm Tiêu Lượng, với một lực lượng như vậy, cho dù là Tứ Đại Danh Bộ cùng xuất thủ, e rằng cũng chưa chắc thoát được”.

Phương Giác Hiểu cười cười: “Đại Mộng Phương Giác Hiểu [1]”.

Triệu Yên Hiệp không hiểu y đang nói gì, chỉ biết tròn mắt ra nhìn đối phương.

Phương Giác Hiểu lắc đầu nói: “Ta đang còn chưa tỉnh mộng, các người đã lấy mộng ra để dẫn dụ ta làm gì? Kỳ thực thành bại lợi danh, tất cả đều chỉ là một giấc mộng. Ta đã có mộng rồi, mộng của các người, ta cần làm gì?”.

Ngô Thiết Dục cười gằn: “Phương Giác Hiểu, người mộng đẹp không muốn lại muốn mơ thấy ác mộng hả?”.

Phương Giác Hiểu u uẩn thở dài: “Ai bảo giang hồ truyền ngôn Ngô Thiết Dực gặp phải Phương Giác Hiểu như gặp phải khắc tinh của mình, ác mộng này, có lẽ là kiếp trước nợ ta”.

Ngô Thiết Dực cũng không trả lời, chỉ quát lên một tiếng: “Phong, Vũ, Lôi, Điện!”.

Chợt thấy trên nền trời thấp thoáng bóng nhân ảnh, theo đó là tiếng y phục phấp phất. Truy Mệnh mắt tinh, liếc thấy có bốn người đang đứng phía trên đỉnh đồi, chuẩn bị lao tới tấn công Phương Giác Hiểu.

Bốn người này chính là Đường Văn, Vu Thất Thập, Văn Thần Đán, Dư Cầu Bệnh mà hôm trước chàng đã gặp ở tiệm dược.

Truy Mệnh biết rõ bốn người này không dễ đối phó, định lên tiếng cảnh báo Phương Giác Hiểu thì chợt nghe y nói “Các người có biết vì sao giang hồ nói ta quản chuyện bất nghĩa, cướp tiền bất nghĩa, giết kẻ bất nghĩa, lưu danh bất nghĩa không?”.

Dường như y không hề để ý đến sự tồn tại của bốn người: “Ta đã quản chuyện bất nghĩa, lấy tiền tài bất nghĩa, tru diệt kẻ bất nghĩa, vậy tại sao lại lưu danh bất nghĩa?”.

Phương Giác Hiểu tự hỏi rồi lại tự đáp: “Bởi vì cách giết người của ta, quả thật khiến người ta vừa sợ vừa ghét”.

Y cười cười rồi lại nói: “Ta lợi dụng những khe hở nhỏ bé nhất trong võ công đối phương để sát hại kẻ địch, trên giang hồ người người đều sợ hãi, sợ ta sẽ có ngày dùng thứ võ công không tuân theo bất cứ quy tắc nào, hư hư thực thực, từ tĩnh sinh động, lấy động diệt tĩnh để đối phó với tuyệt nghệ của chúng, vì thế ai ai cũng nói ta là kẻ bất học vô thuật, tiểu kỹ tầm phào, đánh thắng thì bảo là gặp may, thế nên mới có cái danh bất nghĩa này”.

Y cười cười rồi lại hỏi ngược lại: “Người nói xem, người giang hồ có đáng buồn cười không?”

Lúc y hỏi câu này, ánh mắt như hữu ý lại như vô ý nhìn về phía Truy Mệnh.

Truy Mệnh không khỏi cười khỏ.

Người trong võ lâm hẹp lượng, so với văn nhân e rằng chỉ hơn chứ không kém, vượt xa so với tưởng tượng của người bình thường. Đương nhiên cũng có những người khí độ khoáng đạt, nhưng đa phần đều là tranh quyền đoạt lợi, sính cường háo thắng, minh tranh ám đấu, háo danh tham dục, thế nên trong võ lâm mới hay thường nổi lên những trận gió tanh mưa máu. Trong võ lâm cũng không hiếm cảnh bè cánh đấu đá, thủ đoạn tàn độc tới độ không thể tưởng tượng. Đại Mộng Phương Giác Hiểu có tài mà không có quyền, lại cô

ngạo đơn độc, người người đều sợ võ công cao thâm khó dò của y, lại biết y hay độc lai độc vãng, nên cho dù Phương Giác Hiểu có hành hiệp trượng nghĩa, cũng coi y là tà ma ngoại đạo, thêm vào cái danh bất nghĩa.

Đây chính là bi thương của người trong giang hồ.

Phương Giác Hiểu thân tình tiêu sái, cô ngạo tự tại, nhưng qua câu hỏi này của y, có thể thấy họ Phương vẫn chưa thực sự siêu thoát phạm trần, trong lòng vẫn còn để ý câu nói này.

Nhưng giang hồ thì phải có truyền ngôn, nếu không thì đâu còn gọi là giang hồ nữa.

Dù là Tứ Đại Danh Bộ, không phải cũng có khi bị lũ ác nhân chửi là nha trảo của triều đình, chó săn của tham quan ô lại hay sao? Đối với chuyện này, sư huynh đệ Truy Mệnh chỉ biết giả như không nghe thấy mà thôi, nếu không họ đã sớm cởi mũ từ quan bỏ đi phiêu lãng giang hồ từ lâu rồi.

Lại nghe Phương Giác Hiểu nói tiếp: “Vì vậy ta xuất thủ cực kỳ tàn độc. Tốt nhất, đừng ép ta xuất thủ, bằng không, một trường đại mộng, tỉnh lại sẽ là mười dặm thê lương đó”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Phương Giác Hiểu, ngươi vốn có thể đi, đáng tiếc là ngươi đã đến đây rồi!”.

Phương Giác Hiểu thản nhiên nói: “Đến đây rồi, cho dù ngươi không giết ta, cũng sợ bí mật tiết lộ ra ngoài, có đúng không?”.

Triệu Yên Hiệp cười khiêm nhượng: “Ngươi không muốn chết, chỉ có một cách”.

Phương Giác Hiểu: “Thành người của ngươi? Ngươi không sợ ta làm phản sao?”.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười: “Uống nước nghiền từ Bá Vương Hoa, vậy thì ta không sợ nữa”.

Phương Giác Hiểu lắc đầu: “Vậy không phải ta biến thành thầy ma biết đi hay sao? Xem ra chết vẫn còn tốt hơn một chút”.

Triệu Yên Hiệp thở dài: “Nếu ngươi đã muốn chết, ta đành giúp ngươi toại nguyện vậy”.

Lời y còn chưa dứt, thì chợt một trận mưa đổ xuống.

Lúc này trời đã chạng vạng, chỉ còn lại chút tàn quang rọi xuống sườn dốc màu Bích Lục tựa như máu, làm cho thác nước rục lên ánh hồng quang.

Trận mưa lớn, giống như có người hắt nước về phía Phương Giác Hiểu vậy.

Đó không phải mưa.

Mà là ám khí.

Âm khí của Văn Thần Đán.

3.

Phương Giác Hiểu đang cười cười nói nói, đột nhiên thân hình khẽ động, trong chớp mắt đã tháo đôi giày vải dưới chân ra. Chỉ thấy y khẽ khoa lên một lượt, mấy chục điểm ngân quang dày đặc như mưa toàn bộ đều bị thu vào trong giày vải.

Nhưng Đường Hựu cũng đã xuất thủ.

Y vung tay lên, hỏa tinh liên cuộn cuộn bay tới, tựa hồ như có con hỏa long đang nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Giác Hiểu.

Phương Giác Hiểu khẽ lắc lư thân hình, biết mất giữa cánh đồng hoa.

Biển hoa khẽ rung rinh rồi lại trở nên phẳng lặng như trước.

Ngô Thiết Dực quát lớn: “Không được đốt hoa!”.

Đường Hựu tự nhiên cũng cả kinh thất sắc, nhưng Lôi Hỏa đã phát ra, muốn thu lại đâu phải chuyện dễ, chỉ sợ thiêu mất cả cánh đồng hoa, bèn vội quay sang nhìn Dư Cầu Bệnh cầu cứu. Đại Kỳ Quyền Phong Dư Cầu Bệnh vội dùng Đô Thiên Liệt Hỏa Kỳ chùm lấy, dập tắt lửa đi.

Dư Cầu Bệnh đang dập lửa thì đột nhiên thấy một bóng người lao vù lên không.

Họ Dư vốn là Phong trong Phong Vũ Lôi Điện, khinh công cao nhất, hơn nữa lại từ trên cao nhảy xuống, nhưng đang lúc y bận dập lửa, thì không ngờ có một bóng trắng xẹt qua, nhảy lên phía trên mình.

Dư Cầu Bệnh cả kinh, đại kỳ vội cuộn lên, chỉ thấy Phương Giác Hiểu như loài dạ điểu bỏ xuống con mồi, lao thẳng vào giữa lá đại kỳ đang cuộn cuộn.

Vu Thất Thập thấy Dư Cầu Bệnh gặp nguy, cũng nhảy tới tương cứu, Lôi Điện Chùy và dùi sắt cùng lúc bỏ xuống sau lưng Phương Giác Hiểu.

Chỉ nghe những tiếng loảng xoảng vang lên, lôi minh phong nộ thoáng hiện lên rồi tắt lịm, búa và dùi của Vu Thất Thập đánh vào thân thể Dư Cầu Bệnh, chấn động làm cho máu thịt của họ Dư bay tung tóe.

Còn đại kỳ của Dư Cầu Bệnh thì không hiểu sao lại cuộn vào cổ Vu Thất Thập, họ Vu chỉ biết trợn mắt le lưỡi ra ngoài đến nửa thốn, sắc mặt tím tái, chân tay buông thõng, đến lúc ngã gục xuống đất thì đã tuyệt khí.

Chỉ một chiêu, Phương Giác Hiểu đã tiễn đưa “Phong” Dư Cầu Bệnh và “Lôi” Vu Thất Thập về chốn cửu tuyền!

Cùng lúc đó, ám khí của Đường Hựu lại phát ra.

Phương Giác Hiểu từ trên nhảy xuống, sau khi cân nhắc lợi hại đã quyết

định chế phục Dư Cầu Bệnh trước, lại dẫn động cho Dư Cầu Bệnh và Vu Thất Thập tàn sát lẫn nhau, nhưng đúng lúc y lực đã tận, thế đã hết đà thì ám khí của Đường Hựu lại bắn tới sau lưng.

Cùng lúc đó, Văn Thần Đán cũng tung người nhảy tới, đột nhiên trước mắt chợt thấy một chùm ám khí bay tới như mưa.

Ám khí này chính là độc sa ở trong túi đeo bên hông của y.

Trong sát na ngấn ngủi, địch nhân đã lấy độc sa từ trong túi của y để giết chính y.

Đường Hựu cũng phát giác ra ám khí của mình chỉ đánh trúng một ảo ảnh, còn trước ngực, giờ đã đột nhiên có thêm vô số lưỡi đao nhỏ sắc nhọn, thì ra ám khí của y đã bị Phương Giác Hiểu dùng ống tay áo phát ngược trở lại, xạ trúng người chủ nhân của chúng.

Khoảnh khắc mà Đường Hựu cùng Văn Thần Đán ngã xuống, chỉ cách thời khắc Vu Thất Thập và Dư Cầu Bệnh hôn du địa phủ chưa đầy một cái búng tay.

Tứ đại cao thủ dưới trướng Ngô Thiết Dục, đã cùng chết một lượt.

Lúc mà Phong Vũ Lôi Điện chuẩn động thủ, Truy Mệnh cũng định hiện thân giúp Phương Giác Hiểu một tay, song giờ thì chàng đã bỏ đi chủ ý đó.

Cả Ngô Thiết Dục cũng thay đổi chủ ý.

Thì ra khi mà Dư Cầu Bệnh, Văn Thần Đán, Vu Thất Thập, Đường Hựu xuất thủ vây công Phương Giác Hiểu, Ngô Thiết Dục cũng muốn ra tay ám toán.

Nhưng hiện giờ thì chẳng những không cần thiết, mà còn không kịp nữa.

Chỉ nghe Phương Giác Hiểu vỗ vỗ tay, rồi lại ngáp dài, chậm rãi nói: “Ta thấy năm mươi tư vị sư phụ của Triệu công tử chắc cũng không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này làm gì đâu?”.

4.

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Hảo công phu!”.

Người vỗ tay không ngờ lại chính là Triệu Yên Hiệp.

“Vừa rồi Phương huynh có phải đã dùng Diên đảo càn khôn ngũ hành di chuyển đại pháp mà năm trăm nay người trong giang hồ chỉ nghe danh chứ chưa từng thấy ai luyện thành hay không?”.

Phương Giác Hiểu mỉm cười: “Tên đó dài chết đi được, cứ gọi là Đại Mộng thần công không phải hay hơn sao?”.

Triệu Yên Hiệp cũng mỉm cười: “Hay cho Đại Mộng thần công, cùng với Tá Lực thần công Lưu Bị Mượn Kinh Châu của Ngô đại nhân đây, có thể nói là đại đồng tiểu dị”.

Phương Giác Hiểu lại không nghĩ vậy: “Không phải tiểu dị, của ta là đường đường chính chính, của hắn là ủy mị khuất tất”.

Ngô Thiết Dực thấy võ công của Phương Giác Hiểu đích thực không phải tầm thường, nghe y nói vậy chẳng những không tức giận mà còn cười cười đáp: “Chi bằng Phương huynh và ta bắt tay hợp tác, vậy không phải là như hổ thêm cánh, hai bên cùng có lợi hay sao?”.

Phương Giác Hiểu chợt nói: “Kỳ lạ!”.

Ngô Thiết Dực liền hỏi: “Phương huynh có chỗ nào không hiểu?”.

Phương Giác Hiểu cười cười: “Ta và ngươi xưng huynh gọi đệ từ lúc nào vậy?”.

Ngô Thiết Dực trầm mặt xuống, cố áp chế cơn giận. Triệu Yên Hiệp liền lên tiếng đỡ lời: “Các hạ còn một chuyện chưa biết”.

Phương Giác Hiểu cũng không hỏi là chuyện gì, chỉ mỉm cười chờ y nói tiếp.

Bởi vì y biết Triệu Yên Hiệp đã hỏi câu này, tự nhiên nhất định y sẽ nói tiếp.

Triệu Yên Hiệp quả nhiên đã nói tiếp: “Các hạ không biết Diên đảo càn khôn ngũ hành di chuyển đại pháp e ngại nhất là Đại tu di chính phản cửu cung tiên trận”.

Phương Giác Hiểu thoáng giật mình, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi: “Đây cũng giống như Đại Mộng thần công bị đánh thức vậy”.

Y cười cười rồi nói tiếp: “Đáng tiếc, loại trận pháp mà Triệu công tử vừa nói, đến nay đã không còn ai biết sử dụng nữa”.

Triệu Yên Hiệp cũng cười cười: “Chưa chắc”.

Giờ thì Phương Giác Hiểu cũng không nén nổi mà phải buột miệng: “Lẽ nào...”.

Triệu Yên Hiệp ngắt lời: “Thiên hạ đích thực không người nào có thể phát động Đại tu di chính phản cứu cung tiên trận, nhưng lại có năm mươi tư người có thể hợp lực thi triển loại trận pháp này”.

Phương Giác Hiểu mỉm cười: “Năm mươi tư vị sư phụ của các hạ?”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Năm mươi tư vị sư tôn của tại hạ, võ công tuy không có gì đặc sắc, nhưng kỳ môn tạp học thì tinh thông vô cùng, Phương công tử không nên coi thường bọn họ”.

Nói đoạn y liền vỗ tay một cái.

Năm mươi tư người, xếp hàng đi ra, rồi đứng theo phương vị.

Truy Mệnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng thâm lo lắng, năm mươi tư vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp đã trở về đây hết, trận chiến ở Hóa Điện lâu chắc cũng đã kết thúc, không biết Lãnh Huyết đã ra sao?

Sắc mặt Phương Giác Hiểu trở nên trầm trọng: “Trận đã bày ra, ta đành phải phá thôi!”.

Triệu Yên Hiệp đưa tay lên nói: “Phương công tử xin cứ tự tiện”.

Triệu Yên Hiệp vừa cất tay lên, năm mươi tư người lập tức phát động trận thế. Trận thế này kỳ thực không thoát ra khỏi biến hóa sinh khắc “Sinh tử ảo diệt ám minh chi môn lưỡng nghi tứ tượng” nhưng lại đi theo đường dị biến, năm mươi tư người kết thành một thể, giống như một người, đột nhiên có năm mươi tư cánh tay, năm mươi tư cặp mắt, hơn nữa còn kiêm thông công lực của năm mươi tư người, thực lực có thể dời non lấp biển.

Tuyệt kỹ của Phương Giác Hiểu là tá lực đả lực, dùng lực hóa lực, nhưng công lực của năm mươi tư người hợp lại liên miên bất tuyệt, với sức một mình y thì không thể nào hóa giải được.

Hồi 9

“Đại tu di chính phản cử cung đại trận” do năm mươi tư người đã vây khốn được Phương Giác Hiểu.

Ở trong trận, Phương Giác Hiểu chỉ cảm thấy tai ù ù, tim đập mạnh, đầu vầng mắt hoa, bụi đất mù mịt giống như đang ở giữa phong ba bão táp, không nơi đặt chân vậy, mỗi lần phát ra công lực đều bị biến hóa hư hư thực thực ở bốn phía đông tây nam bắc dùng cử cung chính phản khắc chế ngũ hành nên không thể phát huy, nhất thời giống như cô quân thủ thành, không thể tiến cũng chẳng thể lui, tình hình cực kỳ hung hiểm.

Đại Mộng thần công của Phương Giác Hiểu kỳ thực chính là Diên đảo càn khôn ngũ hành di chuyển đại pháp diễn dịch mà thành, sử dụng âm dương sinh khắc ngũ hành, đảo chuyển bát quái để đẩy lực đạo ngược trở về người phát lực, nhưng Đại tu di chính phản cử cung đại trận do năm mươi tư vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp này phát động, cũng ẩn hàm dịch lý thiên địa tuần hoàn, mượn lực phản lực. Dù Phương Giác Hiểu công lực thông thần, muốn lấy một địch với năm mươi tư, quả thật không phải chuyện dễ.

Y hãm thân trong trận, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh lấp loáng, chỉ hơi bất cần là sẽ lập tức thọ thương, nhưng lại vô phương thoát thân. Tuy nghe tiếng y phục phát gió ở sát bên mình, nhưng thượng thiên nhập địa, tung hoành ngang dọc đều bị đẩy ngược trở lại.

Chỉ cần người bị vây khốn trong trận hơi nôn nóng, thì trận thế sẽ thừa cơ phát động dần tới. Trong đầu chỉ cần nghĩ tới chuyện không hay, đối phương sẽ lợi dụng tấn công, bao nhiêu suy nghĩ khác cũng từ đó mà sinh, làm nhiều loạn tâm trí, đến khi tẩu hỏa nhập ma thì mới dừng lại.

Đại Mộng thần công của Phương Giác Hiểu chỉ là mượn ngoại lực để khắc chế đối phương, nhưng trận thế này là chất định hình hư, mượn nỗi sợ hãi trong lòng của đối phương để làm thừa cơ dồn ép, khiến bao nhiêu phú quý bần hàn ưu sầu khổ lạc, quỷ quái thần tiên phạt, thất tình lục dục cùng lúc phát sinh, làm cho đối phương bất chiến tự bại, chết ở trong trận.

Phương Giác Hiểu biết rõ điều này, nên luôn cố trấn định tinh thần, có điều y cũng chỉ có thể cố thủ, chứ không thể phản kích.

Đúng lúc này, chợt nghe “cách” một tiếng, bức tường vững chắc, đại trận âm linh quỷ quái của năm mươi tư người này đột nhiên xuất hiện một kẽ hở.

Kẽ hở vừa hiện ra, thì một tiếng kêu thảm liên vang lên, một người ngã nhào xuống đất. Phương Giác Hiểu cướp lấy kiếm của đối phương, chém ngã y, rồi quay người cướp lấy một cây ngân thương, đâm thủng cổ họng một người khác.

Trận đã phá, cục diện biến đổi.

Phương Giác Hiểu bay vút lên như một cơn gió, cả một vạt hoa liền đổ gục xuống, liền ngay sau đó là ba cỗ thi thể ngã nhào. Cùng lúc đó, một người khác lấy ra một viên Lôi Hỏa đạn định ném thì cánh tay chợt bị hắt mạnh lên, làm cả viên Lôi Hỏa đạn chui tọt vào mồm y. Chỉ nghe một tiếng nổ âm vang, rồi cả người y liền biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Đại hoàn đao và đại phác đao của hai cao thủ khác cùng lúc chém vào cổ mình.

Khi số địch nhân ngã xuống lên tới mười hai người thì Phương Giác Hiểu mới dừng lại, chấp tay sau lưng, bước vào trong trận. Dưới ánh trăng, y toát lên một vẻ thanh cao như đóa thủy phù dung, nhưng trên mặt đã hiện ra nét mệt mỏi.

“Đại tu di chính phản cứu cung đại trận” đã phá.

Bốn mươi hai người còn lại, tuyệt đối không thể thi triển lại trận pháp này nữa.

Nhưng trong lòng Phương Giác Hiểu biết rất rõ, nếu không phải một trong năm mươi bốn người này đột nhiên bỏ về phía trước một bước thì y tuyệt đối không thể phá được trận này.

Y biết rõ người này bỏ nhào về phía trước là do Truy Mệnh ở phía sau ngọn đồi đã ra tay.

Ngoại trừ y, Truy Mệnh biết điều này, kỳ thực vẫn còn một người nữa.

Người này chính là một trong năm mươi tư vị “sư phụ” của Triệu Yên Hiệp, hai mắt vàng vọt, mũi thì hếch lên, miệng lớn như cái chậu, tướng mạo cổ quái vô cùng.

Kỳ thực chẳng những hình dáng y cổ quái, mà cả võ công cũng cổ quái không kém. Vì vậy trong lòng y biết rất rõ là mình bị người khác làm cho vấp té.

Thế nhưng y lại không dám lên tiếng.

Bởi vì đại trận bị phá, toàn bộ đều do y bị vấp té, tạo nên kẽ hở. Nhưng trong lúc thi triển trận pháp, không ai có thời gian để ý đến người khác, chỉ biết toàn lực xuất thủ, vì vậy nếu y không nhắc đến, sẽ không ai biết là y gây họa. Còn nếu y tự cung ra, tất cả tội trạng sẽ đổ hết lên đầu y.

Y cũng là người giang hồ.

Người trong giang hồ giỏi nhất chính là “chỉ nghĩ đến mình”.

Huống hồ ở dưới trướng Triệu công tử, y tuy cũng có một danh hiệu dễ nghe là “sư phụ”, nhưng con người này quả thật quá nhiều “sư phụ”, y cũng phải cạnh tranh với rất nhiều đối thủ, áp lực rất lớn. Thế nên, vị “sư phụ” này

tuyệt đối không ngu tới mức tự tuyệt môn hộ của mình.

Vì thế y cũng ngậm miệng không nói.

Vì vậy trong lúc trận thế đang phát động tới hồi cực thịnh, không ai để ý đến một cái chân thò ra rồi lại thụt vào trong nháy mắt.

Cũng không ai phát hiện Truy Mệnh ở đó.

2.

Phương Giác Hiểu càng lúc càng có vẻ mệt mỏi và buồn ngủ, y nhìn Ngô Thiết Dực nói: “Đến lượt chúng ta rồi”.

Sau đó lại quay sang nhìn Triệu Yên Hiệp: “Người đi đi, ta không giết người”.

Triệu Yên Hiệp không ngờ đối phương phá được Đại Tu Di trận, nhất thời ngây người ra, không nói được nên lời.

Ngô Thiết Dực thấy tình thế không hay, vội vàng nói: “Triệu công tử, đối phó với hạng yêu nghiệt này, không cần phải giữ đạo nghĩa giang hồ, chúng ta hãy hợp lực trừ hủ đi”.

Phương Giác Hiểu chậm rãi nói: “Cần gì phải lăm lờ, các người sớm đã lấy năm mươi tư địch một rồi còn gì, hà tất phải nói thêm một câu thừa thãi đó?”.

Ngô Thiết Dực tức giận quát: “Người quá cuồng ngạo rồi đây...”.

Phương Giác Hiểu không đáp mà chỉ ngâm: “Thế... ế... ế... sự... ự... ự...”.

Ngô Thiết Dực giật mình, lập tức xuất thủ.

Y không kéo dài thời gian mà lập tức xuất thủ ngay, là vì y nghe giang hồ truyền ngôn về thói quen của Phương Giác Hiểu.

Trước khi “giết kẻ bất nghĩa” Phương Giác Hiểu thường cho đối phương một cơ hội, nếu như đối phương có thể chạy thoát hoặc giả không bị đánh ngã sau khi y ngâm dứt mười hai chữ “thế sự nhất trường đại mộng, nhân sinh kỷ độ thu sâu” thì y có thể cho kẻ đó một con đường sống.

Cũng có nghĩa là, một khi Phương Giác Hiểu bắt đầu ngâm hai câu thơ này, chính là đã coi đối phương là đại địch hàng đầu, và chuẩn bị sát nhân.

Tiên hạ thủ vi cường!

Hậu hạ thủ tai ương!

Ngô Thiết Dực không thể chạy trốn. Bởi vì cho dù có thể chạy trốn thành công, kế hoạch Bá Vương Hoa của y cũng sẽ tan thành bọt nước.

Y vừa động thủ, y phục đã cuộn cuộn lên như ba đào cuồn cuộn, chỉ cần đối phương có nửa phần kháng lực, y sẽ có thể dùng Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công dịch chuyển ngược lại, dồn đối phương vào chỗ chết.

Từ chỗ Truy Mệnh, chỉ thấy dưới bầu trời hôn ám, dưới ánh trăng nhàn nhạt, không có thanh âm nào phát ra, chỉ có bóng người cuộn lấy bóng người, nhục thể truy kích nhục thể, bay qua rồi bay lại, tất cả đều tĩnh lặng như tờ,

khiến cho người ta có cảm giác không lạnh mà run.

Nhưng Phương Giác Hiểu đột nhiên giống như biến thành một nhục thể hoàn toàn không có sinh mệnh.

Võ công của Ngô Thiết Dực có thể nói là cực cao, thần công Lưu Bị Mượn Kinh Châu lan tràn như thủy ngân lan trên mặt đất, không khe hở nào là không lọt vào được, nhưng đối mặt với một người không hề có sát khí, tình như nhược thủy, chẳng những không hề che chắn, mà cả chút khí thế khí phách cũng không có.

Vì vậy võ công của Ngô Thiết Dực có ao hơn nữa, lúc này cũng không có tác dụng.

Thần công Lưu Bị Mượn Kinh Châu của y đã vận khí, hơn nữa lại như tên đã lên cung, không thể không phát.

Nhưng đối phương không có kẽ hở nào để y tấn công, lại càng không phát lực để y còn “mượn”.

Đối phương giống như một gốc cây, một tảng đá... càng giống một chiếc lông vũ nhẹ nhàng bay lượn trong gió.

Y muốn mượn đầu chí của đối phương để đánh bại đối phương, nhưng Phương Giác Hiểu cơ hồ căn bản không có ý cầu thắng. Thái độ không coi đánh bại địch nhân là thắng, lại không coi không bị địch nhân đánh bại là thắng này, khiến cho Ngô Thiết Dực phải đối mặt với thất bại thảm hại.

“Nếu như phát lực tấn công, vạn nhất bị đối phương lợi dụng phản kích thì chết chắc chứ chẳng nghi”.

Phương Giác Hiểu như một chiếc lá xoay tròn trong gió, hư hư ảo ảo, chỉ chậm rãi ngâm: “... trường... đại... mộng...”.

Ngô Thiết Dực vốn chỉ mong đối phương mau mau ngâm hết hai câu “thế sự nhất trường đại mộng, nhân sinh kỷ độ thu sầu”, bởi vì khi đối phương ngâm hết, ít nhất y cũng có thể giữ được mạng sống.

Phương Giác Hiểu lấy thời gian ngâm hết mười hai chữ này để sát nhân, nếu hết hai câu mà đối phương không chết, y sẽ không ra tay sát hại. Với thanh danh của Phương Giác Hiểu trên giang hồ, y tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Nhưng Phương Giác Hiểu mới ngâm hết một câu, Ngô Thiết Dực đã cảm thấy mình không thể tiếp tục chống đỡ.

Y không dám phát lực, chân khí không ngừng lưu chuyển giữa các huyết đạo trong người, thập phần thống khổ, đành phải dần dần hóa tán đi tiềm lực đã tích tụ chuẩn bị phát ra.

Không ngờ ý niệm này vừa nảy sinh, Phương Giác Hiểu đã đột nhiên biến

thủ thành công, đổi khách làm chủ, chuyển hư thành thực, phát động thế công.

Lúc ấy y mới ngâm đến câu thứ hai: “Nhân...”.

Chữ “sinh...” chưa thốt ra khỏi miệng, Ngô Thiết Dực đã ọc một búng máu, bay ngược ra xa ba trượng, rơi bịch xuống đất.

3.

Dưới ánh trăng, Phương Giác Hiểu lạnh lùng nhìn Ngô Thiết Dục: “Còn năm chữ nữa, có thể cho ngươi ngâm nốt. Ngươi ngâm nhanh thế nào cũng được, bởi vì...”.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp: “Đây có lẽ là câu nói cuối cùng của ngươi rồi”.

Truy Mệnh mắt thấy Phương Giác Hiểu giết chết tứ đại cao thủ Phong Vũ Lôi Điện trong nháy mắt, đã biết y thân hoài tuyệt kỹ. Tuy chàng đã từng giúp y phá Đại Tu Di trận, nhưng thấy y chỉ cần lợi dụng một kẻ hờ nhỏ đó, một mạch đã giết mười hai địch thủ, trong lòng lại càng thêm khâm phục. Đến giờ, lại được mục kích y mới ngâm bảy chữ đã đánh bại Ngô Thiết Dục, trong đó còn có hai chữ là ngâm trước khi động thủ, chàng lại càng thêm ngưỡng mộ, tự biết công lực của mình hãy còn kém đôi phương một bậc.

Ngô Thiết Dục thở gấp nói: “Ta... ta còn bảo tàng, ngươi vẫn chưa biết ở đâu... ngươi không thể... giết ta...!”.

Phương Giác Hiểu lắc đầu: “Ta muốn giết ngươi, là vì nghe bộ hạ cũ của ngươi tố cáo những hành vi bất nghĩa bất nhân thương thiên hại lý mà ngươi đã làm ra, còn về tài bảo, có hay không cũng chỉ là một đóa phù vân, ta cũng không thèm muốn... vì vậy, ta không có lý do gì để không giết ngươi cả!”.

Ngô Thiết Dục quay đầu lại nhìn Triệu Yên Hiệp kêu lên: “Triệu công tử...”.

Phương Giác Hiểu lạnh lùng nhìn Triệu Yên Hiệp: “Nhân lúc ta còn chưa động sát cơ, ngươi hãy rút đi!”.

Triệu Yên Hiệp nhìn Ngô Thiết Dục đang nằm dưới đất, chậm rãi nói: “Chẳng trách giang hồ truyền ngôn rằng Phương Giác Hiểu là khắc tinh của Ngô Thiết Dục, hôm nay được tận mắt nhìn thấy hai vị xuất thủ, tại hạ mới biết truyền ngôn quả thật không ngoa”.

Y cười khan một tiếng rồi lại nói tiếp: “Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công của Ngô đại nhân cổ quái phi thường, khí thế trầm hùng, nhưng gặp phải Đại Mộng thần công của Đại Mộng Phương huynh liền toàn bộ bị hóa giải đi trong vô hình. Tại hạ vô cùng khâm phục”.

Y thở dài một tiếng rồi tiếp lời: “Đáng lẽ Phương huynh lưu lại cho ta một tính mạng, Triệu mỗ phải biết điều mà bỏ đi rồi, chỉ tiếc...”.

Triệu Yên Hiệp nhướng cao mày nói tiếp: “Giang hồ cũng có truyền ngôn nói rằng khắc tinh của Đại Mộng Phương Giác Hiểu là Thần Kiếm Tiêu

Lượng... mà Thần Kiếm Tiêu Lượng, lại vừa tới đây, khiến cho tại hạ dù muốn đi, cũng không nỡ bỏ qua một trường ác đấu đặc sắc này”.

Sắc mặt Phương Giác Hiểu như phủ một tầng sương mù.

Dưới ánh trăng, biển hoa tĩnh lặng.

Phương Giác Hiểu đột nhiên quay người, nhìn thấy một thanh niên thần tình buồn bã đang bước tới.

Ánh mắt Phương Giác Hiểu chợt lộ ra một cảm tình đặc biệt.

“Đệ đến rồi!”.

Thần Kiếm Tiêu Lượng đến rồi.

4.

Tiêu Lượng vừa tới, chưa nói gì đã hắt hơi một cái. Phương Giác Hiểu cũng há miệng ngáp dài.

Tiêu Lượng nghiêng đầu: “Sư huynh!”.

Phương Giác Hiểu cũng đáp lại một tiếng: “Sư đệ!”.

Tiêu Lượng nói: “Bệnh cũ của sư huynh, hình như vẫn chưa khỏi”.

Phương Giác Hiểu cười cười: “Đại khái người bị bệnh trong thiên hạ đều không muốn chữa khỏi chứng bệnh này, đó chính là bệnh lười. Một ngày ta ngáp hơn ba trăm cái, coi như là hưởng thụ cũng được. Bệnh này có khi không khỏi lại còn tốt hơn ấy chứ”.

Dứt lời, y liền hỏi ngược lại Tiêu Lượng: “Bệnh mũi của sư đệ hình như cũng chưa khỏi?”.

Tiêu Lượng cười cười: “Nhân sinh có chuyện gì thập toàn thập mỹ đâu, không có bệnh mũi, thì biết đâu lại có bệnh khác làm hại mình chứ? Có bệnh mũi, đệ có thể nhắc nhở chỗ tốt của thân thể khỏe mạnh. Huống hồ, một ngày hắt hơi một hai trăm cái để khí huyết lưu thông, cũng đâu phải là chuyện xấu gì”.

Nói đoạn, y lại hắt hơi một cái, rồi lấy ra một tấm khăn trắng, lau lau lỗ mũi.

Phương Giác Hiểu cũng lên tiếng đáp lời, có một vẻ mệt mỏi lạ kỳ: “Bệnh của sư huynh đệ chúng ta, chỉ sợ không thể chữa nổi”.

Tiêu Lượng cũng cười, trong tiếng cười có một sự tịch mịch vô cùng: “Vì vậy sư phụ đã nói rồi, hắt hơi và ngáp, không tránh khỏi một trận chiến. Xem ra, thật sự là không thể tránh khỏi rồi!”.

Phương Giác Hiểu nói: “Sư huynh đệ chúng ta, nhập môn, học nghệ đều không cùng thời gian, chỉ gặp nhau có ba lần. Đây là lần thứ tư, không ngờ lần thứ tư gặp mặt lại...”.

Tiêu Lượng nói: “Huynh học Đại Mộng của sư phụ, đệ thì học Thần Kiếm, chỉ e trận chiến này đã được định sẵn từ trước rồi”.

Phương Giác Hiểu lắc đầu: “Ta có chuyện không hiểu?”.

Tiêu Lượng nói: “Huynh không hiểu gì?”.

Phương Giác Hiểu đáp: “Đệ và Triệu Yên Hiệp, Ngô Thiết Dục tuyệt đối không phải cùng đường, hà cớ gì phải vì bọn mà chiến đấu?”.

Tiêu Lượng thở dài, thanh âm tràn đầy vẻ bất đắc dĩ: “Không phải đệ xuất thủ vì y, mà là vì một lời hứa, báo ân, không thể không xuất chiến”.

Phương Giác Hiểu nói: “Ồ?”.

Truy Mệnh cũng đang lưu thần lắng nghe. Từ lúc Tiêu Lượng xuất hiện, chàng liền liên tưởng chuyện đến Lãnh Huyết đã xảy ra chuyện ở Hóa Điệp lâu, bằng không Thần Kiếm Tiêu Lượng làm sao lại xuất hiện ở đây? Trong võ lâm, Tiêu Lượng nổi danh hình tích phiêu hốt, hành sự kỳ quái, xưa nay tuy không đến nỗi được gọi là đại hiệp, nhưng cũng quang minh lỗi lạc, ghét ác như cừu, không hiểu tại sao lại bán mạng cho bọn Triệu Yên Hiệp?

Chỉ nghe Tiêu Lượng nói: “Huynh có khí chất tinh kỳ, nên được ân sư thu làm đồ đệ, có điều gia cảnh huynh đầy đủ, ngoại trừ ngủ gật thì chỉ còn việc tập võ, không cần phải lo những chuyện khác”.

Khóe miệng y khẽ nhếch lên, nở một nụ cười thê lương: “Còn đệ?”.

Phương Giác Hiểu chậm rãi thở dài: “Ta biết gia cảnh sư đệ không được đầy đủ lắm... có điều, lúc đó cả sư đệ ta cũng chưa gặp bao giờ, làm sao mà biết được chuyện này?”.

Tiêu Lượng nói: “Chuyện này không liên quan đến huynh, huynh không cần đa tâm. Chỉ là trước khi đệ học thành tuyệt nghệ, nghèo đến mức không có đất cắm dùi, tất cả đều phải nhờ phụ thân của Triệu công tử tiếp tế mới có thể sống qua cơn đói khát. Cho đến khi đệ luyện thành kiếm pháp...”.

Phương Giác Hiểu thất thanh thốt: “Là Triệu Nhất Chi?”.

Triệu Nhất Chi là phụ thân của Triệu Yên Hiệp, nổi danh đại thiện nhân, xây cầu đắp đường, hành thiện thi ân cho rất nhiều người.

Tiêu Lượng gật đầu.

Phương Giác Hiểu trầm ngâm một lúc rồi nghiêm nghị nói: “Ta không giết Triệu Yên Hiệp, đệ không cần động thủ với ta”.

Tiêu Lượng lắc đầu: “Không có tác dụng. Triệu đại thiện nhân nói đệ muốn hồi báo ân tình này, chỉ cần xuất thủ giúp nhi tử của ông ta ba lần”.

Y nở một nụ cười châm biếm rồi nói: “Có lẽ, Triệu đại thiện nhân đã nhìn thấy nhi tử của mình sẽ làm chuyện bất nghĩa, tương lai tất sẽ có kiếp họa lâm đầu, nên muốn mượn thanh kiếm này của đệ thay y hóa giải họa kiếp một lần”.

Phương Giác Hiểu nói: “Vì vậy, ở Hóa Điệp lâu, đệ đã thay hấn cầm chân Lãnh Huyết”.

Tiêu Lượng gật đầu: “Đó là lần thứ nhất”.

Phương Giác Hiểu nói: “Vậy thì trận chiến này, là lần thứ hai?”.

Tiêu Lượng lắc đầu rồi lại gật đầu: “Cũng là lần thứ ba”.

Phương Giác Hiểu ngạc nhiên: “Sao lại nói vậy?”.

Song mục Tiêu Lượng sáng rực lên, quay sang nhìn Tiêu Lượng: “Những

lời đệ đã nói ra, tuyệt đối không nuốt lại. Đã nói xuất thủ vì y ba lần, tự nhiên sẽ làm bằng được. Có điều trong đó nếu có huynh đệ bằng hữu, thì sẽ tính là hai lần xuất thủ. Lần này cũng là lần cuối cùng mà đệ xuất thủ vì y”.

Y quay đầu lại nhìn Phương Giác Hiểu: “Bất kể là huynh giết đệ? Hay là đệ giết huynh, đệ cũng sẽ toàn lực xuất thủ, có điều bất kể là huynh hay đệ chết, người còn lại cũng nên giết y để báo thù cho đôi phương!”.

Câu nói này như chém đinh chặt sắt, không hề lưu lại dư địa, khiến cho cả Triệu Yên Hiệp cũng phải biến sắc.

Phương Giác Hiểu thở dài: “Tiêu sư đệ, đại trượng phu nói lời giữ lời, đã nói thì phải làm, đây là chuyện đúng. Nhưng cách làm như vậy không phải là hại người hại mình hay sao?”.

Tiêu Lượng cười buồn bã: “Đệ không thể nuốt lời, đại trượng phu một lời quý hơn ngàn vàng, nếu đã hứa rồi thì cho dù phải phạm thiên điều đệ cũng bất chấp. Người luyện kiếm vốn là phải bất chấp thân ma quỷ quái, chỉ cần là kẻ nào cản trở con đường luyện kiếm, thì bất kể là thiên địa thân sư, huynh đệ thê nhi, tất cả đều phải trừ diệt”.

Phương Giác Hiểu đợi y nói hết câu rồi mới hỏi ngược lại: “Muốn thành kiếm đạo, cần phải lục thân bất nhận, vô tư vô dục cũng vô tình. Vấn đề là, cho dù luyện được thành đạo, nhưng đoạn tuyệt tình duyên như thế, đệ có làm được không?”.

Tiêu Lượng trầm giọng: “Chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, trận chiến này, chính là đã đoạn tuyệt tình duyên”.

Phương Giác Hiểu nói: “Nếu thật sự có thể bất chấp tất cả để tham tu kiếm đạo, vậy đệ hà tất còn phải giữ lời hứa kia làm gì?”.

Tiêu Lượng không nói gì, hồi lâu sau mới chậm rãi quay sang nhìn Triệu Yên Hiệp:

“Muốn hóa giải trường quyết đấu này, chỉ có y mới làm được”.

Phương Giác Hiểu cũng quay sang nhìn Triệu Yên Hiệp.

Triệu Yên Hiệp vẫn ung dung chấp tay, thở dài nói: “Từ lâu đã nghe đại hiệp tiền bối Đại Mộng Thần Kiếm Cổ Tịch Triều võ công xuất thần nhập hóa, nay được thấy hai đồ đệ đích truyền của ông ta quyết chiến thư hùng thì còn gì bằng? Cho dù có phải chết, ta cũng không thể không xem”.

Y nói tựa như là trận chiến giữa Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu hoàn toàn không liên quan đến mình, mà y chỉ đến đây để quan chiến vậy.

Nhưng câu nói này, không nghi ngờ gì đã đẩy Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu vào chỗ không thể không quyết đấu.

Tiêu Lượng thở dài một tiếng rồi gằn giọng nói từng chữ một với Triệu

Yên Hiệp:

“Triệu Yên Hiệp, sau trận chiến này, trận tiếp sau sẽ là ngươi”.

Phương Giác Hiểu lại ngáp dài một cái, neho neho mắt nhìn Triệu Yên Hiệp:

“Nếu người sống là ta, ta cũng sẽ giết ngươi”.

Triệu Yên Hiệp chẳng hề sợ hãi nói: “Phải, có điều Thần Kiếm Tiêu Lượng và Đại Mộng Phương Giác Hiểu không thể tránh khỏi một trận quyết chiến sinh tử này”.

Y nói dứt câu, cả không gian liền tĩnh lặng trở lại.

Dường như chỉ còn lại Phương Giác Hiểu và Tiêu Lượng.

Hồi 10

Biển hoa rung rinh, trắng sáng treo lơ lửng trên trời.

Phương Giác Hiểu và Tiêu Lượng guồm guồm nhìn nhau, trên người không có chút sát khí.

Tiêu Lượng cười khò: “Đệ không thể bại”.

Phương Giác Hiểu biết rõ điều này. Kiếm của Thần Kiếm Tiêu Lượng, nếu không thể thắng, thì chỉ có bại. Mỗi lần thắng, kiếm khí càng mãnh liệt, lưỡi kiếm mỗi lần uống máu địch nhân, lại càng sắc bén. Nhưng chỉ cần bại một lần, y sẽ mãi mãi không thể thắng được nữa, giống như một vị chiến thần chỉ có thể tiến mà không thể lùi, bại tức là chết.

Huống hồ kiếm của Tiêu Lượng là Chiết Kiếm, dùng một thanh kiếm gãy làm kiếm, là biểu thị quyết tâm không thể gãy được hơn nữa.

Nhưng Phương Giác Hiểu cũng không thể bại.

Thế sự vốn là một giấc mộng dài, thành bại đáng lẽ không nên để trong lòng. Nhưng Phương Giác Hiểu biết rất rõ, y có thể dùng thái độ không cầu thắng cũng không cho bại là thua của y để ứng phó với bất kỳ khiêu chiến nào, nhưng tuyệt đối không thể dùng phương pháp này để đối phó với Tiêu Lượng.

Bởi vì kiếm pháp của Thần Kiếm Tiêu Lượng là “lấy uy để áp chế địch nhân, lấy thế để giành thắng lợi”.

Phương pháp này được lấy từ thiên “Uy, lâm tiết bất biến” trong binh pháp. Binh pháp có viết “bất động chế địch, gọi là uy. Vừa động đã chế địch, gọi là thế. Uy lấy tĩnh chế thiên biến, thế lấy động ứng vạn hóa”.

Đáng sợ nhất chính là kiếm pháp của Tiêu Lượng có thể sinh ra muôn ngàn biến hóa trong một sát na ngắn ngủi, trong uy của tĩnh sinh ra thế của động, từ động lại chuyển thành tĩnh, hư hư thực thực, vạn lần không sai.

Đại Mộng thần công của Phương Giác Hiểu thực chất là mượn lực đối phương để đánh lại đối phương, nhưng đối mặt với thái độ không gì không được này của Tiêu Lượng, y tuyệt đối không kịp xuất thủ tấn công trong lúc đối phương chuyển từ tĩnh sang động.

Trừ phi Phương Giác Hiểu thay đổi thái độ, phải dùng tâm cầu thắng, vận Đại Mộng thần công áp chế đối phương trước, vừa chạm vào đã phát ra, như vậy mới mong có hy vọng.

Nếu không, y tất bại chứ chẳng nghi.

Vì vậy Phương Giác Hiểu cũng thở dài: “Ta cũng không thể bại”.

Hai người chỉ có thể thắng, không thể bại cùng quyết đấu, kết quả thường chỉ là một bên thắng, một bên bại hoặc giả lưỡng bại câu thương.

Đáng tiếc bọn họ không còn con đường nào khác nữa.

2.

Phương Giác Hiểu tru sát tứ đại cao thủ Phong Vũ Lôi Điện, rồi phá Đại Tu Di trận, hạ sát mười hai người, đánh bại Ngô Thiết Dục, nhưng y vẫn chưa lấy binh khí ra.

Lúc này y cuối cùng đã rút binh khí.

Binh khí của y thì ra là một tấm kính.

Một tấm kính lưu ly rộng một thước, cao ba thước, dày nửa thốn.

Binh khí này của y nhẹ như thủy tinh, nhưng cung không biết là làm bằng chất liệu gì, chỉ thấy lúc lấy từ trong người ra chỉ lớn bằng cái hộp nhỏ, mở ra thì liền lớn lên nhanh chóng.

Tinh kính lấp lánh dưới ánh trăng.

Những người có mặt tại trường, kể cả Truy Mệnh đều không biết tấm kính này của y có tác dụng gì, chỉ biết dù là khi bị vây khốn trong trận, Phương Giác Hiểu vẫn chưa lấy tấm kính này ra, lúc này mới lấy ra sử dụng, chắc chắn đây là tuyệt chiêu sát của y.

Chỉ thấy Tiêu Lượng nhướng mày lên, song mục sáng rực, chậm rãi nói từng chữ một: “Ngô Thiên Kính?”.

3.

Phương Giác Hiểu khẽ cười một tiếng: “Thiên Kính, sư phụ truyền thụ, sư phụ ban tặng, không ngờ...”.

Tiêu Lượng lại hắt hơi.

Y vừa hắt hơi, đầu vai liền khẽ rung động, hai mắt sáng lên như điện, uy quang xạ ra bốn phía, thanh đao kiếm từ từ đưa lên: “Không ngờ... Ngó Thiên Kính lại có một ngày đối đầu với Thần Chiết Kiếm!”.

Đây là câu nói cuối cùng của hai người trước khi quyết đấu.

Lòng ngực Tiêu Lượng bị lửa đấu chí thiêu đốt, song y vẫn chưa xuất thủ, phát giác từ phía Phương Giác Hiểu cũng có sát khí tràn tới như núi đổ.

Khi khí thế cả hai hoàn toàn như nhau, giống như hai thanh kiếm chạm nhau tóe ra lửa, Tiêu Lượng phát hiện sát khí của mình càng lớn, thì sát khí của đối phương lại càng bức tới. Nhưng y chỉ liếc nhìn một cái rồi coi như không, tâm thần chuyên chú vào thanh kiếm trong tay.

Y không hề có ý một mực tiến lên, nên tâm thần vẫn trấn định như sơn. Một cơn gió thoảng qua, chỉ thấy nhân ảnh đối phương thấp thoáng rồi biến mất.

Là đối phương không nhẫn nại được nữa?

Tiêu Lượng đã không còn thời gian để nghĩ nhiều hơn nữa, kiếm quang lóe lên, đâm ra như điện.

Một kiếm này của y, quả nhiên trúng đích.

Chỉ nghe tiếng đồ vỡ loảng xoảng vang lên, mảnh kính bắn tung tóe, y đã đâm trúng cái bóng của chính mình.

Trong sát na đó, toàn bộ sát khí nhuệ khí của y đều phát cả ra ngoài, đâm vào hư vô.

Phương Giác Hiểu lướt ra sau lưng Tiêu Lượng.

Tuy y không có cách nào khiến Tiêu Lượng tự đâm chính mình, nhưng đã dùng Ngô Thiên Kính kết hợp với Đại Mộng thần công, hóa giải Thần Chiết Kiếm của Tiêu Lượng trong vô hình.

Lúc này việc y cần làm là chế trụ huyết đạo của Tiêu Lượng, sau đó giết chết Ngô Thiết Dục, rồi sẽ giải khai huyết đạo cho Tiêu Lượng.

Y dùng Ngô Thiên Kính và Đại Mộng thần công phá một kiếm của Tiêu Lượng, tưởng chừng đã nắm chắc phần thắng, nhưng y nằm mộng cũng không ngờ rằng đúng lúc này, chợt có một luồng kinh lực ập tới như thác đổ.

Lúc này bàn tay y đã đặt lên Bối Tâm huyết trên lưng Tiêu Lượng. Y vốn

muốn vận công lực đẩy vào tạm thời phong tỏa huyết đạo của họ Tiêu, chẳng ngờ luồng kinh lực kia lại cuộn cuộn đổ tới, thế tựa phong lôi. Phương Giác Hiểu cũng ứng biến cực nhanh, thân hình trôi nổi như cánh bèo trên mặt nước, phiêu phiêu hốt hốt, chỉ cần đối phương đánh vào khoảng không, y sẽ lập tức mượn lực phản kích, đánh ngã địch nhân.

Không ngờ chiêu thức của đối phương đang như sóng triều cuộn dâng lại bỗng chốc hóa thành hư ảo, biến thành hư đối hư, ngược lại thành thực. Nói thì chậm, nhưng thực tế thì diễn ra cực nhanh.

“Bình!”.

Chiêu thức của người kia đã kích trúng Phương Giác Hiểu.

Lực đạo một kích này đủ để khai sơn phá thạch, trong chớp mắt đã dồn cả sang người Phương Giác Hiểu. Phương Giác Hiểu nhất thời không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân như căng phồng, một cỗ kinh lực khổng lồ đi qua cơ thể, truyền tới chưởng tâm.

Như vậy, chẳng khác gì Tiêu Lượng phải chịu nhận một kích vào chỗ yếu hại.

Tiêu Lượng đánh ra nửa chiêu đã nhằm ta thành địch nên bị Phương Giác Hiểu đánh bại.

Nhưng y không thể ngờ rằng Phương Giác Hiểu lại xuất trọng thủ như vậy.

Phương Giác Hiểu toàn thân vận Đại Mộng thần công đánh bại Tiêu Lượng, nhưng trong một khoảnh khắc không cẩn thận, cũng đã bị Tiêu Lượng làm cho bị thương không nhẹ.

Tiêu Lượng ngã xuống.

Phương Giác Hiểu cũng gục người xuống đất.

Người xuất thủ ám kích vỗ vỗ tay, cơ hồ như đang phủi bụi: “Thần Kiếm Tiêu Lượng, kiếm pháp như thần, quả danh bất hư truyền. Đại Mộng Phương Giác Hiểu, hư hư thực thực, dùng hư chế thực lại càng khiến ta bội phục sát đất... chỉ tiếc là bộ ngựa bắt ve, không ngờ còn có hoàng tước ở phía sau. Phương huynh, Tiêu huynh đều là thế gian kỳ hiệp, thật không ngờ lại bại dưới tay tại hạ...!”.

Triệu Yên Hiệp vui vẻ cười cười nói.

4.

Triệu Yên Hiệp xuất thủ quả thực quá bất ngờ, ngay cả Truy Mệnh ở bên quan chiến cũng không kịp ra tay ngăn cản.

Điều làm người ta kinh hãi là: “Võ công của Triệu Yên Hiệp vừa rồi, tuyệt đối cao hơn Ngô Thiết Dục”.

Tiêu Lượng ngã xuống, thổ ra một búng máu, rồi lại một búng nữa, liên tiếp bảy tám lần liền, nhưng y vẫn còn cảm thấy huyết khí sục sôi, cơ hồ như vẫn còn vô số búng máu phải ọc ra nữa. Giờ y đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, chỉ biết ngẩng mặt nhìn Phương Giác Hiểu thở phều phào: “Su huynh... lần này... chúng ta là ngao cò tương tranh rồi...”.

Phương Giác Hiểu cũng đã thọ thương đến phủ tạng bên trong, vừa nôn ra máu vừa nói: “Là ta... đã liên lụy đệ... nếu ta không đánh đệ một chương... làm sao để tên tiểu nhân... này dùng... Di Sơn Hoán Nhạc... đánh đệ trọng thương như vậy chứ...”.

Tiêu Lượng cười thảm: “Nếu không phải đệ... huynh... huynh... không cần đánh trận chiến oan uổng này...”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Hai người cũng không cần phải đùn đẩy nhau nữa, ta cũng sẽ không giết các người đâu... đợi được vật luyện thành, các người uống vào sẽ nghe lệnh ta sai sử... chắc chắn sẽ trở thành những trợ thủ hiếm có”.

Phương Giác Hiểu biến sắc: “Ngươi hãy giết chúng ta đi...”.

Tiêu Lượng tức giận gầm lên: “Ta thà chết cũng không để tên tặc tử nhà ngươi lợi dụng...”.

Triệu Yên Hiệp cười khê: “Muốn chết à, chỉ sợ không dễ vậy đâu”.

Ngô Thiết Dục bước lại gần, từ ánh mắt sợ hãi của y có thể nhận thấy y không hề biết võ công của Triệu Yên Hiệp lại đáng sợ như vậy, Di Sơn Hoán Nhạc là tuyệt kỹ đã thất truyền mấy chục năm trước. Ngoại trừ võ lâm quái kiệt Triệu Ai Thương đã từng sử dụng để đánh bại chương môn lục đại phái, chưa từng nghe nói có người nào biết sử dụng, không ngờ Triệu Yên Hiệp lại sử dụng thứ kỳ công này để ám toán Phương Giác Hiểu và Tiêu Lượng.

“Triệu công tử, đêm dài lắm mộng, hay là trăm thảo trừ căn thì hơn!”.

Ngô Thiết Dục vì bị Phương Giác Hiểu đánh bại, nên chỉ hận không thể lập tức cho y một chương chết ngay tại chỗ.

Chẳng ngờ Triệu Yên Hiệp lại mỉm cười lắc đầu: “Một chương này của ta mà đánh xuống, chỉ sợ có người không đồng ý”.

Ngô Thiết Dực biến sắc: “Ai?”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Bằng hữu sau đôi đất”.

Chỉ nghe y cao giọng nói tiếp: “Bằng hữu, mời ra đây, nếu không...”.

Y vừa nói, song chương đã vận sẵn công lực Di Sơn Hoán Nhạc, chỉ cần đôi phương có dị động, sẽ lập tức tấn công, tuyệt đối không để đôi phương cứu Phương Giác Hiểu và Tiêu Lượng.

Nhưng y nằm mộng cũng không ngờ được mình chưa dứt lời thì đã có hai đạo kinh lực từ biển hoa phía sau ào ào đổ tới, một tả một hữu, nhanh tựa thiểm điện kinh lôi, khí thế tựa phi long uốn mình. Sự việc quá bất ngờ, Triệu Yên Hiệp chỉ kịp kêu lên một tiếng, tung người nhảy ra xa ba trượng tránh chiêu.

Ngô Thiết Dực phát giác ra có người tấn công thì đã quá muộn, chỉ đành vận công ngăn chặn tiếp.

Trong lúc hốt hoảng, y cũng không kịp vận dụng Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công, chỉ có thể toàn lực nghiêng răng lấy cứng chọi cứng.

“Bình!”.

Y chỉ thấy cổ tay tả bị chấn lực làm cho gãy rục xuống, còn cánh tay hữu thì hoàn toàn tê liệt, nhưng cũng kịp mượn thế tung mình ra sau hơn trượng. Truy Mệnh tung cước đẩy lui hai đại cường địch liền lập tức hạ thân, đứng chắn trước mặt Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu.

Triệu Yên Hiệp vốn đang chiếm được thượng phong, có thể khống chế cả hai người Tiêu, Phương. Nhưng y không thể ngờ rằng Truy Mệnh đã dịch chuyển đến ẩn phục trong cánh đồng hoa từ lâu, đợi chờ thời cơ để phát động.

Ngô Thiết Dực tức giận gầm lên: “Làm sao ngươi đến được đây? Còn có bao nhiêu người nữa?”.

Ngô Thiết Dực thoát nhìn thấy Truy Mệnh, sợ chàng đã kịp thời tập trung quan binh tới đây vây bắt nên mới thốt lên như vậy. Còn Truy Mệnh thì vốn cũng định chờ Tập Mai Hồng dẫn Lãnh Huyết tới đây thì mới động thủ, nhưng lúc này vì cứu Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu, chàng cũng không dám suy nghĩ quá nhiều, nên lập tức hiện thân động thủ.

Triệu Yên Hiệp cười khẩy: “Chỉ có mình y”.

Truy Mệnh biết rõ sẽ có người tới tiếp viện, bèn cố ý nói: “Triệu công tử, tại ngài cũng thính lắm”.

Triệu Yên Hiệp nói: “Các hạ chính là danh bộ Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bộ?”.

Truy Mệnh cười cười: “Lần này đành phải xin Triệu công tử tha mạng rồi!”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Ta không có ý giết các hạ”.

Truy Mệnh lại mỉm cười nheo mắt nhìn y và Ngô Thiết Dực: “Công tử không phải tha mạng ta, mà là hai vị Đại Mộng và Thần Kiếm”.

Triệu Yên Hiệp thở dài một tiếng, nghiêm giọng nói: “Hà tất phải vậy chứ?”.

Y ngưng lại giây lát rồi lại nói tiếp: “Các hạ nói vậy, ngược lại khiến ta không thể không giết cả ba người rồi”.

Truy Mệnh lại hỏi: “Không có cách nào khác sao?”.

Triệu Yên Hiệp hỏi ngược lại: “Truy Mệnh tam gia thử nói xem còn cách nào khác không?”.

Nói đoạn y liền ngược mắt nhìn Truy Mệnh chăm chăm: “Nếu như ta mời ngài gia nhập, ngài có nhận lời không?”.

Truy Mệnh lắc đầu: “Không!”.

Triệu Yên Hiệp cười cười: “Cho dù là có, cũng không có tác dụng gì. Bởi vì ta sợ ngài đang giờ kế đà đao, trá hàng rồi phản công. Lúc ấy thì ta liền trở thành một trong những người bị tam gia bắt về quy án rồi”.

Truy Mệnh nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Xem ra, đúng là không còn cách nào khác rồi”.

Triệu Yên Hiệp thẳng người dậy, đưa cánh tay ở giấu trong tay áo ra ngoài, điềm đạm nói: “Mời!”.

Lúc này vầng trăng đã lên giữa đỉnh đầu, trông giống như một tấm kính sáng, cảnh sắc như họa. Ánh trăng rưới xuống biển hoa càng không gian thêm thơ mộng. Triệu Yên Hiệp tùy tiện đứng ở đó, mi thanh mục tú, thần thái tự nhiên tiêu sái, phảng phất như vầng trăng trên kia đã làm y động thi hứng, muốn phóng bút viết một bài thơ vậy.

Nhưng Truy Mệnh thì biết rõ, trước mắt chàng là một kẻ địch cực kỳ cao thâm mạt trắc.

Chàng một mặt thần giới bị, một mặt khác cũng muốn tìm mọi cách kéo dài thời gian, hy vọng Lãnh Huyết sẽ kịp dẫn người tới đây cứu viện.

Khai Tạ Hoa - Hồi 11

Hồi 11

Truy Mệnh đang khổ sở đợi chờ viện binh, thì Tập Mai Hồng cũng vừa hay tới được Hóa Điệp lâu tìm Lãnh Huyết.

Nàng có thể tìm thấy được Lãnh Huyết, quả thật là một chuyện không đơn giản.

Từ sơn cốc trông Bá Vương Hoa đi qua Đại Văn Lý, có thể nói là đoạn đường gian nan nhất.

Đoạn đường đó toàn là hoang sơn dã lĩnh, vách đá lởm chởm. Tập Mai Hồng lại còn phải tránh địch nhân phát hiện, con đường này vốn đã ngoằn ngoèo khúc khuỷu, trời lại tối nên vô cùng khó đi. Tập Mai Hồng sợ nhất là muỗi, mà ở đây thì muỗi lại nhiều vô kể, mỗi lần bị đốt một cái, nàng lại vỗ lên chỗ đó đánh “bốp” một tiếng, nhất thời tiếng “bốp bốp” cứ vang lên liên tiếp, nhưng có lẽ vận may của nàng hôm nay cũng sáng như viên minh châu đánh trên bụi tóc của nàng vậy, tuy vừa đi vừa gây tiếng động, thế mà Tập Mai Hồng vẫn không hề bị đám thuộc hạ của Triệu Yên Hiệp phát hiện.

Muỗi càng lúc càng nhiều, bên trái đốt một phát, bên phải đốt một phát, đến nỗi về sau trên mặt, trên tay, trên cổ Tập Mai Hồng đều nổi lên vô số vết đỏ, Tập Mai Hồng lại nghĩ đến có thể một trong những con muỗi vừa đốt mình này là muỗi độc được Triệu Yên Hiệp thả ra, trong lòng lại càng thêm sợ hãi.

Nhưng nàng sợ nhất không phải muỗi, mà là ma.

Hoang sơn vắng vẻ, trăng sáng vắng vặc, cảnh tượng thê lương, xa xa lại có tiếng sói tru lên từng đợt... đây không phải là thời khắc tốt nhất để ma xuất hiện hay sao?

Tập Mai Hồng trong lòng thầm mắng Truy Mệnh: “Sớm biết vậy thì ta ở lại sơn cốc đối phó địch nhân, để y ra đây gặp ma rồi”.

Nàng bắt đầu hoảng hốt, rồi bắt đầu lạc đường.

Có điều, nếu không phải nàng lạc đường, chỉ sợ cả đời này cũng khó mà ra khỏi sơn cốc được.

Bởi vì Tập tam tiểu thư xưa nay mơ mơ hồ hồ, không biết nhận đường. Nàng đã từng lạc đường ngay cả trong hoa viên của Tập Gia Trang, chỉ là nàng không nói cho bà vú già tìm thấy nàng gọi về ăn cơm tối biết mà thôi.

Nếu như Truy Mệnh biết được chuyện này, chàng nhất định không để nàng đến Hóa Điệp lâu một mình, bởi vì khả năng nàng đến được đó quả thật là quá nhỏ.

Đáng tiếc là Truy Mệnh không biết điều này.

Vì vậy Tập Mai Hồng đã lạc đường.

Bởi vì nàng lạc đường, nên nàng mới vừa tránh muối, vừa đi bừa, cũng may mắn thay cho vị tam tiểu thư này, không ngờ nàng vừa đập muối, vừa đi lung tung thế mà cũng về được đến Đại Văn Lý.

Chỉ cần về được Đại Văn Lý, đường sẽ tự nhiên dễ tìm hơn rất nhiều.

Bởi vì chỉ có một con đường dẫn thẳng tới Tế Nam.

2.

Chỉ còn lại một đoạn đường thẳng, Tập Mai Hồng không có lý do gì để không trở về được Tế Nam thành.

Nhưng Tập Mai Hồng thực sự không về được.

Bởi vì không có xe ngựa đi qua.

Tập Mai Hồng cùng Truy Mệnh nấp dưới gầm xe được nơi này, đó là một đoạn đường không phải ngắn, nếu như muốn Tập tam tiểu thư đi bộ trở lại, đó quả thực là một chuyện vô cùng vất vả, vô cùng gian khổ.

Đừng nói Tập tam tiểu thư chưa từng “đi” giữa vùng hoang sơn dã lĩnh thế này, cho dù ngồi xe, nàng cũng không phải đánh xe, thông thường đều là ngồi trong chăn ấm nệm êm ăn hoa quả, còn chê xe đi chậm quá không thống khoái, vì vậy đối với nàng mà nói, nấp dưới gầm xe đi tới đây đã là một chuyện vô cùng uất ức rồi.

Không ngờ lại có chuyện còn uất ức hơn.

Cả một đoạn đường dài tối om om, cả một người bạn đồng hành cũng không có, chỉ có một mình nàng “đi” trở về.

Thôn dân ở Đại Văn Lý sớm đã dọn đi sạch sẽ, tự nhiên cũng không để lại con lừa cô nương ngựa nào cho nàng. Tập Mai Hồng cũng không muốn ở lại thôn làng đen tối đầy xác chết này, nên chỉ đành tiếp tục “đi” tiếp.

Huống hồ, nàng cũng lơ mơ cảm nhận được Truy Mệnh một mình chống đỡ đại cục trong sơn cốc, thực ra là một chuyện vô cùng khó khăn, tuy rằng Truy Mệnh có trăm ngàn điểm không phải, nhưng dù sao y cũng là sư huynh của Lãnh Huyết.

Vừa nghĩ tới Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng không khỏi đỏ bừng mặt, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Chỉ có hoang sơn và minh nguyệt nhìn thấy khi Tập Mai Hồng đỏ mặt lên vì cười trộm đẹp tới nhường nào?

Tập Mai Hồng dường như phát giác ra vàng trăng trên cao đang nhìn trộm, ngẩng đầu lên nói: “Ta không nhớ hắc đầu, cái đồ xấu xa ấy!”.

Khi mắng Lãnh Huyết là “đồ xấu xa”, nàng thật sự nghĩ đến rất nhiều chuyện “xấu xa”: tên Lãnh Huyết đó nhất định đang ở Hóa Điệp lâu, ăn rất nhiều đồ ăn ngon, ngủ trên cái giường vừa mềm vừa ấm áp, còn có cả đám yêu nữ...

Vừa nghĩ đến “yêu nữ” là nàng lại nóng bừng bừng cả người, đám “yêu nữ” ấy, người nào cũng uốn éo uốn éo giống như con rắn, không ngừng liếc

mắt đưa tình, phảng phất như ánh mắt đầy phong tình ấy, khiến cho nam nhân đều giống như lũ thỏ chạy vào cái lồng mở sẵn của họ rồi vậy!

Nghĩ tới đây là nàng lại bầm gan tím ruột, tức giận tung chân đá vào một hòn đá, chẳng ngờ hòn đá ấy lại vẫn còn một phần chôn dưới đất, tuy bị nàng đá văng ra ngoài, nhưng cũng làm cho bàn chân nhỏ của Tập Mai Hồng tê rần rần.

Nàng chỉ đành ngồi xuống thở hồng hộc, rồi lại phát hiện trong giày có mấy hòn đá vụn lọt vào, vô cùng khó chịu, đành phải cởi giày ra để dốc hết đá ra ngoài.

Lúc này nàng chợt nghe thấy một thứ âm thanh.

Tiếng xe lăn trên đường.

Còn có tiếng ngựa hí.

3.

Vận khí của Tập Mai Hồng cũng không thể nói là không tốt.

Vì có bệnh dịch quái lạ do Triệu Yên Hiệp gây ra mà tất cả thôn dân ở Đại Văn Lý đã dọn đi sạch sẽ, chỉ còn lại một vùng hoang vắng tiêu điều. Nhưng con đường quan đạo đi qua Đại Văn Lý thì vẫn có xe đi qua đi lại.

Có điều vào lúc trời tối thế này, không ai dám đi qua đây, cả xe ngựa cũng cố gắng tránh khỏi đoạn đường âm u quỷ khí này.

Thế nhưng... có một số thì không thể tránh khỏi.

Giống như cỗ xe chở cá tươi vào thị tứ này vậy, để kịp chợ đêm, kiếm thêm được chút tiền, nên dù trời có tối cũng vẫn phải cố đi qua đây.

Nhưng khi mấy người chở cá đó nhìn thấy một vị đại cô nương một chân đi đất, một chân đi giày, ăn mặc thì nửa nam nửa nữ, tóc dài buông xõa đứng chặn giữa đường gọi dừng xe ở giữa nơi hoang vắng này, đều tưởng rằng mình đã nhìn thấy diêm quỷ.

Có điều loại quỷ xinh đẹp như vậy, cho dù bị câu hồn dẫn phách họ cũng cam tâm tình nguyện dừng xe.

Tập Mai Hồng cuối cùng cũng đến được Tế Nam thành.

Nhưng nàng thực sự cảm thấy rất uất ức.

Nàng không thích bị người ta nhìn bằng ánh mắt đó, chỉ muốn dùng một chậu nước lạnh rửa sạch những nơi đã bị đám nam nhân đó nhìn qua.

Đáng tiếc là nước trên xe vừa tanh lại vừa thối, lại còn có cả mấy con cá đang trợn lời mắt ra, ngựa búng nổi lên phành bên trên nữa.

Một gã lại còn cười hì hì hỏi: “Này, cô nương làm nghề này bao lâu rồi? Sao làn da vừa trắng vừa mềm mại thế?”.

Sau đó mọi người cùng cười ồ lên.

Nếu không phải lúc ấy Tập tam cô nương hiển lộ thần uy, vung kiếm chém đứt một miếng tai của tên tiểu tử đó, chỉ sợ những câu tiếp theo sẽ còn khó nghe hơn nhiều.

Cũng may là như vậy, nên Tập Mai Hồng mới tới được Hóa Điệp lâu.

Nàng xuống xe rồi mà vẫn còn nghe thấy tiếng mấy người trên xe đang bùm miệng cười.

Bụng nàng sôi lên ồng ọc, nghĩ đến Lãnh Huyết lúc này đang nằm trong chăn ấm nệm êm, nghe đàn nghe hát, nàng lại càng cảm thấy hối hận, nước mắt trào ra nơi khóe mắt.

Đám tú bà, kỹ nữ, khách nhân trong Hóa Điệp lâu đều nghĩ rằng nàng là

nữ nhân đang phẫn nộ đến kiếm trượng phu. Loại nữ nhân này, thông thường cả quy mô cũng không dám đụng tới.

Tập Mai Hồng là một nữ tử mẫn cảm, nàng có thể nhận ra được điều này qua ánh mắt của chúng nhân đang nhìn mình, thế nên lại càng tức giận.

Nàng vừa thầm mắng: “Lãnh Huyết chết toi, Lãnh Huyết thôi...”. vừa xông lên trên lầu, vén bừa một tấm màn lên.

Kết quả là đôi nam nữ bên trong kêu lên một tiếng kinh hãi, hai má Tập Mai Hồng đỏ bừng như gấc chín, đã tức lại càng thêm tức, miệng anh đào quát lớn: “Lãnh Huyết chết toi, nhà ngươi ở đâu rồi!”.

Thật may mắn, Lãnh Huyết lập tức xuất hiện.

Đây cũng là lần đầu tiên chàng bị gọi là “Lãnh Huyết chết toi”.

Tuy bị gọi là “Lãnh Huyết chết toi” nhưng trong lòng chàng lại mừng rỡ như phát cuồng, bởi vì chàng biết nhất định là Tập Mai Hồng đã trở lại.

Cũng may là chàng ra sớm một bước, bằng không Tập Mai Hồng đã đại náo Hóa Điện lâu, xuất thủ đánh nhau với lũ ác nô bảo vệ thanh lâu ở đây rồi.

4.

Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng cuối cùng đã gặp mặt.

Tập Mai Hồng nhìn thấy Lãnh Huyết, thì chỉ muốn lao vào lòng chàng khóc lớn một trận cho xả hết uất ức trong lòng.

Nhưng khi nàng liếc thấy tấm rèm lại vén lên, một người khác bước ra, thì liền sa sầm nét mặt.

Người mới bước ra là một nữ tử.

Một nữ tử trông có vẻ yếu ớt, nhưng vô cùng xinh đẹp.

Tập Mai Hồng nhận ra nàng: đó chính là nữ tử đã múa điệu Hóa Điệp Vũ có tư thế yêu kiều, mềm mại như không xương và đôi mắt như biết nói.

Nữ tử này đã từng ngự kiếm tấn công Ngô Thiết Dực.

Tập Mai Hồng nghĩ lại tình cảnh một nam một nữ lúc này, ngọn lửa trong lòng vừa mới nguôi đi mấy phần, giờ lại bùng bùng bốc cháy.

Nàng lập tức làm mặt lạnh, xem như không nhìn thấy Lãnh Huyết vậy.

“Ai gọi huynh chứ?”.

Lãnh Huyết vụng về ngó người ra: “Ta...”.

“Không biết xấu mặt!”.

Tập Mai Hồng bất ngờ quay người, vội vàng dùng ống tay áo lau những giọt nước mắt vừa trào ra, nhưng tất cả đều không giấu được Ly Ly vừa mới vén màn bước ra khỏi phòng.

Ly Ly uyển chuyển bước tới nói: “Tập cô nương”.

Tập Mai Hồng cố tỏ ra thoải mái, quay đầu lại cười cười nói: “Có gì chỉ giáo?”.

Ly Ly dịu dàng nói: “Lãnh tứ gia vẫn đợi cô nương và tam gia về ăn cơm tối, này giờ vẫn đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng...”.

Tập Mai Hồng thầm nghĩ: “Cần gì người nói chứ! Đồ xấu xa!” nhưng ngoài miệng vẫn cười cười đáp lại: “Vậy sao?”.

Cũng không hiểu tại sao, mỗi lần nàng nhìn thấy Ly Ly, trong lòng lại hiện ra cảnh tượng hồi nhỏ học múa không thành, làm vỡ hết đồ đạc của mình, còn có cả tình cảnh thương tâm lúc đâm chết con ếch nhỏ nữa... trước mặt nữ tử có vẻ yếu đuối này, dường như nàng chẳng hề giống một nữ tử chút nào.

Kỳ thực khi thanh âm Tập Mai Hồng vừa cất lên, Lãnh Huyết đã phóng ra ngoài rồi. Chàng thoát nhìn thấy Tập Mai Hồng, thì muôn ngàn tình ý đã dâng lên trong lòng, có điều lại không biết biểu đạt thế nào.

Chàng thấy Tập Mai Hồng người đầy bụi đất, hoa dung tiều tụy thì liền cảm thấy nhói đau trong lòng, muốn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, gạt chiếc lá khô dính trên đó xuống.

Nhưng không hiểu sao, Tập Mai Hồng lại làm mặt lạnh, làm bàn tay chàng khựng lại giữa không trung, hồi lâu sau mới rút rề thu lại.

Những chuyện này Ly Ly đều nhìn thấy hết.

Nàng và Lãnh Huyết đã nói chuyện được một lúc lâu, tự nhiên cũng hiểu được tâm trạng của chàng lúc này, bèn mỉm cười nói với Tập Mai Hồng: “Trước mặt tôi, Lãnh tứ gia chỉ toàn nhắc đến Tập cô nương”.

Tập Mai Hồng “hứ” khẽ một tiếng rồi hỏi: “Nói ta cái gì chứ? Ta thì có gì mà nói chứ?”.

Lãnh Huyết lúc này mới lên tiếng: “Tam sư huynh...”.

Chàng vốn có ngàn vạn lời muốn nói với Tập Mai Hồng, khi nàng hoàn toàn không có tin tức gì của nàng, chàng mới biết mình nhớ nhung nữ tử này thế nào. Nhưng trong lúc này, chàng vẫn phải truy vấn hạ lạc của tam sư huynh trước.

Chuyện này đã làm Tập Mai Hồng càng thêm tức giận, chỉ nghe nàng cười lạnh lẽo nói: “Chỉ nhớ có tam sư huynh của người thôi!”.

Ly Ly vốn định nói: “Làm sao cô nương lại không hiểu tứ gia như vậy...”. nhưng sau đó lại thay đổi ý niệm, cho rằng trong tình này, người ngoài tốt nhất không nên tham gia vào, thế nên bèn mỉm cười nói: “Tôi có chuyện, phải đi trước”.

Lãnh Huyết cứ đứng ngăn người ra đó, không biết phải nói gì.

Ly Ly nhìn chàng mỉm cười, rồi uyển chuyển cất bước đi xuống, lúc đi qua người Tập Mai Hồng, mới thấp giọng nói một câu: “Tập cô nương, tứ gia đối với cô nương là thật lòng đó. Đây là phúc khí cô nương tu mấy đời mới có, đừng vì nhất thời tức giận mà phá hỏng. Đối với nam nhân, thuận phục quá cũng không tốt, nhưng ôn nhu một chút vẫn hơn”.

Nàng cười cười rồi lại nói tiếp: “Tôi rất ngưỡng mộ hai người đó”.

Nói xong liền chậm rãi bước đi.

Sau khi Ly Ly rời khỏi, Tập Mai Hồng mới bình tĩnh lại. Câu nói trước lúc bỏ đi của Ly Ly đã làm nàng tỉnh ngộ.

Còn lại Lãnh Huyết và Tập Mai Hồng, không ai biết nên mở miệng thế nào.

Tập Mai Hồng vốn định đòi ăn một bữa thật ngon, nhưng lại thẹn thùng không tiện nhắc tới.

Nàng đành kể cho Lãnh Huyết nghe sự tình đã gặp phải trong sơn cốc.

Lãnh Huyết vừa nghe, vừa từ thần tình hưng phấn, tự đại của Tập Mai Hồng và câu chuyện nghe như truyền kỳ của nàng phân tích rằng Truy Mệnh đang ở trong hiểm cảnh, liền lập tức trầm giọng hỏi: “Nếu bảo nàng quay trở lại sơn cốc trồng Bá Vương Hoa đỏ, nàng có nhớ đường không?”.

Tập Mai Hồng tròn mắt phục lên, nhướn mày nói: “Đương nhiên là nhớ”.

Sau đó lại bổ sung thêm một câu mà nàng đã muốn nói từ lâu: “Nhưng mà, ta còn chưa ăn gì...”.

Lãnh Huyết vội nói: “Ta đi sắp xếp một số việc trước, nàng có thể ở đây ăn uống, sau khi xong việc ta sẽ quay lại tìm nàng”.

Tập Mai Hồng nhìn sắc mặt Lãnh Huyết, biết là sự tình nghiêm trọng, bèn ngoan ngoãn gật đầu.

Lãnh Huyết đến nha phòng triệu tập nhân thủ. Muốn một lần bắt hết bọn Triệu Yên Hiệp, thì cần phải bình tĩnh, hành động nhanh chóng. Con người Lãnh Huyết tuy cương liệt, nhưng tuyệt đối không hành động lỗ mãng.

Thân phận và chức trách của chàng, cũng không cho phép chàng có bất kỳ hành động sơ suất và lỗ mãng nào.

Lãnh Huyết nói xong liền lập tức đi điều động nhân thủ, Tập Mai Hồng đã đói ngấu, bèn gọi một bàn lớn thức ăn. Nàng vừa ăn, trong lòng lại có chút bất an, bèn để lại mấy miếng thịt, mấy món điểm tâm, sau đó lại bảo tên giúp việc chạy đi mua cho mấy quả trứng và rau, nhìn rồi lại nhìn, nghĩ rồi lại nghĩ, cả ngón tay cũng trở nên lạnh ngắt, trong đầu thầm tính toán...

5.

Truy Mệnh và Triệu Yên Hiệp đã giao thủ bảy lần.

Trong bảy lần giao thủ này, Truy Mệnh đã đá bay tổng cộng mười một loại binh khí, từ thứ đầu tiên là Khóa Hồ Lam đến loại thứ mười một là Nguyệt Nha Dao.

Nhưng Triệu Yên Hiệp lại lập tức lấy ra loại binh khí thứ mười hai: Ngô Câu Kiếm.

Triệu Yên Hiệp vừa đánh vừa ung dung cười cười nói: “Tam gia, đừng quên rằng ta có tới năm mươi tư vị sư phụ đó”.

Truy Mệnh hiểu ý muốn nói gì.

Năm mươi tư vị sư phụ của Triệu Yên Hiệp võ công tuy không cao lắm, nhưng võ công của Triệu Yên Hiệp là tất cả sở học của năm mươi tư người này. Võ công của năm mươi tư vị sư phụ tụ tập lại, đủ để đào tạo Triệu Yên Hiệp trở thành một nhất lưu cao thủ xuất quần bạt tụy trong võ lâm.

Tuy chàng vận cước như lưu thủy hành vân, nhiều lần đá bay binh khí trong tay đối phương, nhưng mỗi lần Triệu Yên Hiệp tiện tay tiếp lấy một loại binh khí cổ quái mới, y lại triển khai một thế công hoàn toàn mới.

Do mỗi thứ binh khí lại có chiêu thức khác nhau, hoàn toàn bất đồng, nên càng đánh lâu, Truy Mệnh càng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khó thể ứng phó, còn đối phương thì vẫn không ngừng biến hóa, không ngừng thay đổi.

“Cách!”.

Ngô Câu Kiếm trên tay Triệu Yên Hiệp đâm trúng đùi Truy Mệnh, gãy ra làm đôi.

Triệu Yên Hiệp mỉm cười, lại bắt lấy một ngọn trường tiên mười bảy đốt, trường tiên vung lên, toàn thân hóa thành một trận cuồng phong cuốn về phía Truy Mệnh.

Truy Mệnh hét lớn một tiếng, há miệng phun ra một trận tửu tiên, chụp xuống đầu đối phương.

Triệu Yên Hiệp lúc này đang dùng tiên.

Tiên ảnh trùng trùng, nhưng cũng không thể gạt hết được trăm ngàn mũi tửu tiên của Truy Mệnh.

Nhưng cánh tay còn lại của Triệu Yên Hiệp đã bắt lấy một chiếc thuẫn mây, đưa lên ngang mặt đỡ lấy. Chỉ nghe thấy tiếng “xèo xèo” vang lên liên tiếp, tửu tiên bắn cả lên mặt thuẫn bài.

Triệu Yên Hiệp mượn thế lùi lại bảy tám bước, cười cười nói: “Công phu

phun rượu của tam gia quả là danh bất hư truyền, không biết ngài thấy thuận bài tiên pháp của ta thế nào?”.

Vừa nói vừa vung tiên lao tới, người nấp sau thuận bài, thoát ần thoát hiện, khiến người ta không biết đâu mà lần.

Truy Mệnh chỉ đành vừa ứng chiến vừa quan sát hy vọng tìm được sơ hở của địch nhân.

Thập thất thiết trường tiên của Triệu Yên Hiệp đột nhiên trầm xuống, quét tới hạ bàn.

Vũ khí đáng sợ nhất của Truy Mệnh chính là đôi chân, chỉ có hủy đi đôi chân đó, mới có thể đánh bại được Truy Mệnh.

Truy Mệnh liền bật người phóng vút lên, trường tiên quét vào khoảng không, đang định thu lại hất ngược lên thì người chàng đã trầm xuống như một tảng đá, đè chặt lấy đầu tiên.

Trường tiên làm bằng đồng đập xuống đất tóe lửa.

Triệu Yên Hiệp thấy rút ra không được, bèn lập tức vút bỏ vũ khí, chuyển qua dùng đại hạo câu, móc vào bả vai Truy Mệnh.

Truy Mệnh “hừ” nhẹ một tiếng, tung mình lướt về phía đồi đất.

Triệu Yên Hiệp cũng lao tới như phi yến đảo lộn giữa không trung, đuổi sát phía sau.

Y sớm đã liệu trước khả năng Truy Mệnh sẽ đào tẩu nếu không thể đánh bại mình.

Nhưng y đã bố trí cho những “sư phụ” còn lại mai phục ở cốc khẩu, Truy Mệnh chắc cũng đã nhận ra điều này, và tất nhiên là đối phương cũng không ngu ngốc đến nỗi xông ra cốc khẩu để rơi vào tình thế lưỡng đầu thọ địch.

Vì vậy nếu Truy Mệnh muốn đào tẩu, trước tiên cần phải lên được trên đồi đất.

Từ trên cao phóng xuống, đẩy lui cường địch, sau đó leo lên vách đá để đào tẩu.

Triệu Yên Hiệp sớm đã chuẩn bị sát chiêu để đợi Truy Mệnh đào tẩu.

Vào lúc Truy Mệnh nảy sinh ý niệm muốn phóng lên đồi đất, Triệu Yên Hiệp đã phóng tới chặn đường, chế địch tiên cơ. Chữ “tiên” này, chính là nhân tố quyết định thắng phụ trong lúc đối địch.

Động thủ trước khi đối phương động niệm hoặc phá thế của đối phương trước khi nó kịp hình thành, đều là bí quyết của chữ “tiên” này.

Triệu Yên Hiệp đã đoạt được tiên thủ.

Đáng tiếc Truy Mệnh không hề nhảy lên đồi đất, vì thế Triệu Yên Hiệp không đoạt được tiên cơ.

Chàng nhảy lên chỉ là kế dụ địch.
Dụ Triệu Yên Hiệp chặn đánh.
Đang ở trên không, thân hình chàng đột nhiên khựng lại.
Đang bắn vọt người lên cao, làm sao còn có thể đột nhiên khựng người lại được? Chuyện này giống như là tên đang bay đi thì đột nhiên dừng lại vậy.
Nhưng Truy Mệnh lại làm được.
Chàng bất ngờ dừng lại.
Song cước đang thành hình chữ nhất, xoay tròn như chong chóng, lao về phía Triệu Yên Hiệp.

Hồi 12

Truy Mệnh dùng sách lược mạo hiểm này để đoạt lấy tiên cơ, nguyên nhân chủ yếu là vì chàng biết võ công của Triệu Yên Hiệp cực cao, mỗi loại binh khí đều dùng nhuần nhuyễn ứng tâm đắc thủ, đặc biệt là đại hạo câu trên tay y lúc này.

Móc câu trong tay Triệu Yên Hiệp có lúc biến thành trường côn vũ động như cuồng phong tảo lạc điệp, có lúc lại biến thành trường kiếm tinh quang rục rỏ như phi long tại thiên, có lúc thì biến thành Tam Tiết côn, Miến đao, Cừu Tiết tiên, Song giản... Còn cước pháp của chàng lại không thay đổi, đây là còn chưa tính đến thần công Di Sơn Hoán Nhạc vẫn còn chưa thi triển của đối phương, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, e rằng tất sẽ thảm bại chứ chẳng nghi.

Huống hồ, còn có Ngô Thiết Dực ở bên đang ngăm vận tụ Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công chờ cơ hội tập kích.

Chàng quyết định phải tốc chiến tốc thắng, trước tiên dùng kế dụ địch đả bại Triệu Yên Hiệp.

Một người có thể học được một thân bản lĩnh từ năm mươi tư vị sư phụ chẳng ra gì, phần thiên tư này, tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Kịch này của Truy Mệnh vẫn còn lưu lại một phần công lực.

Chính chàng cũng không nắm chắc chiêu này có hiệu quả như mình mong muốn hay không.

Vạn nhất thất bại, cũng phải đề phòng đối phương phản kích!

Có điều một chiêu này của Truy Mệnh, đích thực đã làm Triệu Yên Hiệp thất thố.

Trong sát na đó, y liền vứt bỏ vũ khí, công lực Di Sơn Hoán Nhạc lưu chuyển khắp châu thân. Đây vốn là cách đánh ngọc thạch câu phân, lưỡng bại câu thương: bất kể Truy Mệnh đánh y mạnh thế nào, y cũng hóa giải đi nửa phần kinh đạo, rồi dùng nửa phần kinh đạo còn lại phản kích đối phương.

Có điều hành động của Truy Mệnh lại hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của y.

Chàng đột nhiên thay đổi phương hướng, bất ngờ và thần kỳ giống như vừa mới khựng lại giữa không trung khi nãy vậy. Chỉ thấy bóng chàng lướt tới, hai bên eo đã kẹp lấy Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu, đoạt lộ phóng vút đi!

Thần công Di Sơn Hoán Nhạc của Triệu Yên Hiệp đã vận lên cực điểm, đang đợi ứng phó với phi cước của Truy Mệnh, chẳng ngờ địch nhân lại không phát ra công thế mà y chờ đợi.

Tất cả chỉ diễn ra trong thời gian điện quang hỏa thạch, Truy Mệnh đã chớp lấy hai người Tiêu, Phương. Nếu như không có Ngô Thiết Dực ở đó, chàng nhất định có thể thoái lui an toàn.

Nhưng Ngô Thiết Dực đã có chuẩn bị từ trước, lặng lẽ bỏ tới, song chưởng một trước một sau kích vào bồi tâm Truy Mệnh.

Truy Mệnh trúng phải chưởng đầu tiên của y, nhưng cũng kịp nương đà bỏ người về phía trước, né khỏi chưởng thứ hai.

Chưởng kinh của Ngô Thiết Dực phải mượn lực mới có thể phát huy tối đa hiệu quả, chưởng đầu tiên của y vốn không có lực để “mượn”, chưởng thứ hai lại đánh trượt, tính ra, cũng chỉ có ba phần kinh đạo kích trúng lưng Truy Mệnh.

Nhưng như vậy cũng đủ để chàng thọ thương.

Chàng nghiêng người về phía trước, mượn kính lực của Ngô Thiết Dực phía sau lao vút đi, khí huyết nhộn nhạo.

“Vù!”.

Truy Mệnh há miệng phun ra một đạo huyết tiễn.

Lúc này Triệu Yên Hiệp đang lướt người tới chặn ngay trước mặt chàng.

Búng máu này, phun ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì báo trước, lại nằm đúng mặt y. Triệu Yên Hiệp nhất thời không kịp né tránh, chỉ kịp đưa tay lên cản lại. Nhưng cũng chỉ cản được một nửa, còn lại một nửa đã bắn trúng mặt y.

Triệu Yên Hiệp lập tức cảm thấy mặt mình đau rát, trước mắt đỏ rực một màu máu, không biết bị thương chỗ nào, không thể luyện chiến, vội vàng tung mình nhảy ra sau.

Truy Mệnh mượn lực một chưởng của Ngô Thiết Dực vận kinh phun máu đã thương Triệu Yên Hiệp, nhưng do quá gấp nên cũng không kịp vận tập bản thân công phu, vì vậy Triệu Yên Hiệp cũng không bị thương nặng lắm, chỉ là lúc này mặt y đầy máu, nên nhìn đáng vẻ cực kỳ đáng sợ mà thôi.

Truy Mệnh trúng phải một chưởng, biết không thể xông ra, bèn thay đổi ý niệm, chuyển hướng nhảy vào một động huyết dùng để luyện dục.

Ngô Thiết Dực một kích đắc thủ, một kích đánh vào khoảng không, tưởng rằng Truy Mệnh sẽ lao ra cốc khẩu, nên vội vàng phóng ra ngoài để chặn trước.

Triệu Yên Hiệp đang cực kỳ sợ hãi, song chưởng vung lên, bảo hộ toàn thân, chưa kịp ứng chiến.

Truy Mệnh ôm chặt hai người, lao vút tới, song cước liên hoàn đá ra, sáu vị “sư phụ” của Triệu Yên Hiệp liền ngã rạp.

Vừa vào trong động, mũi chàng đã ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, không gian phía trước như mờ đi, nhưng trước mắt Truy Mệnh lại hiện ra vô số điểm kim quang bay loạn xạ xung quanh.

Truy Mệnh đặt hai người xuống, dựa lưng vào vách, thở hắt ra một hơi.

Chỉ nghe Tiêu Lượng thở dài nói: “Kỳ thực chỉ cần huynh bỏ mặc chúng ta, vừa rồi hoàn toàn có thể đào thoát khỏi đây”.

Truy Mệnh cười cười: “Ta chỉ quen đuổi người, không quen tháo chạy”.

Lời còn chưa dứt, thì một trận cấp phong đã nổi lên, một bóng người lao thẳng vào trong huyệt động.

Truy Mệnh hừ nhẹ một tiếng, song cước tung lên, chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, lại có thêm một “sur phụ” nữa táng mạng, bay ra ngoài như một khúc gỗ.

Kể đó lại có ba đợt tấn công nữa, nhưng vì động khẩu nhỏ hẹp, Truy Mệnh đứng đó dùng thoái công lảng lệ của mình, không để đối phương tiến vào một bước.

Cho dù Triệu Yên Hiệp hay Ngô Thiết Dực cũng không thể tấn công vào đây được, bởi vì động khẩu quả thực quá hẹp. Truy Mệnh chỉ cần giữ ở cửa động, là có thể nhất phu đương quan, vạn phu nan địch.

Phương Giác Hiểu thở hổn hển nói: “Chúng ta... liên lụy huynh...”.

Truy Mệnh cười nói: “Nói những lời thừa đó làm gì!”.

Lời còn chưa dứt, chàng đã thấy đầu choáng mắt hoa, vội vàng dựa tay vào vách tường mới đứng vững được, suýt chút nữa thì ngã gục xuống.

Thì ra chàng trúng phải một chiêu của Ngô Thiết Dực đã thọ thương không nhẹ, sau nhiều lần liên tiếp vận công đã rơi vào tình trạng thoát lực. Chàng vội hít sâu một hơi thanh khí, miễn cưỡng dùng nội lực áp chế nội thương. Chợt nghe Triệu Yên Hiệp bên ngoài cười cười nói: “Tam gia, hai vị đại hiệp, trong động có chuột đó, ba vị định ăn nằm vạ trong đó không chịu ra ngoài sao?”.

Triệu Yên Hiệp đã biết mặt mình chỉ bị thương nhẹ, nhưng trên mặt đã bị máu bắt cho sưng tấy đỏ, giống như bị rỗ mặt vậy, e là nửa năm tám tháng sau cũng không thể gặp người khác được. Lúc này trong lòng y vô cùng tức giận, chỉ hận không thể đem Truy Mệnh băm vằm ra thành trăm ngàn mảnh cho hả cơn thịnh nộ trong lòng.

Truy Mệnh quay sang nhìn Tiêu Lượng, Phương Giác Hiểu nhếch mép cười khô, không nói tiếng nào.

Bên ngoài động tiếng la hét ồn ào, bóng người thấp thoáng, Truy Mệnh biết rõ không thể phóng ra ngoài được. Nhưng địch nhân ở bên ngoài cũng

không thể qua được động khẩu do chàng trần thủ.

Hai bên kéo dài như vậy đến nửa đêm.

Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu cũng tự vận công điều tức, giờ đã phục nguyên được phần nào. Lúc này ánh trăng chênh chếch chiếu vào, làm nét lo âu mệt mỏi trên gương mặt đầy râu ria của Truy Mệnh nổi bật lên, Phương Giác Hiểu thở dài nói: “Tam gia mệt rồi!”.

Truy Mệnh khẽ giật mình, chậm rãi nói: “Ta đang nghĩ... bọn chúng liệu có dùng hỏa công không?”.

Chàng vừa dứt lời thì đã ngửi thấy mùi khét xộc vào mũi, kế đó là một luồng khói đen kịt bay vào trong động.

Truy Mệnh giẫm chân nói: “Ta vốn tưởng rằng bọn chúng sợ cháy hết hoa, không dám dùng hỏa công... không ngờ chúng lại dùng khói hun... giờ chúng ta thành ba ba trong hũ rồi... không được, đành phải liều xông ra vậy!”.

Tiêu Lượng nói: “Chỉ là nếu bọn chúng đã dùng khói hun bọn ta, thì nhất định bên ngoài động đã sắp sẵn mai phục, chúng ta mà xông ra, không phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?”.

Truy Mệnh cười khô: “Cho dù hoàn toàn không có mai phục cạm bẫy, ba kẻ trọng thương như chúng ta đây, chỉ e cũng khó mà qua được cửa này”.

Lúc này khói đen đã mù mịt tràn vào, bay lượn trên đầu ba người. Ba người ước lượng động này chỉ sâu chừng mười thước, cao bằng hai người đứng, nhưng bốn bên đều là vách đá dựng đứng, ngoại trừ một số đồ để luyện dược ra thì không còn gì nữa, biết rõ ngoại trừ liều mình xông ra khỏi biển lửa rừng khói, quyết chiến với địch nhân ra thì không còn con đường nào khác.

2.

Theo thường lý, lúc này Lãnh Huyết dẫn theo bảy mươi tư khoái mã, trong đó có sáu bộ đầu, hai mươi sáu cung thủ và mười bốn đao thủ, đã phải đi qua Đại Văn Lý, tiến vào sơn cốc trồng Bá Vương Hoa rồi mới đứng.

Đây cũng là điều mà Truy Mệnh đang ở trong hiểm nguy mong đợi.

Đáng tiếc là tình hình lại không phải vậy: Lãnh Huyết và các bộ khoái Tề Nam thành lúc này vẫn đang quanh quẩn ở Đại Văn Lý.

Nguyên nhân chỉ có một: Tập Mai Hồng không nhớ đường.

Nàng chỉ nhớ đường đến Đại Văn Lý là hết, còn lại là hoang sơn trùng trùng, Tập Mai Hồng vừa hoảng hoảng hốt hốt chạy loạn xạ vừa đập muỗi, căn bản không thể nhận ra đâu là con đường dẫn tới sơn cốc trồng Bá Vương Hoa.

Hiện giờ nàng cũng đang đập muỗi.

Nàng là một nữ tử đặc biệt sợ các loại sâu bọ ruồi muỗi, Lãnh Huyết xưa nay vốn bình tĩnh trầm lặng, nhưng lúc này cũng nôn nóng như có lửa đốt trong lòng, không những nhảy lên cao rồi lại hạ xuống, đảo mắt khắp nơi tìm kiếm một con đường.

Chàng thấy Tập Mai Hồng đang đập muỗi, vừa lảo đảo mắng chửi, chàng thấy những điểm đỏ do muỗi đốt trên hai má hồng hồng của nàng, bị nàng gãi gãi lại càng đỏ hơn. Chàng chỉ muốn lớn tiếng quát mắng nàng một trận, nhưng lại không nỡ mở miệng.

Nhưng chàng biết tam sư huynh Truy Mệnh đến giờ vẫn chưa xuất hiện, nhất định là đang ở trong hiểm cảnh, rất cần được cứu viện. Nhưng Tập Mai Hồng ngoại trừ nhớ đường đến Đại Văn Lý, còn lại thì không thể nhớ được điều gì.

Lãnh Huyết cũng không có cách nào.

Bởi vì điều chàng không biết, cũng chính là đoạn đường từ Đại Văn Lý đến sơn cốc trồng Bá Vương Hoa, nếu như chỉ cần đến Đại Văn Lý, vậy thì không cần Tập Mai Hồng dẫn đường chàng cũng có thể tìm thấy.

Đại Văn Lý tuy ở nơi hoang dã, nhưng dù sao cũng là một thôn làng nằm bên quan đạo.

Chàng chỉ biết nôn nóng giẫm chân, nắm chặt tay, không ngừng nhìn Tập Mai Hồng, hy vọng nàng có thể đột nhiên nhớ ra.

Tập Mai Hồng cũng hy vọng như vậy.

Vì thế nàng không ngừng nheo mày, bặm môi, không ngừng vắt óc suy

nghĩ, nhưng mãi nàng vẫn không nghĩ ra, càng nghĩ lại càng loạn, càng nghĩ lại càng đau đầu, càng nghĩ càng rối như tơ vò... nên nàng quyết định không nghĩ nữa, mà chuyển sang tìm một lý do để dừng lại.

“Ai bảo ở đây lại nhiều muỗi như vậy, cản trở ta suy nghĩ!”.

Vừa mới tìm được lý do để không phải vất vả suy nghĩ nữa thì nàng liền phát hiện Lãnh Huyết đang dùng ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn mình chăm chăm.

“Ta biết trong lòng huynh đang nghĩ gì”.

Tập Mai Hồng đột nhiên nói.

Lãnh Huyết không ngờ Tập Mai Hồng lại nói vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tập Mai Hồng nói: “Trong lòng huynh đang mắng ta, mắng ta là đồ ngốc, đúng không”.

Lãnh Huyết lại ngây người.

“Kỳ thực ta không ngu ngốc”.

Tập Mai Hồng thấy Lãnh Huyết không đáp lời, tưởng rằng chàng thật sự nghĩ như vậy, lại phát nộ nói: “Sau này huynh sẽ biết ta rất thông minh, nhất định sẽ cảm thấy ta rất thông minh... thông minh hơn một trăm lần”.

“Không tin à?”.

Nàng lại hỏi.

Lãnh Huyết không thể không lên tiếng: “Chỉ cần nàng có thể nghĩ ra con đường đến sơn cốc trồng Bá Vương Hoa thì đã thông minh hơn ta gấp một trăm lần rồi”.

“Ta đang nghĩ mà...”.

Vẻ chán nản hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của Tập Mai Hồng.

“Ta đang nghĩ mà...”.

“Ai bảo chỗ này nhiều muỗi như vậy, làm phiền ta suy nghĩ... nếu không, ta sớm đã nghĩ ra rồi”.

3.

Đáng tiếc Tập Mai Hồng vẫn không nghĩ ra.

Nàng đã thử mấy con đường, nhưng đều không thành công, hoặc là nửa đường đã quay trở lại, hoặc giả vừa mới đi được mấy bước, đã chột nghĩ lại, đi sang một con đường khác.

Cho dù Lãnh Huyết còn chưa tuyệt vọng, nhưng đám bộ khoái cung thủ kiếm bặt cung dương kia cũng không còn dám hy vọng gì đối với trí nhớ của nàng nữa.

Chúng nhân sớm đã tản ra, chia thành từng nhóm năm ba người đi tìm kiếm tung tích sào huyệt của bọn Triệu Yên Hiệp.

Lãnh Huyết sắp xếp cho Tập Mai Hồng vào một căn nhà gỗ có vẻ còn nguyên vẹn, đốt đèn lên rồi cũng bắt đầu đi xung quanh tìm kiếm.

Lúc Lãnh Huyết trở lại căn nhà gỗ, mồ hôi đã ướt đầm trên trán, trên gương mặt anh tuấn của chàng, trong nét kiên nhẫn đã pha lẫn sự mệt mỏi và thất vọng.

Phương Đông đã sáng bùng lên, trăng lặn sao mờ.

Mọi người đã tìm kiếm cả đêm mà không có kết quả gì.

Lãnh Huyết không lo lắng xem phải ăn nói thế nào với quan phủ ở Tế Nam thành, mà chỉ lo cho sự an nguy của Truy Mệnh.

Lãnh Huyết vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tập Mai Hồng đang ngồi gục mặt xuống bàn, cơ hồ như đã chìm sâu vào giấc mộng.

Trong bếp dường như có khói trắng bốc lên.

Lãnh Huyết khẽ chau mày, không kèm chế được mà buột miệng hỏi: “Nàng đã nghĩ ra chưa?”.

Thanh âm của chàng mang theo mấy phần nôn nóng và mấy phần gắt gỏng không thể áp chế, Tập Mai Hồng giật mình đánh thót, quay đầu lại, thấy người vừa lên tiếng là Lãnh Huyết, thì hoảng hốt bật khóc thành tiếng.

Lãnh Huyết nhìn thấy hai hàng lệ chảy trên má phấn của nàng.

Chàng lập tức cảm thấy hối hận vô cùng: “Mình không nên làm nàng giật mình như vậy, nàng không phải đang ngủ, mà là đang khóc...”.

Tại sao nàng phải khóc một mình ở đây?

Tập Mai Hồng vội vàng đưa tay áo lên lau nước mắt, không để cho Lãnh Huyết nhìn thấy, đứng dậy chạy vào trong bếp, chỉ ném lại một câu: “Huynh ngồi xuống”.

Lãnh Huyết cảm thấy hoang mang lạ thường, nhưng cảm giác hoang

mang này lại thân thiết như một lãg tử đã lưu lạc lâu ngày trở về nhà vậy. Lúc này trời đã dần sáng bánh, chàng bèn dùng hai ngón tay đập tắt ngọn đèn.

Lúc này Tập Mai Hồng cũng bung lồng hấp bước ra, trong không khí lạnh lạnh và ánh sáng dịu dàng của buổi sáng sớm, thân hình yếu điệu của nàng lại càng thêm thanh thoát, trên tay bung một lồng thức ăn khói nghi ngút.

Trong lồng có gà, có rau, còn có cả thịt, khiến người ta chỉ nhìn mà chưa ăn cũng đã cảm thấy ấm áp vô cùng.

Số thức ăn này là do lúc ăn uống ở Hóa Điệp lâu, Tập Mai Hồng nghĩ đến Lãnh Huyết đã đợi nàng cả đêm mà không ăn uống gì, rồi lại lo lắng sau khi đến sơn cốc trông Bá Vương Hoa không có cơ hội ăn chút gì cho đỡ đói lòng, nên đã đặc biệt chuẩn bị cho chàng.

Có lẽ do chủ nhà này bỏ đi quá vội vàng, nên các đồ làm bếp và củi vẫn còn rất đầy đủ.

Đây là lần đầu tiên Tập Mai Hồng xuống bếp, trước đây nàng chưa từng bao giờ chung thức ăn cho phụ thân hay chính bản thân nàng bao giờ.

Lãnh Huyết nhìn số thức ăn trước mặt, trong lòng thầm cảm thấy ấm áp, để biểu đạt tình cảm không biết nên biểu đạt thế nào trong lòng cho nàng biết, chàng chậm rãi ăn từng miếng, từng miếng một ngay trước mặt Tập Mai Hồng.

Trong ánh sáng tịch mịch của buổi sáng sớm, hai người ngồi đối diện nhau, không nói tiếng nào.

Tập Mai Hồng khẽ nhoẻn miệng cười, nụ cười nhất kín đáo, phải nhìn kỹ mới phát hiện được. Nàng đang nghĩ: “Ly Ly tử tử, ta đã nghe lời tử rồi”. Trước khi rời khỏi Hóa Điệp lâu, Ly Ly đã từng khuyên Tập Mai Hồng một câu: “Cần phải ôn nhu, dịu dàng một chút”.

Lãnh Huyết đã xông pha nơi rừng đao núi kiếm bao năm nay, nhưng chàng chưa từng biết được cảm giác “nhà” kỳ diệu thế nào, chàng cũng chưa từng được hưởng thụ niềm phúc có một nữ tử chung đồ ăn cho mình như vậy. Thế mà, giờ đây cả hai cảm giác ấy lại cùng lúc dâng lên trong lòng chàng.

Cảm động làm chàng ăn hết sức ngon miệng, quên cả tán thưởng.

Chàng liếc thấy Tập Mai Hồng ngồi hướng lưng vào những tia nắng ban mai, khiến chàng nhìn không rõ gương mặt nàng, chỉ lờ mờ cảm nhận được nét mặt nàng lúc này vô cùng dịu dàng, giống như một đóa hoa vừa được sương đêm tắm cho ướt đầm vậy.

Trong lòng Lãnh Huyết dâng lên một cảm giác yêu thương vô hạn.

“Nàng đang nghĩ gì?”.

Chàng không tự kềm chế nổi cảm xúc của mình, muốn đưa tay ra, nắm lấy cánh tay mềm mại của nàng.

Thế nhưng nàng đột nhiên kêu lên một tiếng.

Lãnh Huyết giật mình đánh thót, tưởng rằng bàn tay mình đã chạm phải tay nàng, nhưng định thần nhìn lại mới biết là không phải.

Chỉ thấy hai mắt Tập Mai Hồng sáng bừng lên: “Không đúng! Không đúng! Nhà bếp ở đây thứ gì cũng có, mà sao cả một chút bụi cũng không thấy nữa? Chủ nhà không phải đã sớm bỏ đi vì dịch bệnh rồi hay sao? Chỉ có những người nghèo khổ mới sống ở nơi thế này, vậy tại sao lại có đầy đủ hết các đồ gia cụ thế kia nhỉ?”.

Mấy câu nói này của nàng, làm cho Lãnh Huyết ngây người ra như đá.

Từ lúc đưa Tập Mai Hồng vào nhà, đến lúc chàng mệt mỏi trở về sau cả đêm tìm kiếm, cả hai lần, trong mắt chàng chỉ có mình Tập Mai Hồng, hoàn toàn không để ý gì đến những chuyện khác.

Thế nhưng theo như lời Tập Mai Hồng, thì căn nhà này rất đáng nghi ngờ.

Hồi 13

Khói đen tràn ngập hang động, Truy Mệnh, Tiêu Lượng, Phương Giác Hiểu vừa ho vừa dụi mắt vừa tìm kiếm lối ra khác, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả, giờ chỉ còn có con đường liêu chết xông ra ngoài mà thôi.

Đúng lúc này, vách đá ở giữa động chợt vang lên tiếng lách cách.

Truy Mệnh nghe một thanh âm quen thuộc dội dàng cất lên: “Tam gia, tam gia!”.

Vừa nghe thấy thanh âm này, chàng lập tức phấn chấn tinh thần, mắt thấy vách đá tách ra làm đôi, để lộ một thông đạo hẹp, kẻ đó là gương mặt xinh đẹp đang hoảng hốt của Ly Ly hiện ra.

“Tam gia, mau đi theo tôi!”.

Truy Mệnh cũng không nói nhiều, hai tay đỡ lấy Tiêu Lượng, Phương Giác Hiểu, chạy vào thông đạo.

Thông đạo này tối đen như mực, cũng rất hẹp, thân hình Ly Ly phiêu phiêu hốt hốt đi ở phía trước, để lại một mùi hương thoang thoảng phảng phất qua mũi Truy Mệnh. Còn chàng thì hai tay phải đỡ hai người, lại đã thọ nội thương không nhẹ, bước chân nặng nề, không được thoải mái như nàng.

Thông đạo này rất dài, lại vừa đen vừa tối, đi được một lúc thì không còn ngửi thấy mùi khói nữa. Truy Mệnh đang định lên tiếng hỏi thì quang cảnh đột nhiên thay đổi, thông đạo trở nên rộng hơn đoạn phía trước hơn hai lần, trước mắt thấp thoáng có bóng người.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Ai?”.

Ly Ly vội đáp: “Tiểu Khứ”.

Thanh âm kia lộ rõ vẻ vui mừng: “Tiểu thư!”.

Ly Ly quay người lại nói: “Tam gia, ngài cũng đã mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi!”.

Truy Mệnh biết cho dù chàng không cần nghỉ ngơi thì hai người đang thọ trọng thương là Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu cũng không thể nghỉ ngơi một chút, bèn nói: “Ly Ly cô nương...”.

Ly Ly liền đáp: “Tam gia nhất định đang ngạc nhiên không hiểu tại sao chúng tôi lại có thể kịp thời đến đây, hơn nữa còn biết trong được mật đạo này phải không?”.

Tiểu Khứ xen miệng vào nói: “Tiểu thư vốn định cùng Lãnh tứ gia cùng đến đây, nhưng Tập cô nương dường như không muốn vậy, nên tiểu thư và tiểu tỷ đành phải lặng lẽ đi theo sau...”.

Truy Mệnh nghe thấy vậy, biết là Tập Mai Hồng đã đến được Hóa Điệp lâu, hơn nữa còn tìm được Lãnh Huyết, hòn đá đè nặng trong lòng lập tức rút

xuống, tinh thần cũng phấn chấn lên rất nhiều.

Tiểu Khử lại nói: “Nếu không phải tiểu thư quan hoài tam gia, chúng tôi cũng đâu cần phải vất vả thế này...”.

Trong ngữ điệu của ả dường như có rất nhiều uất ức vậy.

“Tiểu Khử!”.

Ly Ly khẽ quở mắng.

Truy Mệnh hiểu rất rõ Tiểu Khử muốn nói gì. Nhiều năm hành khứ giang hồ giúp chàng hiểu được tâm ý của Tập Mai Hồng với Lãnh Huyết, đồng thời cũng hiểu được tấm lòng của Ly Ly đối với bản thân chàng.

“Bởi vì Tập cô nương lúc trở về quá vội vàng, nên đã quên mất đường tới đây, vì vậy Lãnh tứ gia vẫn chưa tìm được lối vào chỗ này”.

Ly Ly chậm rãi nói tiếp: “Chúng tôi từ trên cao nhìn xuống, thấy phía đông nam có khói bốc lên, biết là có người, bèn dò theo hướng đó tìm tới. Hồ Diên, Hồ Niên hai vị tiên bối lại giỏi thuật ngũ hành bát quái, kỳ môn độn giáp, trong thoáng chốc đã phát hiện được trong cốc có thông đạo bí mật này. Chúng tôi bèn thử đi vào, không ngờ lại gặp được tam gia...”.

Phương Giác Hiểu cười cười: “Cũng cứu được chúng ta nữa”.

Tiêu Lượng cũng cười: “Chúng ta đều nhờ phúc của tam gia mới giữ được mạng”.

Hai người bật cười ha hả, rồi một người hắt hơi, một người ngáp dài.

Truy Mệnh hiểu rõ hai người này muốn nói gì.

Nụ cười của hai vị du hiệp đồng bệnh tương lân đêm qua vẫn còn quyết chiến sinh tử tràn đầy vẻ thân thiện và kỳ vọng, kỳ vọng của những kẻ giang hồ lạc phách về một tương lai hạnh phúc. Bởi vì hai người này đều hiểu rõ sự khích lệ của tiếng cười đối với nhau. Trong thông đạo tối đen, Truy Mệnh và Loan Loan nhất thời cũng không biết nói gì.

Hồi lâu sau Truy Mệnh mới tìm được chủ đề để nói chuyện: “Chúng ta hãy ra ngoài trước, tìm tứ sư đệ rồi sẽ tính sau”.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, thông đạo càng lúc càng rộng, chủ đạo và các đường rẽ nhánh giao nhau chằng chịt, ẩm ướt và tối đen, đi thêm một lúc, Ly Ly đột nhiên khựng người dừng lại.

Nàng thấp giọng nói: “Có người đến”.

Truy Mệnh cũng nghe thấy.

Không chỉ có một người, hơn nữa hai người đầu tiên bước chân thập phần khinh khoái, từ điểm này có thể nhận ra võ công của họ cũng không phải hạng tầm thường.

Có phải Triệu Yên Hiệp và Ngô Thiết Dục đã phát hiện ba người chạy

thoát, nên đã vòng ra chặn đường.

Truy Mệnh thấp giọng hỏi Ly Ly: “Có phải là hai vị Hô Diên và Hô Niên hay không?”.

Ly Ly lắc đầu. Tiểu Khứ nói: “Bọn họ sẽ không đến đây đâu”.

Lúc này Truy Mệnh cùng bốn người bạn Ly Ly, Tiểu Khứ, Tiêu Lượng, Phương Giác Hiểu đã đến gần chỗ ngoặt của đường hầm, vì nói rất khẽ, nên chàng phải áp miệng sát tai Ly Ly, một mùi hương thoang thoảng tỏa lên, khiến chàng cảm thấy ngây ngất như người say rượu.

Lúc này những người bên ngoài cũng đến gần chỗ ngoặt của thông đạo, dường như cũng hết sức cẩn trọng.

Truy Mệnh nín thở chờ đợi.

Trên vách xuất hiện ánh lửa, kẻ đó là bóng người.

Người đã chuyển hướng, đi vào chỗ ngoặt.

Truy Mệnh lơ mơ nghe thấy tiếng đối thoại, phảng phất như có thanh âm của nữ tử, nhưng giờ chàng đã không có thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, chỉ hét lớn một tiếng, tung cước đá ra.

Tiếng thì thầm nói chuyện biến thành tiếng kêu kinh hãi.

2.

Tiếng kêu kinh hãi của nữ tử! Truy Mệnh nằm mộng cũng không ngờ được người chàng tấn công là Lãnh Huyết, Lãnh Huyết nghe lời Tập Mai Hồng, cẩn thận tìm kiếm khắp căn nhà gỗ, quả nhiên phát hiện dưới đồng củi lớn trong bếp có thông đạo.

Tìm thấy lối vào rồi!

Tuy rằng không phải là con đường Tập Mai Hồng đã đào thoát ra, nhưng nhất định có liên quan tới sơn cốc tròng Bá Vương Hoa.

Lúc này gương mặt Tập Mai Hồng sáng rực lên như mặt trời buổi sớm, cả khóe mắt cũng sáng lấp lánh.

Đã biết ta thông minh chưa?

Tập Mai Hồng đang nghĩ như vậy thì Lãnh Huyết đã lập tức triệu tập mười mấy hảo thủ trong nha phòng, cùng nàng tiến vào bí đạo, đi được một hồi lâu, đang cảm thấy thông đạo càng lúc càng ẩm ướt, càng hẹp lại thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn.

3.

Nếu không phải có Tập Mai Hồng kêu lên một tiếng kinh hãi, bi kịch này khó mà tránh khỏi được.

Vị cô nương hồ đồ Tập Mai Hồng này vận khí có thể nói là rất tốt, vì vậy những người đi với nàng cũng được hưởng một phần phúc khí này... xem ra thật sự đúng là như vậy.

Tiếng kêu kinh hãi của Tập Mai Hồng, vang lên bên tai Truy Mệnh.

Truy Mệnh nhận ra đó là thanh âm của nàng.

Một cước của chàng, liền dừng lại giữa thình không.

Nhưng dư lực vẫn quét ngã Lãnh Huyết.

Một kiếm toàn lực của Lãnh Huyết, cũng kịp thời đẩy lệch sang một bên.

Bởi vì chàng đã kịp nhận ra tiếng hét vừa rồi là của tam sư huynh Truy Mệnh.

Nếu như thật sự muốn tập kích, trước khi phát chiêu tuyệt đối không nên hét lớn lên như vậy. Lúc này Truy Mệnh cũng biết lấy một thân thể bị thương của mình để bảo vệ hai người thọ trọng thương và hai nữ tử yếu nhược là việc hết sức khó khăn, đồng thời chàng cũng tự lượng mình không phải là đối thủ của Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp, nhưng nếu bảo chàng nấp vào chỗ tối rồi bất ngờ lao ra tấn công như một con chó rình lúc người ta sơ ý bỏ tới căn chỗ yếu hại thì Truy Mệnh vẫn không thể nào làm được.

Cho dù là ám toán, chàng cũng không quên hét lên một tiếng, để cảnh báo.

Chính tác phong quang minh lỗi lạc này, đã cứu mạng chàng.

Lãnh Huyết đã kịp thời đẩy kiếm sang một bên, thế nên chỉ vạch một đường máu dài trên đùi Truy Mệnh.

Thế nhưng sự vui mừng của hai sư huynh đệ, còn vượt quá nỗi đau của vết thương nhẹ ấy gấp bội phần.

Hai người nắm chặt tay nhau, kích động tới độ không nói nên lời.

Hồi lâu sau, Truy Mệnh mới thốt lên một câu: “Chúng ta quay lại, giết cho bọn chúng trở tay không kịp!”.

Lãnh Huyết không nói gì.

Chàng chỉ vẫy tay ra hiệu.

Các cao thủ trong nha phủ lập tức tổ chức thành đội hình, theo sát Lãnh Huyết, Truy Mệnh, tiến vào trong thông đạo.

4.

Lúc Truy Mệnh dẫn chúng nhân trở lại huyết động, Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp cũng tưởng rằng ba người đã bị khói hun chết cả, bèn sai người gạt bỏ những thứ đang bốc cháy, dẫn người vào trong xem xét.

Không ngờ Truy Mệnh, Lãnh Huyết lại cùng lúc xông ra.

Ngô Thiết Dực chỉ kịp lêu lêu một tiếng, tròn mắt như muốn lòi ra: “Người...”.

Rốt cuộc sau tiếng “người” Ngô Thiết Dực định nói gì thì không ai biết, bởi vì y đã không kịp nói ra nữa. Y phát hiện thủ hạ bên mình nháo nhào bỏ chạy, đang định quay người lui ra khỏi động thì Truy Mệnh đã lao lên chặn lấy.

Mười vị “sư phụ” đi theo vào trong động, cơ hồ như cùng lúc bị bắt hoặc bị đả thương ngã xuống, chỉ có mình Triệu Yên Hiệp là kịp phóng ra bên ngoài như một mũi tên.

Xem ra y lùi còn nhanh hơn tiến gấp bội.

Nhưng bất luận là y thoái lui nhanh thế nào, có một thanh niên bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng quyết chiến với kẻ thù vẫn theo sát sau lưng, đầu mũi kiếm giữ nguyên khoảng cách một thước, không thay không đổi.

Y vừa lấy Thái Ất Ngũ Yên La ném về phía Lãnh Huyết, vừa phát ra một tiếng hú dài, hy vọng các thủ hạ và “sư phụ” nghe thấy, có thể kịp thời chạy tới giúp y cản gã thanh niên liều mạng này, để y trì hoãn được một chút.

Chỉ cần cầm chân đối phương một chút, là y có thể đào thoát được khỏi đây.

Ai cũng biết cục diện trước mắt đã không thể cứu vãn, cho dù là có giết sạch những người ở đây, chỉ e cũng khó tránh khỏi bị người khác phát hiện. Chuyện đã tới nước này, giờ chỉ bảo lưu tính mạng, tạm thời ẩn nhẫn để sau này báo cừu.

Đại trưởng phu cầm lên được, thì cũng đặt xuống được.

Sơn cốc trông Bá Vương Hoa này tuy đã từng khiến Triệu Yên Hiệp hao tổn không ít tâm cơ, nhưng gặp phải tình hình bất diêu, y cũng quyết không lưu luyến, dù sao thì núi xanh còn đó, sợ gì không còn củi đốt. Triệu Yên Hiệp là người thông minh, thì sẽ không để mình rơi vào cảnh bị vây hãm.

Nhưng không có ai đến giúp người thông minh như y cản Lãnh Huyết lại. Bởi vì không ai có cơ hội làm việc đó cả.

Cao thủ Lãnh Huyết dẫn tới, đã tràn vào trong sơn cốc.

Truy Mệnh vừa giao thủ với Ngô Thiết Dực bên trong động, vừa phát lệnh: “Phóng hỏa, đốt sạch chỗ này!”.

Chữ “đốt” vừa ra khỏi miệng chàng, giống như một hòn than nóng “đốt” cháy tâm can Ngô Thiết Dực.

Ngô Thiết Dực không được cởi mở như Triệu Yên Hiệp.

Y từ bỏ quan vị, bất chấp bị chúng nhân xa lánh, bỏ hết công danh, tàn sát bộ hạ, xách động huyết án bát môn, đoạt quyền ở Tập gia trang, cướp ở phủ quý chi gia, ác chiến ở Phi Lai Kiều, tất cả chỉ vì muốn nuốt trọn số tài bảo đó, đến đây cùng hợp tác với Triệu Yên Hiệp trồng Bá Vương Hoa, hy vọng sau khi thành công có thể khống chế cả thiên hạ.

Công danh nhỏ bé mà y đã vứt bỏ so với điều này thì có đáng là gì chứ?

Nhưng nếu như để người đốt hết nơi này, vậy thì tâm huyết nửa đời người của y coi như tan thành bọt nước.

Ngô Thiết Dực tức giận gầm lên, càng thêm nôn nóng, bên ngoài động ánh lửa bập bùng, làm đỏ rực cả tròng mắt y. Những bông hoa vàng mỹ lệ ấy đang bốc cháy hừng hực, cả một biển hoa biến thành biển lửa mênh mông, mùi khét nồng nặc lan tỏa khắp nơi, khói bay mù trời. Những tiếng nổ lép bép vang lên bên tai Ngô Thiết Dực, giống như những nhát búa bổ vào tim y.

Vừa nôn nóng vừa tức giận, y gầm lên như một con sư tử bị thương, chòm râu dài trông rất tiêu sái ung dung, lúc này xù lên như bờm sư tử, run lên bần bật.

Biển hoa bên ngoài, đã thành biển lửa.

Lục phủ ngũ tạng của Ngô Thiết Dực cũng như đang bốc cháy.

Một người đang phẫn nộ, trừ phi là võ công của y có thể phát huy tột độ trong khi phẫn nộ, bằng không thì sẽ khó tránh khỏi sơ suất và kẻ hở.

Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công của Ngô Thiết Dực, vốn là một loại võ công lạnh lùng, thâm trầm, thậm chí là tương đối đáng sợ.

Hiệu quả của thứ võ công này sẽ giảm đáng kể nếu tâm trạng của người thi triển không ổn định.

Truy Mệnh vì đã thọ thương, công lực cũng đã tiêu hao đáng kể.

Chỉ là Ngô Thiết Dực nôn nóng, chàng không nôn nóng. Cuối cùng vì nóng lòng chạy ra khỏi sơn động để chỉ huy bộ hạ cứu hỏa, trước ngực đã trúng phải một cước của Truy Mệnh.

Ngô Thiết Dực lao ra khỏi sơn động, nhưng liền ngay sau đó y liền phát hiện không còn ai có thể chỉ huy nữa. Bởi vì người người đều đang khổ đấu, đều đang vật lộn vì sự sinh tồn của bản thân mình.

Lúc này Truy Mệnh cũng bỏ ra tới nơi, tiếp tục quần lấy y.

Trong tình cảnh lửa cháy phừng phừng, biển hoa biến thành biển lửa này, ánh nắng ban mai không biết từ lúc nào đã nhạt đi, mây đen mù mịt, bầu trời xám xịt. Lúc này chỉ còn mình Tập Mai Hồng là còn nhàn rỗi, nàng ngẩn người ra nhìn biển lửa trước mắt, giọng nói mang theo bảy phần tiếc nuối, hai phần xót thương và một phần thích thú: “Ồ, Khai Tạ Hoa... Khai Tạ Hoa... nở rồi lại vội vàng tàn úa, giờ lại biến thành một biển lửa thế này...”.

“Ồ... Khai Tạ Hoa!”.

Nàng không biết loại hoa này vốn có tên Bá Vương Hoa. Nhưng cho dù là biết, nàng cũng kiên trì với cái tên nàng đã chọn. Những bông hoa xinh đẹp thế này, thật hiếm có trên đời, chúng đâu có tội tình gì mà lại gọi là Bá Vương Hoa chứ?

Hồi 14

Ầm ầm!

Một đạo bạch quang xé nát tấm màn mưa, làm cho tấm hoành phi viết ba chữ lớn “Nhân Hòa đường” treo trên cửa tiệm thuốc sáng bừng lên.

Đúng lúc này, nam nhân trong mưa vừa hay ngẩng đầu lên nhìn tấm biển một lượt, tia điện quang vạch rách tầng mây đen, thấu qua làn nước mưa, cũng làm mặt y sáng bừng lên.

Đây là một hán tử trông có vẻ mệt mỏi, dưới cằm mọc một hàng râu rậm rạp đen rì, hai hàng lông mày cau lại, nhưng đôi mắt của y... đôi mắt của y rất sáng, trẻ, tràn đầy tiêu ý và thiện ý, còn có một vẻ thâm tình khiến các thiếu nữ xinh đẹp đều phải tim đập thình thịch mỗi khi tiếp xúc.

Trong sát na ngăn ngủi mà tia chớp lóe lên đó, hán tử đã kịp liếc nhìn tấm biển lớn trên cửa tiệm thuốc. Thần tình của y có vẻ rất trầm tư.

Chỉ thấy khóe môi y khẽ mấp máy, giống như đang đọc lại tên các vị thuốc một lượt vậy, sau đó liền ngẩng đầu bước vào bên trong.

Đúng vào lúc y sắp bước vào mái hiên của tiệm thuốc, mũi y liền ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, y có thể nhìn thấy những người trong tiệm sau màn mưa dày đặc.

Tổng cộng có bốn người.

Trước một cái tủ lớn đầy những ngăn kéo hình vuông, bên trên ngăn kéo có vòng đồng nhỏ tinh xảo là lão chương quây mặc áo dài bằng vải gai.

Ngồi bên cạnh quây hàng vừa ngáp dài vừa nghiền thuốc là người giúp việc chân đi giày cỏ.

Ngồi trước chiếc bàn nhỏ nhắm mắt sắc thuốc, thỉnh thoảng lại ho nhẹ mấy tiếng, lấy một tấm khăn lụa trắng lên lau miệng là đại phu, còn bên cạnh ông ta là một dược đồng y phục giặt tới bạc phếch, đang cầm cúi dùng dao cắt các loại dược liệu.

Tất cả đều rất bình thường. Từ khi tiệm thuốc này được khai trương đến nay, tất cả đều do bốn người này duy trì. Lão bản mặc áo dài vải gai mở tiệm thuốc, thuê dược một người giúp việc lười nhác luyện dược, một đại phu để chẩn bệnh bốc thuốc tại chỗ, còn có một dược đồng giúp việc lật vật nữa.

Tiệm thuốc không có gì không thỏa đáng, bốn người này cũng rất chính đáng, điểm không thỏa đáng là người sắp bước vào tiệm thuốc này.

Hán tử khẽ ậm ừ trong cổ họng vài tiếng, đang định nhắc chân bước vào bên trong. Đột nhiên, có ba người mặc áo to, đầu đội mũ rộng vành che mưa từ phía góc phố bước lại. Mũ rộng vành được kéo xuống rất thấp, nhưng không thể che được đôi mắt sáng rực phát xạ thần quang, bên trong áo to là

bộ kinh trang xanh đen bó sát người, quyền đầu lớn như miệng bát, đầy những vết chai, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Ba người điều bộ y như nhau, vừa đến trước cửa tiệm thuốc, một người liền đi vào trong, tới trước quầy thuốc, trầm giọng nói: “Bạch Tật Lê, Hắc Chi Ma, Nữ Trinh Tử, Sa Uyên Tử, mỗi thứ năm tiền”.

Chưởng quầy cười cười nói: “Dám hỏi có phải quý phủ có người bị thương lở loét hay không? Chi bằng thêm ba tiền Câu Kỷ Tử, Xích Thược Bạch Thược, Phúc Bồn Tử và Xuyên Khung, sắc với nước cho mát gan bổ thận, đảm bảo sẽ thấy hiệu quả ngay”. Người kia ậm ừ một tiếng coi như đồng ý. Hai người còn lại, một người đi đến đứng bên chỗ sắc thuốc, một người khác ngồi xuống thạch cấp để tránh mưa.

Đại hán vừa nhìn đã biết ba người này một trước, một sau, một giữa, phong bế toàn bộ đường ra của tiệm thuốc, hơi chân chừ do dự không biết có nên bước vào hay không thì chưởng quầy thấy có người bên ngoài dầm mưa, liền cao giọng gọi: “Vị đại gia ngoài kia, không mua thuốc cũng không sao, vào đây sưởi ấm tránh mưa đi, nếu không để cảm mạo phong hàn thì khổ lắm đó!”.

Hán tử “ừ” một tiếng, người mặc áo tơ ngồi trên bậc thềm ngẩng nhanh đầu lên, hai ánh mắt sáng rực như điện quang, liếc nhìn y một cái, rồi lại cúi đầu, nhìn xuống mặt đất.

Hán tử đang định bước vào tiệm thuốc thì chợt nghe tiếng lanh canh vang lên, ở góc phố xuất hiện một cỗ kiệu, hai người khiêng kiệu nhấp nhô nhấp nhô đi rất nhanh, bước chân làm nước bắn tung toé, chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước cửa tiệm thuốc.

Nữ tử ăn mặc như một a hoàn chạy bên cạnh cỗ kiệu phân phó một tiếng, cỗ kiệu liền dừng lại trước bậc cấp. Hán tử liếc nhìn thấy a hoàn này mặc y phục màu xanh nước, trên cổ tay đeo hai chiếc vòng một vàng một ngọc, mỗi khi cử động đều vang lên tiếng leng keng rất vui tai.

Chỉ nghe a hoàn bật ô đánh “phụt” một tiếng. Trong màn mưa mờ mịt, a hoàn này ước chừng mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng rất thanh lệ đáng yêu, khoe miệng thoáng nở một nụ cười, gương mặt trái xoan hồng hồng như hoa sen, khiến người đang cay đắng nhìn thấy như được ăn đường phèn, người đang đau buồn nhìn thấy cũng vui lên, người cô độc nhìn thấy thì giống như có được một nữ tử nhu thuận ở bên mình vậy.

Hán tử nhìn vào trong kiệu, có một ống tay áo màu hồng thò ra ngoài, vén một góc màn che lên. A hoàn một tay cầm ô, một tay giúp chủ nhân vén màn tấm kiệu như vén lớp mây mù che phủ đỉnh núi.

Trong kiệu từ từ chìa ra một đôi hài thêu màu hồng phấn, động tác thật u nhã nhẹ nhàng, khiến cho cơn mưa rào dường như cũng biến thành mưa bụi, nhu hòa và dịu dàng, kể đó sau tấm màn lại thò ra một cánh tay.

Cánh tay ấy nhỏ nhắn mềm mại, năm ngón tay dài móng tay sơn màu phượng tiên hoa, chủ nhân của cánh tay này ắt hẳn là một vị tiểu thư yêu kiều nhưng yếu ớt, vì thế nên phải đặt tay vào thanh ngang trước kiệu mượn lực mới bước ra ngoài được. Chỉ một động tác này thôi, tất cả những người trong tiệm thuốc đều đã muốn lao ra đỡ lấy nàng rồi.

Chỉ nghe người trong kiệu nói: “Tiểu Khứ, đã đến chưa?”.

Thanh âm dứt khoát kiên định, mang theo ba phần anh khí, giống như một thanh bảo kiếm lấp lánh rực rỡ trong nắng, nhúng xuống nước rửa sạch lại càng thêm chói lọi. Thanh âm này có thể phác họa ra một nữ tử thành thực nhưng lại mang những đường nét ngây thơ của tiểu hài tử.

A hoàn tươi cười nói: “Tiểu thư, đến rồi!”.

Lúc này lão bản của Nhân Hòa đường kêu lên một tiếng, hứng khởi chạy ra đón khách: “Ly Ly cô nương thật đúng là mưa gió không đổi... A Văn, Thập Lục còn không mau dâng trà lên!”.

Dược đồng dạ một tiếng, chạy vào hậu đường rót trà, người giúp việc lười nhác cũng trở nên nhanh nhẹn, dùng chổi phủi nhanh chiếc ghế tử đàn đã được thời gian làm cho đen bóng.

Hán tử đứng đối diện với nữ tử mới vừa từ trong kiệu bước ra này.

Trong cơn mưa tầm tã, dưới chiếc ô giấy dầu, gương mặt nàng tựa đoá phù dung, thân hình nhỏ nhắn vận một chiếc váy màu tím than, eo lưng thắt một sợi dây lụa đen. Nữ tử yếu ớt dựa vào nữ tỳ áo xanh đứng bên, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện một chút yêu kiều và kiêu ngạo, hòa lẫn với nhau, khiến nàng càng thêm đẹp hơn, giống như ngọn nến đỏ trong gian phòng tối vậy, sáng nhưng ôn hòa, không gay gắt, nhưng hấp dẫn người khác.

Nữ tử dường như cũng liếc thấy hán tử, cúi thấp đầu nói câu gì đó với Tiểu Khứ, rồi đi vào trong tiệm thuốc, bước chân nhẹ nhàng không làm nước bắn lên chút nào.

Hán tử hơi ngần người, đưa tay cầm hồ lô bên hông lên, ngửa cổ uống ừng ực mấy ngụm, sau đó cũng sải chân bước vào trong.

Lão bản của tiệm thuốc lúc này đang khom mình tiếp đón vị “Ly Ly” tiểu thư này. Trên chiếc bàn nàng đang ngồi đã đặt một chung trà xanh, mấy lá trà nhỏ nổi lên trên, một làn khói nhẹ mang theo mùi hương thanh khiết bốc lên, càng làm cho bên ngoài thêm lạnh, bên trong thêm ấm.

Hán tử vừa vào trong, người giúp việc kia liền chạy tới hỏi: “Khách quan

có gì chỉ giáo?”.

“Mượn nơi tránh mưa”.

“Khách nhân tới tránh mưa cũng là khách nhân. A Văn, mau lấy ghế cho khách ngồi”.

Lão bản không quên dặn dò.

Hán tử ngồi xuống chiếc ghế trúc, văn sĩ đang đun thuốc chỉ nhìn y một cái, sau đó cúi xuống mở nắp siêu thuốc ra, một mùi thuốc nồng nặc bốc lên xộc thẳng vào mũi, văn sĩ hít hít mấy cái rồi quay sang nói với đồng tử: “Thuốc tốt”.

Đồng tử không lộ vẻ gì, chỉ một mồm thuận miệng đáp: “Thuốc sắp xong rồi”.

Hán tử mở hồ lô, uống một ngụm rượu lớn, rượu nóng làm ấm lòng, y phục trên người cũng được lò lửa hong khô, hơi nước bốc lên. Ngọn lửa trong lò phát ra những tiếng lép bép hòa âm với những tiếng sôi sùng sục của siêu thuốc bên trên.

Ánh lửa chiếu gò má của nữ tử đỏ hồng, giống như một đoá mai khô nở muộn.

Nữ tử thủy chung vẫn không quay đầu lại nhìn hán tử lấy một lần.

Trong giờ khắc mưa tầm tã, lò lửa đơn điệu, mùi thuốc nồng đượm khắp nơi, khiến người ta bắc giác dâng lên cảm giác bi thương của những kẻ hành tẩu giang hồ, thì chợt một trận vó ngựa vang lên, phá tan không khí tịch mịch.

2.

Đến rồi!

Hán tử buộc hồ lô rượu vào hông, đôi mắt của y, sáng một cách đặc biệt.

Vó ngựa dừng lại rất gấp. Kề đó là một tiếng hí dài.

Ba người mặc áo tơ đội mũ rộng ở trong, giữa, ngoài không hẹn mà cùng giật mình một cái.

Tám bảng hiệu bằng vải của tiệm thuốc khẽ rung rinh, một người sai chân bước vào. Chỉ thấy người này thiết diện chính khí, dáng người hơi gầy, râu năm chòm dài đến ngực, nét mặt tươi cười, nhưng lại có vẻ uy nghi của người chỉ huy thiên quân vạn mã.

Người kia đi vào tiệm thuốc, cởi bỏ áo bào màu xanh lạt, mỉm cười nói: “Từ lão bản, thuốc đã xong chưa?”.

Lão bản của tiệm thuốc vội vàng chạy ra khỏi quầy, khom người nói liền một tràng dài: “Ngô đại gia, phiền ngài phải đến đây thật ngại quá... tôi vốn định sai người mang tới, nhưng lại gặp trời mưa...”.

Người kia ngắt lời: “Không sao. Ta đến lấy cũng được”.

Từ lão bản vội nói: “Không giống nhau... chuyện này... chuyện này thật ngại quá!”.

Người kia mỉm cười: “Từ lão bản, ông mở tiệm thuốc, nếu người nào cũng bắt ông phải mang thuốc đến tận nhà, vậy thì tiệm thuốc của ông chỉ bằng đổi luôn thành tiệm đưa hàng luôn đi! Ta đến mua thuốc, ông lấy thứ thuốc thượng hảo hạng ra bán, vậy là đôi bên không ai nợ ai rồi!”.

Chợt nghe một thanh âm lạnh lẽo trầm trầm cất lên: “Ngô đại nhân, ông đi theo chúng ta, đôi bên sẽ không ai nợ ai!”.

Vừa cất tiếng là người đội mũ mặc áo tơ đứng trước quầy thuốc, đôi nhãn thần sáng như điện của y, giống như hai ngọn lửa nơi hỏa ngục vậy.

Hai hàng lông mày của người thiết diện râu dài kia nhú lại, sau lưng y lại có một thanh âm khác cất lên: “Là người nợ chúng ta, nợ chúng ta mạng, nợ chúng ta tiền!”.

Người râu dài mắt sáng như sao, cười cười nói: “Huyền lão đại? Phóng lão tam?”.

Người vừa phát thoại đứng bên cạnh hỏa lò, bàn tay chậm chậm đưa lên đặt lên mép mũi: “Ngô Thiết Dục, Ngô đại nhân, người còn chưa quên huynh đệ chúng ta chứ?”.

Người được gọi là “Ngô Thiết Dục Ngô đại nhân” vẫn cười cười nói:

“Không quên, cũng không dám quên”.

“À?”.

“Huyền lão đại và Phóng lão tam nhị vị đã từng nhiều lần lập công cho Ngô mỗ, xả thân hộ chiến, Ngô mỗ làm sao dám quên?”.

“Hả?”. Người phát thoại đầu tiên cho tay vào áo, trầm trầm giọng nói: “Lẽ nào Ngô đại nhân còn chưa quên đám vô danh tiểu tốt này?”.

Một người áo tơ khác cũng bỏ mũ lại gần, biến thành một người chính diện, một người bên cạnh áp tới gần Ngô Thiết Dục.

“Chỉ sợ Ngô đại nhân không nhớ chỗ tốt của tiểu nhân, mà là sợ tiểu nhân đến làm khó dễ thôi đúng không?”.

Ngô Thiết Dục cơ hồ như không để ý, chỉ nói: “Phóng lão tam, ngươi nói bây giờ vậy?”.

“Ta nói bây giờ?”. Phóng lão tam bật cười ha hả, ngữ điệu trở nên hậm hực: “Chúng ta bán mạng cho Ngô đại nhân ngài, huyết tẩy ‘phú quý chi gia’, diệt môn ‘Lưỡng Hà bát gia’, độc sát Quách bộ đầu, đoạt quyền Tập gia trang, tất cả chỉ vì lời hứa của ngài, sau khi sự thành, Đường môn được quyền, ngài không chế thực lực, còn chúng ta có ngân lượng! Chính vì điểm này mà Đường Thất Kinh, Đường đại tổng quản mới mất mạng ở Tập Gia Trang đó!”.

“Nhưng ngài đã xui khiến chúng ta cùng Thiết Thủ và Lãnh Huyết quyết đấu ở khu rừng quyết phía trước Phi Lai Kiều, còn mình thì vợ vét tài bảo cao bay xa chạy”. Huyền lão đại gần giọng tiếp lời.

“Nhưng ngươi không thể ngờ được, Đường Thiết Tiêu tiên sinh chết rồi, Du Trấn Lan Du nhị lão gia cũng chết rồi, nhưng trong năm mươi người chúng ta, vẫn còn lại ba người”.

“Dù có đi khắp chân trời góc biển, chúng ta cũng phải bắt được ngươi, đòi lại món nợ này, bồi hoàn lại cho các huynh đệ đã hy sinh tính mạng”.

Ngô Thiết Dục nhướn mày, râu cũng rung rung theo, cười hào sảng nói: “Ừa? Giết ta? Giết ta thì làm sao lấy được kim ngân tài bảo?”.

Huyền lão đại tức giận: “Mau nói ra chỗ cất giấu bảo tàng, chúng ta sẽ tha cho ngươi một mạng”.

“Ta hỏi ngươi một câu!”. Ngô Thiết Dục mỉm cười hỏi ngược lại.

Huyền lão đại ngây người, gằm lên nói: “Có rắc gì mau phóng ra đi!”.

Ngô Thiết Dục cười cười nói: “Phóng? Đừng quên rằng huynh đệ của ngươi cũng họ Phóng đấy!”.

Phóng lão tam gằm gừ một tiếng, xoạt một tiếng, rút ra một đôi Nhật Nguyệt luân. Huyền lão đại vội đưa tay ngăn lại, nghiêng răng nói: “Ngươi

muốn hỏi gì?”.

Ngô Thiết Dực cười hì hì: “Trong lòng ngươi có phải đang tính toán, ngươi bắt nạt trước nên ta mới bắt nã, sau khi nói ra bảo tàng ở đâu, sau đó mới giết ngươi diệt khẩu, ta nói có đúng không?”.

Huyền lão đại cũng không kềm chế nổi, rút từ trong người ra một thanh kiếm mỏng dính ánh lên sắc xanh lam, đầu đao run run, chỉ vào Ngô Thiết Dực cao giọng nói: “Họ Ngô kia, ngươi nói thì sẽ được chết tử tế, không nói thì sẽ chết thảm. Ta sẽ đâm ngươi một trăm kiếm mà không chết, khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!”.

Ngô Thiết Dực đột nhiên thở dài.

Huyền lão đại cười lạnh: “Ngươi sợ rồi?”.

Ngô Thiết Dực nói: “Đáng tiếc!”.

Huyền lão đại ngăn người: “Cái gì?”.

“Đáng tiếc không hiểu vì sao Lãnh Huyết lại tha mạng chó cho các ngươi không giết...”. Ngô Thiết Dực lộ vẻ tiếc rẻ: “VẬY mà các ngươi lại tự tìm lấy cái chết”.

Ngô Thiết Dực đích thực không biết tại sao Lãnh Huyết lại tha cho hai tên cận vệ này của mình, bọn chúng là “Hóa Huyết Phi Thân Táp Bát Tô Kích Thủ”, cùng với Đơn Y thập nhị kiếm đã ác đấu Lãnh Huyết, còn Đường Thiết Tiêu thì cầm chân Thiết Thủ. Sau đó Lãnh Huyết giết sạch Đơn Y thập nhị kiếm, và ba mươi lăm người trong đám Tô Kích Thủ, sức cùng lực kiệt, đành dùng lời lẽ hù dọa khiến ba tên còn lại phải bỏ chạy. Chuyện này xảy ra sau khi Ngô Thiết Dực bỏ trốn nên đương nhiên y không hiểu được.

(Xin xem lại Toái Mộng Dao và Đại Trận Trượng).

Huyền lão đại nghe vậy, nghĩ đến mấy chục huynh đệ đều vì người này mà chết trong tay Lãnh Huyết, nộ hỏa xung thiên, gầm lên quát: “Ta chém cái đầu chó của ngươi xuống ngâm rượu!”.

Lưỡi kiếm của y rung lên, hóa thành trăm điểm hàn quang, trông như có bảy tám chục thanh kiếm cùng lúc chém vào mặt Ngô Thiết Dực vậy.

Hàng râu năm chòm của Ngô Thiết Dực rung rung, áo bào phát động, lướt vào phía trong.

Chợt thấy một đạo ánh sáng trắng lóe lên, kèm theo tiếng kinh phong vù vù, chém tới đại động mạch sau gáy Ngô Thiết Dực.

Phóng lão tam cũng đã xuất thủ.

Thần sắc Ngô Thiết Dực vẫn hết sức ung dung, đột nhiên khựng người lại, thoải mái thông dong như một vị tể tướng đang ngồi trong thư phòng đọc hết trang sách này lật sang trang khác vậy, tự nhiên, chân trầm xuống, cước

đạp lỏi thất tinh, lướt ra phía cửa tiệm thuốc.

Chỉ tiếc là dường như y không biết bên ngoài còn có một người nữa.

Ngoài cửa vẫn còn một người vận áo tơ.

Người khoác áo tơ này đã rút ra một cây trủy thủ từ ống chân, hai người còn lại bên trong cũng vùng Nhật Nguyệt luân và kiếm lao ra truy sát.